

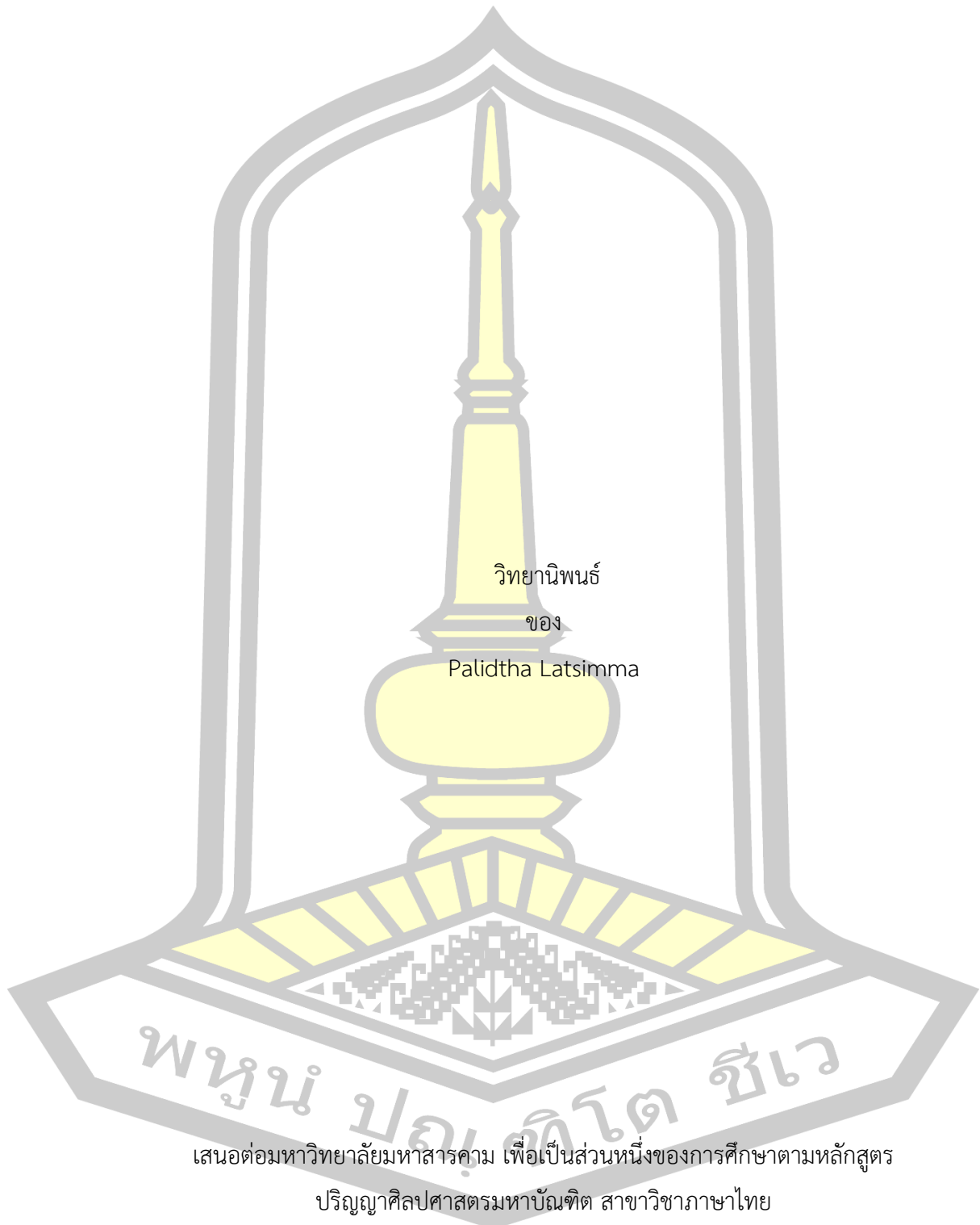
กลวิธีทางภาษาและแนวคิดของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่

วิทยานิพนธ์
ของ
Palidtha Latsimma

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
ปีการศึกษา 2560

สงวนลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

กลวิธีทางภาษาและแนวคิดของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่

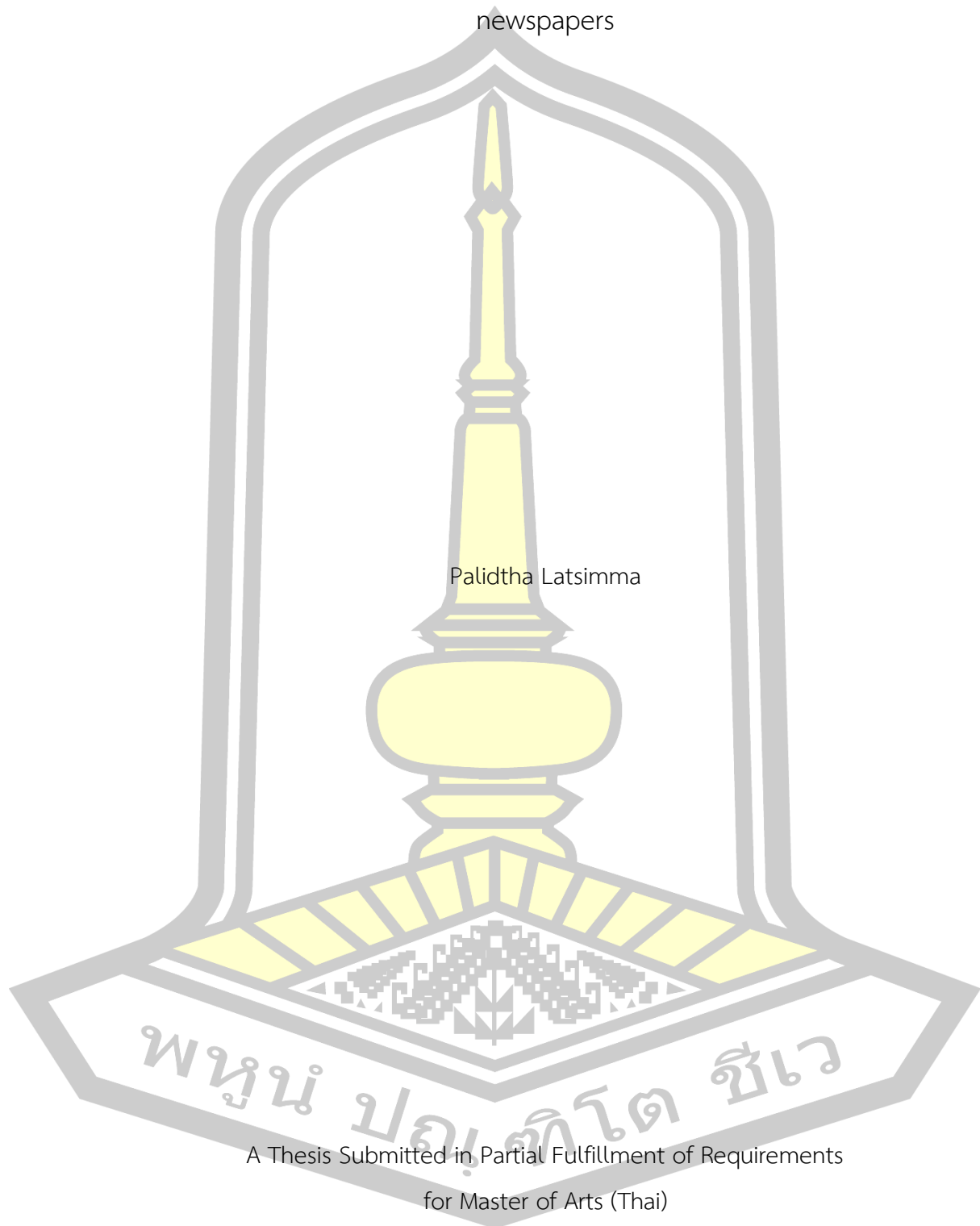
เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

ปีการศึกษา 2560

สงวนลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

Language strategies and the conceptual of cartoonists in the Vientianemai
newspapers

Palidtha Latsimma

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Arts (Thai)
Academic Year 2017

Copyright of Mahasarakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของ Miss Palidtha Latsimma แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(รศ. ดร. ปฐม หงษ์สุวรรณ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผศ. ดร. ราชนัย นิลวรรณภา)

..... กรรมการ

(ผศ. ดร. นิตยา วรรณกิติร์)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(ผศ. ดร. กัลยา กุลสุวรรณ)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

.....
(ผศ. ดร. กนกพร รัตนสุธีระกุล)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

.....
(ผศ. ดร. กริสน์ ชัยมูล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วัน.....เดือน.....ปี.....

ชื่อเรื่อง	กลวิธีทางภาษาและแนวคิดของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่		
ผู้วิจัย	Palidtha Latsimma		
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ราชันย์ นิลวรรณภา		
ปริญญา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต	สาขาวิชา	ภาษาไทย
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีการศึกษา	2560

บทคัดย่อ

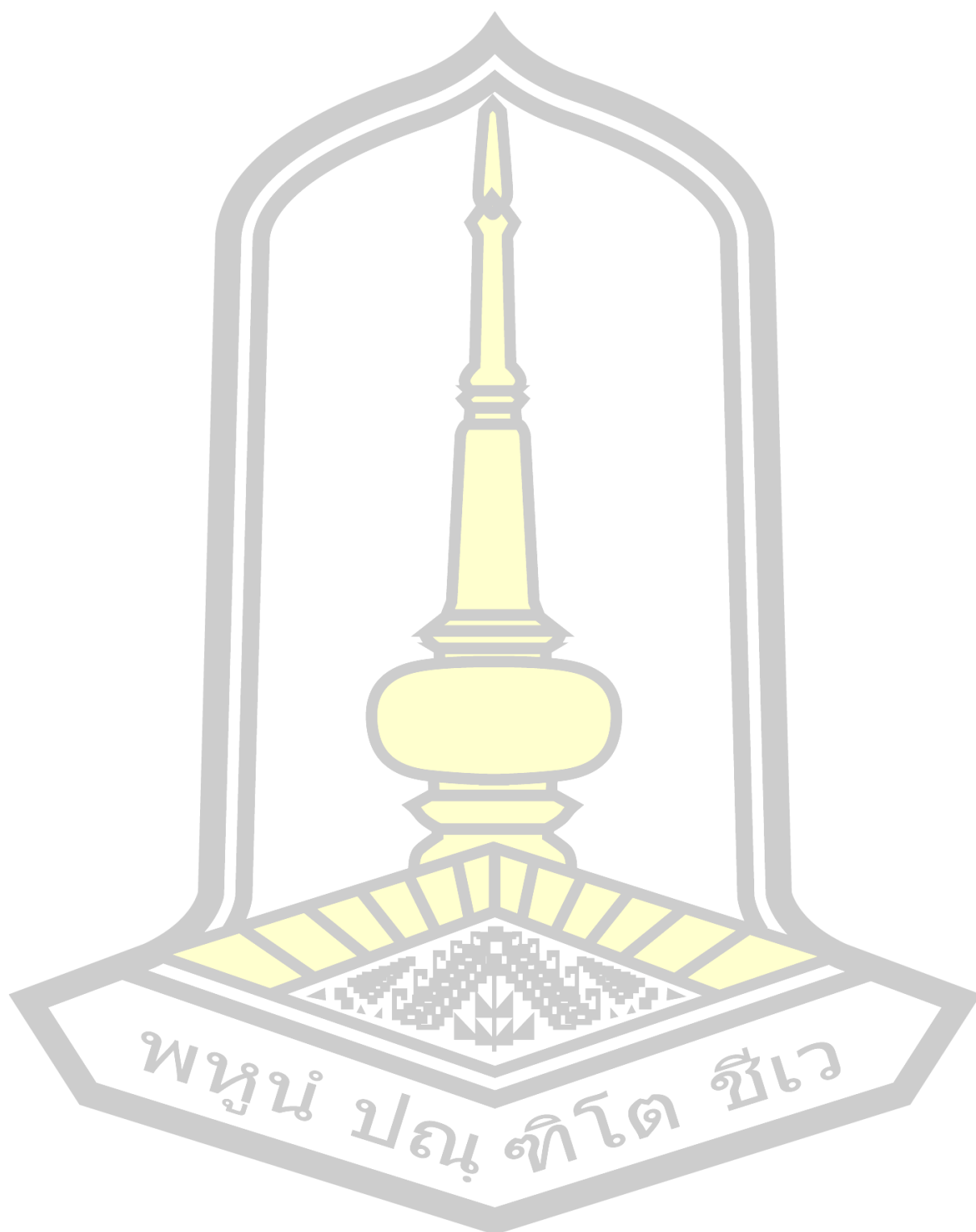
การศึกษาเรื่องกลวิธีทางภาษาและแนวคิดของนักเขียนการ์ตูนการเมืองในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ มีวัตถุประสงค์ 1. ศึกษาการใช้ภาษาเสียดสีของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ 2. เพื่อศึกษาแนวคิดของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ที่ประชาชนนิยมอ่านอย่างแพร่หลาย โดยศึกษาในช่วงระยะ 1 ปี ตั้งแต่วันที่ 1 เดือน มกราคม ถึง ฉบับประจำวันที่ 31 เดือนธันวาคม พ.ศ. 2558 รวม 253 ฉบับ เป็นภาพการ์ตูนรวม 191 ภาพ

ผลการวิจัยในส่วนกลวิธีการใช้ภาษาเสียดสีของนักเขียนการ์ตูนพบว่านักเขียนการ์ตูนมีวิธีการใช้ภาษาเพื่อเสียดสีที่หลากหลาย ซึ่งปรากฏกลวิธีทางวจนภาษา และกลวิธีทางอวจนภาษา กลวิธีทางวจนภาษาปรากฏ 9 กลวิธี ได้แก่ 1. การเล่นคำ 2. การสร้างคำใหม่ 3. การใช้คำไม่เจาะจงเป้าหมาย 4. การเสริมความ 5. การใช้ถ้อยคำนัยผกผัน 6. การเปรียบเทียบและเปรียบเทียบผิดแบบแผน 7. การใช้เครื่องหมาย และ 8. การใช้ภาษาต่างประเทศ ด้านกลวิธีทางอวจนภาษาปรากฏ 3 รูปแบบได้แก่ 1. การใช้เครื่องแต่งกาย 2. การใช้ภาพสัตว์ 3. ขนาด และตำแหน่งของภาพ

ส่วนแนวคิดของนักเขียนการ์ตูนปรากฏ 6 ด้าน ได้แก่ แนวคิดการเมืองการปกครอง แนวคิดเรื่องความทันสมัย แนวคิดเรื่องครอบครัว แนวคิดเรื่องการเมืองการข้ามพรมแดน แนวคิดเรื่อง AEC และแนวคิดเรื่องเพศ

ผลการวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบถึงแนวคิดสร้างสรรค์ของนักเขียนการ์ตูน ในการเสียดสีสังคม โดยการเลือกใช้กลวิธีที่หลากหลาย ทั้งการเลือกใช้ถ้อยคำภาษาและภาพประกอบเพื่อหลีกเลี่ยงการกระทบโดยตรง นอกจากนี้ผู้เขียนการ์ตูนยังได้สอดแทรกอารมณ์ ความรู้สึกลงไป ซึ่งเป็นทางออกหนึ่งในการแสดงความคิดเห็นต่อประเด็นเหตุการณ์บ้านเมืองในช่วงเวลานั้นๆ

คำสำคัญ : กลวิธีทางภาษา, แนวคิดของนักเขียนการ์ตูน, หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่

TITLE Language strategies and the conceptual of cartoonists in the Vientianemai newspapers

AUTHOR Palidtha Latsimma

ADVISORS Assistant Professor Rachan Nilawanapa , Ph.D.

DEGREE Master of Arts **MAJOR** Thai

UNIVERSITY Mahasarakham **YEAR** 2017
University

ABSTRACT

The Study of language strategies and the conceptual of political cartoonists in the Vientianemai newspapers: The hypotheses of this study are: (1) the language strategies satirize used in Vientianemai newspapers. (2) To study the conceptual of cartoonists in the Vientianemai newspapers. The gathering data from cartoons in Vientianemai newspapers and the popular newspaper well-known, on the During the 1 year, from 1st January to 31th December, 2553 the total of 253 copies and 191 images of cartoons.

The result of the analysis of the use of language strategies in the satirize cartoonists to show that there are 9 Strategies: 1) The play on words 2) The word building 3) the specified words in used 4) The supplement meaning 5) Use of words expression commissure 6) The Comparison and comparison of wrong forms 7) Use of marks and 8 Foreign language in used as verbal and non-verbal strategies 1) Using costumes 2) Using animal images 3) Size and the position of images.

In addition, the analysis of the conceptual of cartoonists 6 types: the conceptual of political, the idealization, the conceptual of family, the crossing borders, the conceptaul of ACE and the conceptual of sexual.

The result of his research makes we know about the creative idealization of cartoonist and society criticism to use many linguistics strategies. The lexicalization illustration to avoid direct impacted. In addition, the cartoonist has inserted emotions

to express about opinions on the situation of the country at that time.

Keyword : Language strategies, Conceptual of cartoonists, Vientianemai newspaper

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ราชันย์ นิลวรรณภา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้ประสาทความรู้ให้คำปรึกษาชี้แนะแก้ไข ข้อบกพร่องแก่ผู้วิจัยด้วยความเอาใจใส่อย่างเมตตาอย่างยิ่ง จนวิทยานิพนธ์สำเร็จเรียบร้อยสมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ปฐม หงษ์สุวรรณ รองศาสตราจารย์ ดร.ธัญญา สังขพันธานนท์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กัลยา กุลสุวรรณ กรรมการสอบเค้าโครงวิทยานิพนธ์ กราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.จารุวรรณ ธรรมวัตร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนาพันธ์ ตรงดี ดร.โสภี อุ้นทะยา ดร.ดุจฉัตร จิตบรรจง และคณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย ที่ได้อบรมสั่งสอน ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ และให้คำแนะนำ สั่งสอน ตลอดช่วงระยะเวลาที่ทำการศึกษา

ประการสำคัญ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงยิ่งต่อ ศาสตราจารย์ ดร.สัมพันธ์ ฤทธิเดช อธิการบดี และ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่เมตตายกเว้นค่าเล่าเรียนตลอดหลักสูตรต่อผู้วิจัย และขอกราบขอบพระคุณมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาวที่เอื้ออำนวยความสะดวกผู้วิจัยในการศึกษาต่อที่ราชอาณาจักรไทย ขอกราบขอบพระคุณพระครูศรีมหาชายาภินันท์ เลขานุการเจ้าคณะจังหวัดมหาสารคามที่สนับสนุนทุนการศึกษา ขอกราบขอบพระคุณทองเลื่อน พมมะสาน หัวหน้ากองบรรณาธิการหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่คนปัจจุบัน และท่านแสงจัน สุขะเสม นักเขียนการ์ตูนที่กรุณาให้ข้อมูลประกานเขียนวิทยานิพนธ์ครั้งนี้

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาภาษาและวัฒนธรรมลาว คณาจารย์ภาควิชาสื่อสารมวลชน คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว และคณาจารย์สาขาภาษาลาว คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่เป็นกำลังใจในการเรียนและสนับสนุนการทำวิจัยครั้งนี้

ขอบพระคุณเพื่อนๆ รุ่นพี่ รุ่นน้อง นิสิตสาขาภาษาไทย ที่เป็นกำลังใจให้คำแนะนำ ช่วยเหลือจนทำให้งานวิจัยฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์

ท้ายที่สุด ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคุณพ่อสีฟอง ลัดสิมมา คุณแม่ผ่องสี ลัดสิมมา รวมทั้งญาติพี่น้อง และคนที่รักทุกท่าน ที่คอยให้กำลังใจ ให้ความรัก ความห่วงใย จนทำให้งานวิจัยฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยตระหนักในพระคุณและไม่อาจจะลืมเลือนผู้มีบุญคุณทุกท่านและทุกหน่วยงานดังกล่าวได้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ณ
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญรูปภาพ.....	ฐ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ภูมิหลัง.....	1
1.2 คำถามหลักของการวิจัย.....	6
1.3 ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	6
1.4 ความสำคัญของการวิจัย.....	6
1.5 ขอบเขตของการวิจัย.....	6
1.6 วิธีดำเนินการวิจัย.....	6
1.7 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	8
1.8 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
1.9 ทบทวนวรรณกรรม.....	9
บทที่ 2 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่.....	23
2.1 ความเป็นมาของหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่.....	23
2.2 ความเป็นมาและแนวทางการส่งเสริมการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่.....	27
2.3 ประวัติและผลงานของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่.....	29
บทที่ 3 กลวิธีการใช้ภาษาเสียดสีของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่.....	33

3.1	รูปแบบการนำเสนอการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่	33
3.1.1	โครงสร้างการ์ตูนแบบช่องเดียว	34
3.1.2	โครงสร้างการ์ตูนแบบสองช่อง	43
3.1.3	โครงสร้างการ์ตูนแบบสามช่อง	47
3.2	กลวิธีการใช้ภาษาเสียดสีของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่	51
3.2.1	กลวิธีทางวจนภาษา	51
3.2.1.1	การเล่นคำ	51
	1. การใช้คำกำกวม	51
	2. การใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน	54
	3. การใช้คำใดคำหนึ่งซ้ำกันหลายครั้งเพื่อเน้น	55
3.2.1.2	การสร้างคำใหม่โดยอาศัยแนวเทียบ	57
3.2.1.3	การใช้คำไม่เจาะจงเป้าหมาย	62
3.2.1.4	การเสริมความ	66
3.2.1.5	การใช้ถ้อยคำในผกผัน	68
3.2.1.6	การเปรียบเทียบและการเปรียบเทียบที่ผิดแบบแผน	73
3.2.1.7	การใช้เครื่องหมาย	77
3.2.1.8	การใช้ภาษาต่างประเทศ	79
3.2.2	กลวิธีทางอวจนภาษา	81
3.2.2.1	เครื่องแต่งกาย	81
3.2.2.2	การใช้ภาพสัตว์	83
3.2.2.3	ขนาด และตำแหน่งของภาพ	85
บทที่ 4	แนวคิดของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่	88
4.1	แนวคิดเรื่องการเมืองการปกครอง	88
4.1.2	แนวคิดเรื่องการบริหารงานของรัฐบาล	93

4.2 แนวคิดเรื่องความทันสมัย.....	95
4.2.1 ความทันสมัยด้านวิถีการดำเนินชีวิตและเทคโนโลยี.....	96
4.2.2 ความทันสมัยด้านการบริโภค.....	110
4.3 แนวคิดเรื่องครอบครัว.....	116
4.3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยา.....	116
4.3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ลูก.....	120
4.4 แนวคิดเรื่องการข้ามพรมแดน.....	123
4.5 แนวคิดเรื่อง AEC.....	127
4.6 แนวคิดเรื่องเพศ.....	129
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	132
5.1 สรุปผล.....	132
5.2 อภิปรายผล.....	134
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	137
บรรณานุกรม.....	138
ภาคผนวก.....	144
ภาคผนวก ก ชุดการ์ตูนเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องการเมืองการปกครอง.....	145
ภาคผนวก ข ชุดการ์ตูนเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องความทันสมัย.....	176
ภาคผนวก ค ชุดการ์ตูนเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องครอบครัว.....	202
ภาคผนวก ง ชุดการ์ตูนเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องการข้ามพรมแดน.....	210
ภาคผนวก จ ชุดการ์ตูนเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องล้อเลียน AEC.....	212
ภาคผนวก ฉ ชุดการ์ตูนเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องเพศ.....	214
ประวัติผู้เขียน.....	216

สารบัญตาราง

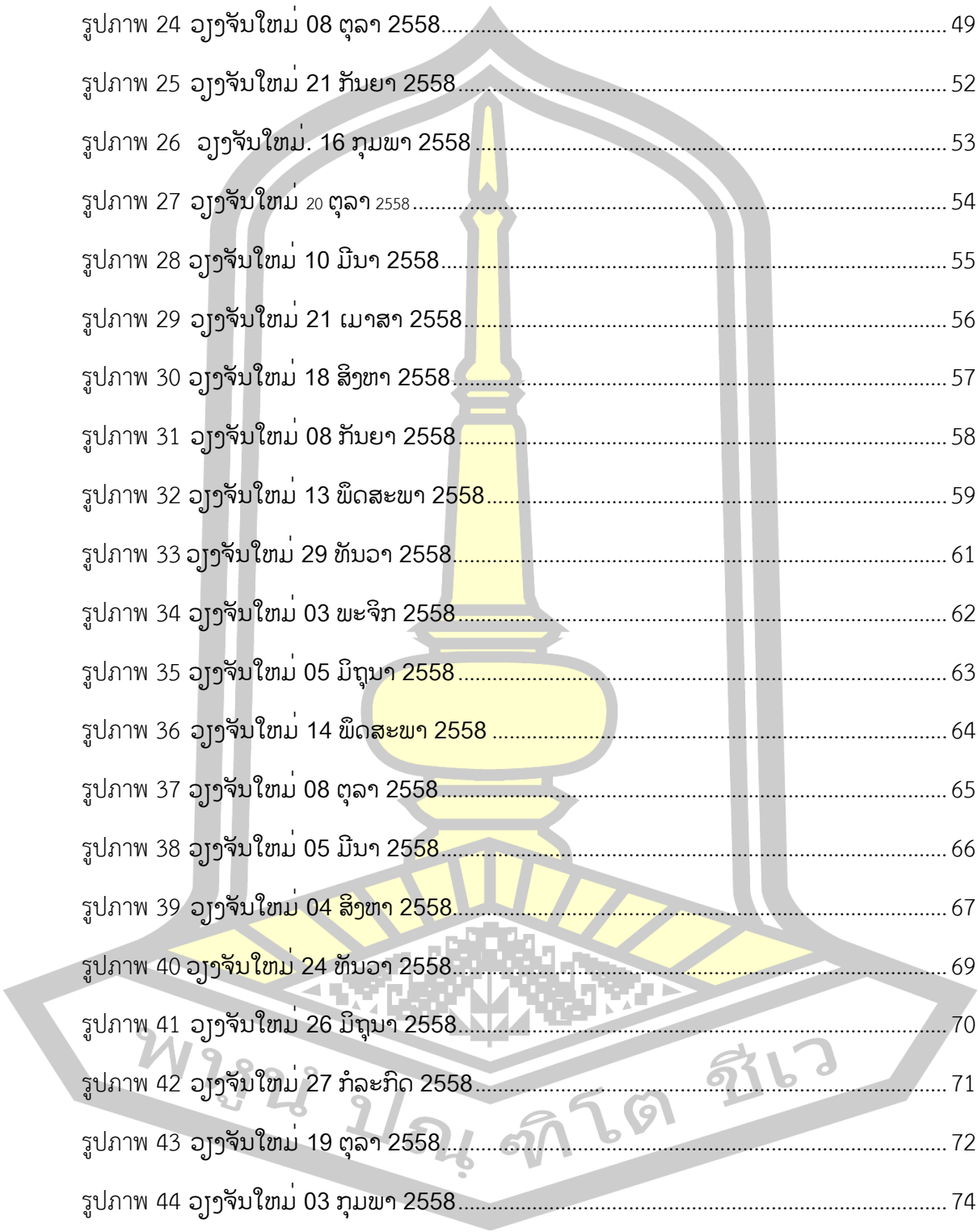
	หน้า
ตาราง 1 โครงสร้างของการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่.....	33
ตาราง 2 ภาพที่ปรากฏในการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่.....	34
ตาราง 3 สรุปความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการนำเสนอภาษาที่ปรากฏในโครงสร้างการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่.....	50

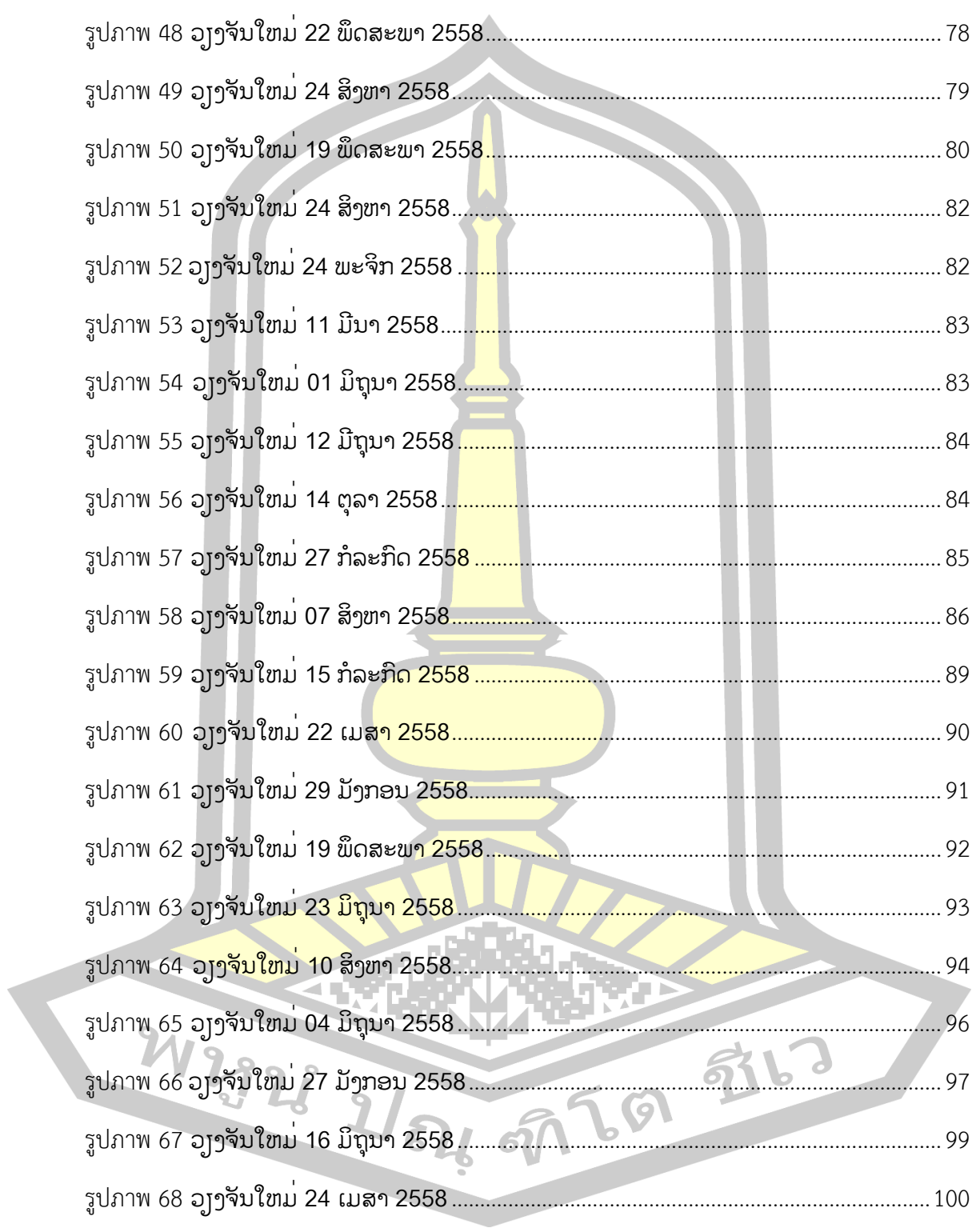
สารบัญรูปภาพ

รูปภาพ 1	ວຽງຈັນໃໝ່ 27 ກໍລະກົດ 2558.....	3
รูปภาพ 2	ວຽງຈັນໃໝ່ 10 ສິງຫາ 2558.....	4
รูปภาพ 3	ສໍານັກງານໜັງສືພິມພິພິດເຢິງຈັນທນີໃໝ່ໃນປັຈຈຸບັນ ບ້ານໜອງປັກໄດ້.....	25
รูปภาพ 4	ເວັບໄຊທ໌ໜັງສືພິມພິພິດເຢິງຈັນທນີໃໝ່ອອນໄລນ໌ (www.vientianemai.net).....	26
รูปภาพ 5	ຄອລັມນ໌ກາຣ໌ຕູນໃນໜັງສືພິມພິພິດເຢິງຈັນທນີໃໝ່.....	28
รูปภาพ 6	ແສງຈັນ ສຸຂະເສມ ນັກເຢິນກາຣ໌ຕູນ.....	29
รูปภาพ 7	ຜລງານຂອງແສງຈັນ ສຸຂະເສມ.....	30
รูปภาพ 8	ຜລງານການແປລາຢາສາຝຣັ່ງເສສ-ລາວ.....	31
รูปภาพ 9	ຜລງານການເຢິນເຣື່ອງສັ້ນ.....	31
รูปภาพ 10	ຜລງານການເຢິນກາຣ໌ຕູນຂອງແສງຈັນ ສຸຂະເສມ.....	32
รูปภาพ 11	ຜລງານການວາດກາຣ໌ຕູນປະກອບເຣື່ອງຕລກຂອງນັກເຢິນວິເສດ ສະແຫວງສິກສາ.....	32
รูปภาพ 12	ວຽງຈັນໃໝ່ 23 ກຸມພາ 2558.....	35
รูปภาพ 13	ວຽງຈັນໃໝ່ 17 ສິງຫາ 2558.....	36
รูปภาพ 14	ວຽງຈັນໃໝ່ 25 ມີນາ 2558.....	37
รูปภาพ 15	ວຽງຈັນໃໝ່ 16 ກຸມພາ 2558.....	38
รูปภาพ 16	ວຽງຈັນໃໝ່ 24 ກຸມພາ 2558.....	40
รูปภาพ 17	ວຽງຈັນໃໝ່ 18 ມິຖຸນາ 2558.....	41
รูปภาพ 18	ວຽງຈັນໃໝ່ 26 ມິຖຸນາ 2558.....	42
รูปภาพ 19	ວຽງຈັນໃໝ່ 27 ກໍລະກົດ 2558.....	43
รูปภาพ 20	ວຽງຈັນໃໝ່ 06 ກຸມພາ 2558.....	44
รูปภาพ 21	ວຽງຈັນໃໝ່ 31 ທັນວາ 2558.....	45
รูปภาพ 22	ວຽງຈັນໃໝ່ 25 ທັນວາ 2558.....	46

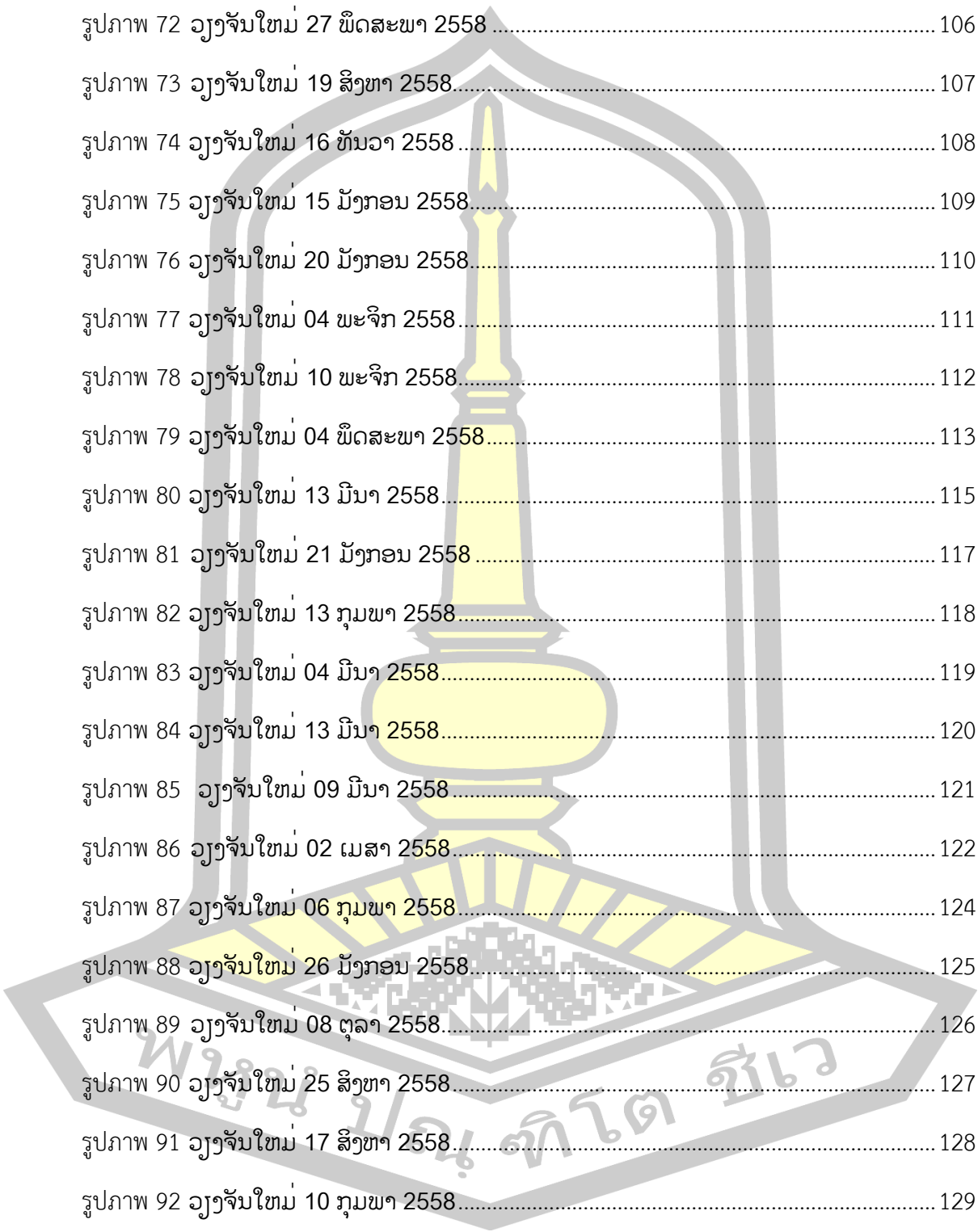
ຮູບຮ່າງ 23 ວຽງຈັນໃໝ່ 30 ມີນາ 2558.....	48
ຮູບຮ່າງ 24 ວຽງຈັນໃໝ່ 08 ຕຸລາ 2558.....	49
ຮູບຮ່າງ 25 ວຽງຈັນໃໝ່ 21 ກັນຍາ 2558.....	52
ຮູບຮ່າງ 26 ວຽງຈັນໃໝ່ 16 ກຸມພາ 2558.....	53
ຮູບຮ່າງ 27 ວຽງຈັນໃໝ່ 20 ຕຸລາ 2558.....	54
ຮູບຮ່າງ 28 ວຽງຈັນໃໝ່ 10 ມີນາ 2558.....	55
ຮູບຮ່າງ 29 ວຽງຈັນໃໝ່ 21 ເມສາ 2558.....	56
ຮູບຮ່າງ 30 ວຽງຈັນໃໝ່ 18 ສິງຫາ 2558.....	57
ຮູບຮ່າງ 31 ວຽງຈັນໃໝ່ 08 ກັນຍາ 2558.....	58
ຮູບຮ່າງ 32 ວຽງຈັນໃໝ່ 13 ພຶດສະພາ 2558.....	59
ຮູບຮ່າງ 33 ວຽງຈັນໃໝ່ 29 ທັນວາ 2558.....	61
ຮູບຮ່າງ 34 ວຽງຈັນໃໝ່ 03 ພະຈິກ 2558.....	62
ຮູບຮ່າງ 35 ວຽງຈັນໃໝ່ 05 ມິຖຸນາ 2558.....	63
ຮູບຮ່າງ 36 ວຽງຈັນໃໝ່ 14 ພຶດສະພາ 2558.....	64
ຮູບຮ່າງ 37 ວຽງຈັນໃໝ່ 08 ຕຸລາ 2558.....	65
ຮູບຮ່າງ 38 ວຽງຈັນໃໝ່ 05 ມີນາ 2558.....	66
ຮູບຮ່າງ 39 ວຽງຈັນໃໝ່ 04 ສິງຫາ 2558.....	67
ຮູບຮ່າງ 40 ວຽງຈັນໃໝ່ 24 ທັນວາ 2558.....	69
ຮູບຮ່າງ 41 ວຽງຈັນໃໝ່ 26 ມິຖຸນາ 2558.....	70
ຮູບຮ່າງ 42 ວຽງຈັນໃໝ່ 27 ກໍລະກົດ 2558.....	71
ຮູບຮ່າງ 43 ວຽງຈັນໃໝ່ 19 ຕຸລາ 2558.....	72
ຮູບຮ່າງ 44 ວຽງຈັນໃໝ່ 03 ກຸມພາ 2558.....	74
ຮູບຮ່າງ 45 ວຽງຈັນໃໝ່ 09 ພະຈິກ 2558.....	75
ຮູບຮ່າງ 46 ວຽງຈັນໃໝ່ 22 ມິຖຸນາ 2558.....	76

ຮູບ​ກາ​ພ 47 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 27 ມີ​ນາ 2558.....	77
ຮູບ​ກາ​ພ 48 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 22 ພິດ​ສະ​ພາ 2558.....	78
ຮູບ​ກາ​ພ 49 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 24 ສິງ​ຫາ 2558.....	79
ຮູບ​ກາ​ພ 50 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 19 ພິດ​ສະ​ພາ 2558.....	80
ຮູບ​ກາ​ພ 51 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 24 ສິງ​ຫາ 2558.....	82
ຮູບ​ກາ​ພ 52 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 24 ພະ​ຈິກ 2558.....	82
ຮູບ​ກາ​ພ 53 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 11 ມີ​ນາ 2558.....	83
ຮູບ​ກາ​ພ 54 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 01 ມິ​ຖຸ​ນາ 2558.....	83
ຮູບ​ກາ​ພ 55 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 12 ມິ​ຖຸ​ນາ 2558.....	84
ຮູບ​ກາ​ພ 56 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 14 ຕຸ​ລາ 2558.....	84
ຮູບ​ກາ​ພ 57 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 27 ກໍ​ລະ​ກິດ 2558.....	85
ຮູບ​ກາ​ພ 58 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 07 ສິງ​ຫາ 2558.....	86
ຮູບ​ກາ​ພ 59 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 15 ກໍ​ລະ​ກິດ 2558.....	89
ຮູບ​ກາ​ພ 60 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 22 ເມ​ສາ 2558.....	90
ຮູບ​ກາ​ພ 61 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 29 ມັງ​ກອນ 2558.....	91
ຮູບ​ກາ​ພ 62 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 19 ພິດ​ສະ​ພາ 2558.....	92
ຮູບ​ກາ​ພ 63 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 23 ມິ​ຖຸ​ນາ 2558.....	93
ຮູບ​ກາ​ພ 64 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 10 ສິງ​ຫາ 2558.....	94
ຮູບ​ກາ​ພ 65 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 04 ມິ​ຖຸ​ນາ 2558.....	96
ຮູບ​ກາ​ພ 66 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 27 ມັງ​ກອນ 2558.....	97
ຮູບ​ກາ​ພ 67 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 16 ມິ​ຖຸ​ນາ 2558.....	99
ຮູບ​ກາ​ພ 68 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 24 ເມ​ສາ 2558.....	100
ຮູບ​ກາ​ພ 69 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 28 ເມ​ສາ 2558.....	101
ຮູບ​ກາ​ພ 70 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 12 ມັງ​ກອນ 2558.....	102

ຮູບ​ຄຳ​ພາ 71 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 09 ມັງ​ກອນ 2558.....	103
ຮູບ​ຄຳ​ພາ 72 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 27 ພຶດ​ສະ​ພາ 2558.....	106
ຮູບ​ຄຳ​ພາ 73 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 19 ສິງ​ຫາ 2558.....	107
ຮູບ​ຄຳ​ພາ 74 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 16 ທັນ​ວາ 2558.....	108
ຮູບ​ຄຳ​ພາ 75 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 15 ມັງ​ກອນ 2558.....	109
ຮູບ​ຄຳ​ພາ 76 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 20 ມັງ​ກອນ 2558.....	110
ຮູບ​ຄຳ​ພາ 77 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 04 ພະ​ຈິກ 2558.....	111
ຮູບ​ຄຳ​ພາ 78 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 10 ພະ​ຈິກ 2558.....	112
ຮູບ​ຄຳ​ພາ 79 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 04 ພຶດ​ສະ​ພາ 2558.....	113
ຮູບ​ຄຳ​ພາ 80 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 13 ມີນາ 2558.....	115
ຮູບ​ຄຳ​ພາ 81 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 21 ມັງ​ກອນ 2558.....	117
ຮູບ​ຄຳ​ພາ 82 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 13 ກຸມ​ພາ 2558.....	118
ຮູບ​ຄຳ​ພາ 83 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 04 ມີນາ 2558.....	119
ຮູບ​ຄຳ​ພາ 84 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 13 ມີນາ 2558.....	120
ຮູບ​ຄຳ​ພາ 85 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 09 ມີນາ 2558.....	121
ຮູບ​ຄຳ​ພາ 86 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 02 ເມສາ 2558.....	122
ຮູບ​ຄຳ​ພາ 87 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 06 ກຸມ​ພາ 2558.....	124
ຮູບ​ຄຳ​ພາ 88 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 26 ມັງ​ກອນ 2558.....	125
ຮູບ​ຄຳ​ພາ 89 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 08 ຕຸລາ 2558.....	126
ຮູບ​ຄຳ​ພາ 90 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 25 ສິງ​ຫາ 2558.....	127
ຮູບ​ຄຳ​ພາ 91 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 17 ສິງ​ຫາ 2558.....	128
ຮູບ​ຄຳ​ພາ 92 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 10 ກຸມ​ພາ 2558.....	129
ຮູບ​ຄຳ​ພາ 93 ວຽງ​ຈັນ​ໃໝ່ 11 ກັນຍາ 2558.....	130

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ภูมิหลัง

หนังสือพิมพ์ในประเทศลาวที่ได้รับความนิยมและมียอดจำหน่ายสูงสุดของประเทศคือหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ ซึ่งมีข้อมูลจากงานวิจัยของ ไพวัน บุนทะวง (2556) ผู้ที่ได้ทำการศึกษาพัฒนาการของหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ ในระหว่างปี ค.ศ. 1975 - 2010 โดยเนื้อหางานวิจัยได้กล่าวถึงหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ว่า “หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์มีจุดกำเนิดจากหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษชื่อ “Vientiane Post” ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ของภาคเอกชน ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1973 สมัยราชอาณาจักรลาว เมื่อเปลี่ยนแปลงการปกครองไปสู่ สปป.ลาว รัฐบาลพรรคประชาชนปฏิวัติลาวได้เข้ามาครอบครอง และดำเนินกิจการให้เป็นหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นของรัฐ ประจำกำแพงนครเวียงจันทน์ จึงได้เปลี่ยนนามเป็นหนังสือพิมพ์ “เวียงจันทน์ใหม่” ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ก็ได้ทำหน้าที่สื่อสารมวลชนของรัฐ ในระดับท้องถิ่นส่วนกลางอย่างโดดเด่น จนเป็นหนังสือพิมพ์ที่มียอดจำหน่ายสูงสุดของประเทศ มีความสำคัญต่อการสะท้อนภาพสังคม ปัญหาสังคม รวมถึงการขึ้นสังคมของ สปป.ลาว อย่างกว้างขวาง” ดังนั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่า หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่เป็นตัวแทนสำคัญต่อการสะท้อนให้เห็นปรากฏการณ์ทางสังคมของ สปป.ลาวได้เป็นอย่างดีมีการนำเสนอข่าวสาร และคอลัมน์ที่สัมพันธ์กับกระแสสังคมในทุกยุคสมัย ตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครองเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

ประเด็นข่าวในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่โดยมากมักเป็นเรื่องแนวคิดเชิงบวกต่อแนวนโยบายของรัฐบาลและมุ่งเน้นนำเสนอข้อมูลที่แสดงให้เห็นถึงกระบวนการในการสร้างสรรค์สังคม เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับการลงนามเซ็นสัญญาการลงทุน ข่าวการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ อย่างไรก็ตามไม่ปรากฏว่ามีกรนำเสนอข้อมูลเนื้อหาที่เกี่ยวข้องความรุนแรง หรือข้อขัดแย้งทางสังคม หรือข่าวการก่ออาชญากรรมซึ่งเป็นข่าวที่มีลักษณะอันจะก่อให้เกิดแนวความคิดเชิงลบต่อสังคมและประเทศชาติ เพราะฉะนั้นการใช้ถ้อยคำภาษาจึงเป็นไปในลักษณะของการบรรยายโวหาร มีการใช้ถ้อยคำภาษาและสำนวนที่เป็นลักษณะทางการและกึ่งทางการ ใช้ภาษาตรงไปตรงมา และเน้นการนำเสนอข้อมูลซึ่งเป็นข้อเท็จจริงเป็นหลัก ไม่ปรากฏการใช้ภาษาที่มีลักษณะในเชิงวิพากษ์วิจารณ์โดยเฉพาะภาษาข่าว โดยปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อลักษณะการใช้ภาษาดังกล่าวเนื่องมาจากหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐ ดังนั้นจึงไม่ปรากฏการใช้ภาษาเชิงวิพากษ์ กระทบทกระเทียบ ประชด

ประชัน เสียดสี ในการรายงานข่าว อันจะนำมาซึ่งความแตกแยกของผู้คนในสังคม แต่กระนั้น หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ก็มีวิธีการที่น่าสนใจในการสร้างพื้นที่เพื่อนำเสนอแนวคิดที่สะท้อนทัศนะของสื่อมวลชนที่มีต่อสังคมลาว อีกทั้งยังเป็นการสร้างแรงจูงใจและความบันเทิงแก่ผู้อ่านไปในขณะเดียวกันอีกด้วย ซึ่งรูปแบบดังกล่าวแตกต่างจากการเสนอข่าวสารทั่วไปนั่นคือ “การนำเสนอในรูปแบบการ์ตูน”

การนำเสนอในรูปแบบการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ ผู้เขียนสามารถสอดแทรกอารมณ์ ความรู้สึกลงไปได้ และเป็นทางออกหนึ่งในการแสดงความคิดเห็นต่อประเด็นเหตุการณ์บ้านเมืองในช่วงเวลานั้นๆ ตลอดจนเป็นการกล่าวตำหนิ และวิจารณ์สังคมได้โดยการใช้ภาษาสร้างสรรค์ โดยการใช้ผู้เขียนเลือกภาพและถ้อยคำภาษาประกอบภาพการ์ตูนเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้ถ้อยคำวิจารณ์รุนแรงที่กระทบโดยตรงต่อผู้รับผิดชอบเรื่องนั้นๆ สามารถทำให้เรื่องเคร่งเครียดกลายเป็นเรื่องสนุกสนานได้ ดังนั้นคอลัมน์การ์ตูนจึงเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้คนนิยมอ่านหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ หรือบางคนจับหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ขึ้นมาเพื่อดูการ์ตูนเพียงอย่างเดียว(ทองเลื่อน พมมะสาน., 2561)

เกี่ยวกับการใช้ภาษาในการ์ตูนการเมือง วรรณวรวงษ์ หงส์จินดา (2538) กล่าวว่า ปัจจุบันมีผู้นิยมอ่านการ์ตูนการเมืองจำนวนมาก เพราะติดใจในอารมณ์ขันและลีลาการประชดประชันแบบตรงไปตรงมา กระชับ ได้ความรวดเร็วกว่าการเขียนบทความการเมือง บางครั้งนำเสนอในรูปแบบของสัญลักษณ์เพื่อย่นระยะเวลาในการทำความเข้าใจ เสริมสร้างให้ผู้อ่านสรุปประเด็นของเรื่องที่น่าสนใจพร้อมแทรกความสะใจและอารมณ์ขันลงไป ลักษณะเด่นเกิดจากความคิดรวบยอดซึ่งตกผลึกมาอย่างเข้มข้น สามารถเข้าสู่ใจกลางของปัญหาและเหตุการณ์ได้อย่างตรงประเด็น ซึ่งนักเขียนและผู้ผลิตภาพล้อเหล่านี้ต้องมีความสามารถหลายด้านผสมผสานกัน ทั้งด้านศาสตร์และศิลป์ รวมทั้งปฏิภาณชวนไวไหวพริบของผู้ผลิตด้วย

บุญยงค์ เกศเทศ (2530) กล่าวถึงภาษาที่ใช้ประกอบภาพการ์ตูนว่า ใช้การบรรยายสั้นๆ ใช้ประโยคง่ายๆ ไม่ซับซ้อน ใช้บทสนทนามากกว่าบทพรรณนาหรือบทบรรยาย บทสนทนาเหมาะสมกับบุคลิกลักษณะตัวละครในเรื่อง มีความสมจริง สอดคล้องกับบรรยากาศ สิ่งแวดล้อมและสถานการณ์ของเรื่อง ส่วนลักษณะของข้อความที่ปรากฏในภาพการ์ตูน พรพิมล เฉลิมมีประเสริฐ (2542) กล่าวว่า การ์ตูนใช้ภาษาทั่วไปและภาษาเฉพาะ คำพูดหรือบทสนทนาตัวละครบางตัวจะมีกรอบหรือวงกลมรอบคำพูด แล้วโยงเป็นรูปรียาวแหลมไปที่ตัวละครผู้พูดเพื่อแสดงว่าคำพูดนั้นเป็นของตัวละครผู้นั้น ถ้อยคำและบทสนทนามีความกะทัดรัด สั้นกระชับแต่ได้ใจความและมีความหมาย ไม่ใช่ภาษาฟุ่มเฟือย ส่วนใหญ่เป็นคำพูดแสดงอารมณ์และเสริมบทบรรยาย นอกจากนี้ ยังมีการใช้สัญลักษณ์เพื่อสื่อความหมายแทนภาษาพูด

จากการพิจารณาคำพูดในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่มีลักษณะ คำพูดเป็นถ้อยคำระดับภาษาสนทนาและภาษาปาก เป็นการใช้คำสั้นๆ ประโยคง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน มีความกะทัดรัด กระชับ แต่ได้ใจความและมีความหมาย เป็นที่หน้าสนใจคือนักเขียนใช้วิธีการทางภาษาที่หลากหลายเพื่อเจตนาที่จะเสียดสีประเด็นปัญหาต่างๆทางสังคม ดังตัวอย่าง

รูปภาพ 1 วุฏจันใหม่ 27 กันยายน 2558

ข้อความ

หัวหน้า : มีโครงการแล้ว! มีเงินแล้ว! ยังปะติดปะต่อได้เป็นหยั่ง?

(มีโครงการแล้ว มีเงินแล้ว ทำไมถึงยังปฏิบัติไม่ได้)

ลูกน้อง : บาทไปถอนเงินมาปะติดแล้วเพื่อนว่ายังมีเงินเหลือ!

(พอไปถอนเงินมาปฏิบัติ เขาบอกว่ายังไม่มีเงินเลย)

คนตัวเล็ก : มีปัญหา! (มีปัญหา!)

หัวหน้า : เป็นหยั่ง? (ทำไม?)

ลูกน้อง : เพื่อนว่าลายฮับเข้างบได้คาดหมาย ให้ล่อถ้าสภหน้า!

(เขาวารายรับเข้าของงบประมาณไม่ได้ตามคาดหมาย

ให้รองงบประมาณต่อไป)

คนตัวเล็ก : ลายฮับเข้าฮ้อยู่บ่อนไดนอ?

(รายรับ ร้อยู่ที่ไหนนอ?)

จากตัวอย่างนักเขียนการ์ตูนมีเจตนาประชด การบริหารงานของรัฐบาลในเรื่องความไม่โปร่งใสของการเก็บรายรับประจำปีงบประมาณที่ไม่ได้ตามคาคหมาย จนทำให้เกิดความยุ่งยากและปัญหาในการปฏิบัติงานหรือการทำโครงการต่าง ๆ ได้ โดยนักเขียนการ์ตูนมีวิธีการใช้ภาษาที่หลากหลาย ทั้งการใช้วจนภาษา หรือภาษาที่เป็นถ้อยคำ และอวัจนภาษา หรือภาษาภาพ โดยในตัวอย่างนักเขียนใช้คำถาม “รายรับร่วอยู่ที่ไหนหนอ?” เป็นลักษณะการตั้งคำถามซึ่งไม่ต้องการคำตอบแต่ใช้คำถามเพื่อสื่อเจตนาเสียดสีการบริหารงานของรัฐบาล และนักเขียนยังใช้ภาพคนซึ่งมีขนาดน้อยกว่าปกติ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์สื่อให้เห็นถึงความด้อยอำนาจ นักเขียนใช้เป็นตัวแทนของประชาชน

นอกจากกลวิธีการใช้ภาษาแล้ว การ์ตูนยังมีเสนอให้เห็นแนวคิดของผู้เขียนที่มีต่อสังคมหลากหลายแง่มุมที่น่าสนใจ และสะท้อนให้เห็นสภาพสังคมลาวที่ดำเนินอยู่ในปัจจุบัน ดังตัวอย่าง

รูปภาพ 2 วจจันไขม 10 ลิงทง 2558

ข้อความ

- ผู้หญิงคนที่ 1 : ชีวิตน้อยเหลือตกหลายกะท่วมโลด
(จะตกน้อยหรือตกมากก็ท่วมเลย)
- ผู้หญิงคนที่ 2 และ 3 : ถ่วมบ้านถ่วมเมือง ทั้งชุ่มเย็นทั้งเดือดฮ้อน!
(ท่วมบ้านท่วมเมือง ทั้งชุ่มเย็นและเดือดร้อน)
- ผู้หญิงคนที่ 1 : เป็นหยั่งจ้งเป็นแนวนี่?
(ทำไมถึงเป็นแบบนี้)
- ผู้หญิงคนที่ 2 และ 3 : ย้อมบ้านเฮือนเกิดก่อน ผังเมืองเกิดนำหลัง!
(เพราะว่าบ้านเม็งสร้างก่อน ผังเมืองสร้างทีหลัง)

จากตัวอย่างข้างต้น นำเสนอให้เห็นแนวคิดของนักเขียนการ์ตูนที่เกี่ยวกับการบริหารงานของรัฐบาลซึ่งเป็นการเสียดสีการจักระบบผังเมืองของรัฐบาล โดยตัวการ์ตูนสนทนา เกี่ยวกับเรื่องน้ำท่วม ฝนจะตกมากหรือน้อยน้ำก็ท่วมบ้านเมืองทำให้เดือดร้อน ซึ่งนักเขียนการ์ตูนเสียดสีการบริหารงานหรือการทำงานของรัฐบาลที่ทำงานล่าช้า ขาดการวางแผนในเรื่องการวางจักระบบผังเมือง การจักระบบน้ำที่ถูกต้องก่อน พอบ้านเรือนประชาชนสร้างขึ้นโดยไม่มีการจักระบบน้ำที่ตึจึงทำให้เกิดน้ำท่วมบ่อยครั้ง โดยให้คำตอบของปัญหาน้ำท่วมในตอนท้ายว่า “เพราะว่าบ้านเมืองสร้างก่อน ผังเมืองสร้างทีหลัง” ดังนั้นบางนโยบายของรัฐที่จะพัฒนาเมืองให้น่าอยู่ ก็ส่งผลกระทบต่อการค้าเดินชีวิตของประชาชน หนังสือพิมพ์จึงทำหน้าที่เป็นสื่อกลางในการนำเสนอความคิดเห็นของประชาชนหรือเสียดสีการทำงานของรัฐบาลผ่านภาพการ์ตูนในหนังสือพิมพ์นั่นเอง

จะเห็นได้ว่าการ์ตูนไม่เพียงแต่จะให้ความรู้สึกสนุกสนานเท่านั้น เป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นบริบทของสังคมของคนลาวทั้งความรู้ ความสามารถ ความคิดสร้างสรรค์ และความนิยมของสังคมและยังเป็นเสมือนกระจกเงาสะท้อนภาพสังคมในด้านต่างๆอีกด้วย

จากการค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการ์ตูนในเบื้องต้นนั้น ผู้วิจัยพบว่าการศึกษาเกี่ยวกับการ์ตูนในสื่อมวลชนไทยนั้นมีผู้สนใจและศึกษาไว้หลายเรื่อง ดังเช่น ชาตรี พนเจริญ, (2535) ได้ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์การ์ตูนของ ชัย ราชวัตร ชุดผู้ใหญ่มากับทุ่งหมาเมิน ช่วงปี พ.ศ. 2521-2523” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การนำเสนอ ตลอดจนความคิดทางสังคม การเมือง เศรษฐกิจ ส่วนธีระ ชัญไพบุลย์ (2541) ได้ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์ข่าวสารการ์ตูนการเมืองในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงกระบวนการเลือกสรร กลั่นกรอง ตลอดจนปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของผู้เขียนการ์ตูนในการกำหนดรูปแบบและเนื้อหาของการ์ตูนการเมือง เพื่อนำเสนอในหนังสือพิมพ์แต่ละวัน ในขณะที่เพียงฤดี ธีระวุฒิขวงค์ (2543) ได้ศึกษาเรื่อง “การสื่อความหมายจากประเด็นทางการเมือง ผ่านการ์ตูนการเมือง” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเนื้อหาของการ์ตูนการเมืองในระยะหกเดือน การใช้วิธีการสื่อความหมายประเภทต่าง ๆ ของนักเขียนการ์ตูนการเมือง รวมทั้งวิธีการสร้างภาพจากการเปรียบเทียบ การเข้ารหัส และमुखของการ์ตูนเหล่านั้น ด้าน บัวคำ บุญจันทร์ (2549) ได้ศึกษาเรื่อง “ภาษาประกอบการ์ตูนล้อเลียนในหนังสือพิมพ์รายวัน” โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาประเภทของการ์ตูนล้อเลียนในหนังสือพิมพ์รายวัน และกลวิธีการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในการ์ตูนแต่ละประเภท ส่วน ธีรยุทธ เกณบุตร (2555) ได้ศึกษาเรื่อง “การใช้ภาษาแสดงอารมณ์ขันในการ์ตูนล้อการเมืองไทย” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการใช้ภาษาแสดงอารมณ์ขันในการ์ตูนล้อการเมืองไทย และบริบทที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาแสดงอารมณ์ขันในการ์ตูนล้อการเมืองไทย

ข้อมูลดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นได้ว่างานวิจัยเกี่ยวกับการ์ตูนในประเทศไทยมีจำนวนหลายเรื่อง ในขณะที่การวิเคราะห์ในลักษณะนี้ ยังไม่ปรากฏมีผู้ใดได้ศึกษาการ์ตูนล้อเลียนเสียดสีใน

หนังสือพิมพ์รายวันของประเทศลาวทำมาก่อน ดังนั้นผลการศึกษาคั้งนี้จะทำให้เห็นลักษณะของการนำเสนอการตูนในพื้นที่ของสื่อสารมวลชนลาว ว่ามีรูปแบบอย่างไร มีลักษณะเหมือนหรือต่างกับการนำเสนอการตูนในสื่อมวลชนไทยอย่างไร อีกทั้งจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนในสาขาวิชาสื่อสารมวลชน และหลักสูตรอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องได้ ทั้งยังเป็นแนวทางในการศึกษา วิจัยการตูนในสื่อประเภทอื่นๆ ในประเทศ ลาวต่อไปในอนาคต

ด้วยเหตุผลและความสำคัญดังกล่าวมาแล้วนั้นจึงเป็นเหตุจูงใจให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการใช้ภาษาการเสียดสีของนักเขียนการตูนและแนวคิดของนักเขียนการตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ ซึ่งกำหนดขอบเขตข้อมูลหนังสือพิมพ์ที่พิมพ์เผยแพร่ ตั้งแต่ฉบับประจำวันที่ 1 เดือน มกราคม ถึง ฉบับประจำวันที่ 31 เดือนธันวาคม พ.ศ. 2558 ระยะเวลา 1 ปี จำนวน 191 ภาพโดยนำภาพการตูนทั้งหมดมาวิเคราะห์กลวิธีการใช้ภาษาเสียดสีและแนวคิดของนักเขียนการตูน

1.2 คำถามหลักของการวิจัย

1. นักเขียนการตูนมีวิธีการใช้ภาษาเสียดสีอย่างไรบ้าง
2. นักเขียนการตูนมีแนวคิดต่อสังคมอย่างไรบ้าง

1.3 ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาวิธีการใช้ภาษาเสียดสีของนักเขียนการตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่
2. เพื่อศึกษาแนวคิดของนักเขียนการตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่

1.4 ความสำคัญของการวิจัย

1. ทราบถึงกลวิธีการใช้ภาษาเสียดสีของนักเขียนการตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่
2. ทราบถึงแนวคิดของนักเขียนการตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่
3. เป็นแนวทางในการศึกษาและสร้างสรรค์ภาษาประกอบการตูนในสื่อมวลชนอื่นๆ

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาการใช้ภาษาและแนวคิดของนักเขียนการตูนในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมการตูนจากหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ที่ประชาชนนิยมอ่านอย่างแพร่หลาย โดยศึกษาในช่วงระยะเวลา 1 ปี ตั้งแต่ฉบับวันที่ 1 เดือน มกราคม ถึง ฉบับประจำวันที่ 31 เดือนธันวาคม พ.ศ. 2558 รวมทั้งสิ้น 253 ฉบับ โดยมีการนำเสนอภาพการตูนจำนวนทั้งสิ้น 191 ภาพ

1.6 วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยใช้วิธีศึกษาเอกสาร และนำเสนอผลงานโดยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ชั้นรวบรวมข้อมูล

1.1 รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

- 1.1.1 แนวคิดเกี่ยวกับการเสียดสี
- 1.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในการเสียดสี
- 1.1.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิด
- 1.1.4 ทฤษฎีสัญญาวิทยา
- 1.1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการ์ตูน

1.2 รวบรวมข้อมูลการ์ตูนจากหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ ตั้งแต่วันที่ 1 เดือนมกราคม ถึง ฉบับประจำวันที่ 31 เดือนธันวาคม พ.ศ. 2558 รวม 253 ฉบับ ได้ภาพการ์ตูนจำนวน 191 ภาพ

2. ชั้นวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ตามประเด็นดังต่อไปนี้

- 2.1 กลวิธีการทางภาษาเสียดสีของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่
 - 2.1.1 กลวิธีทางโครงสร้าง
 - 2.1.2 กลวิธีทางภาษาเพื่อเสียดสี
 - 2.1.2.1 กลวิธีทางภาษาวิจนภาษา
 - 2.1.2.2 กลวิธีทางภาษาอวิจนภาษา
- 2.2 แนวคิดของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่
 - 2.2.1 ภาพสะท้อนด้านการเมืองการปกครอง
 - 2.2.2 แนวคิดเรื่องความทันสมัย
 - 2.2.3 แนวคิดเรื่องครอบครัว
 - 2.2.4 แนวคิดเรื่องการค้าพรมแดน
 - 2.2.5 แนวคิดเรื่อง AEC
 - 2.2.6 แนวคิดเรื่องเพศ

3. ชั้นการนำเสนอผลการวิจัย

สรุปผลและนำเสนอผลการวิจัยโดยการเรียบเรียงแบบพรรณนาวิเคราะห์ เสนอรายละเอียดประเด็นต่าง ๆ จำนวน 5 บท

พจนานุกรม ปณฺ ทิโต ชิว

1.7 กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาทฤษฎีทางภาษาและแนวคิดของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ ผู้วิจัยได้อาศัยแนวการวิเคราะห์ของนันทนัย ประสานนาม (2548) อุมารณ สัจขมาน (2559) ซาสินี สำราญอินทร์ (n.d.) เพื่อศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการใช้ภาษาเสียดสีของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ และแนวคิดของนันทนัย ประสานนาม (2548) สันติภาพ ชาร์มย์ (2555) เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาแนวคิดของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ และทฤษฎีสัญญาวิทยาที่เกี่ยวกับการสื่อความหมายจากภาพ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างเป็นกรอบในการศึกษาวิเคราะห์ครั้งนี้ได้แก่

1. กลวิธีการใช้ภาษาเสียดสีของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์

1.1 กลวิธีทางวจนภาษา

1.1.1 การเล่นคำ

1.1.2 การสร้างคำใหม่

1.1.3 การใช้คำไม่เจาะจงเป้าหมาย

1.1.4 การเสริมความ

1.1.5 การใช้ถ้อยคำนัยผกผัน

1.1.6 การเปรียบเทียบและเปรียบเทียบผิดแบบแผน

1.1.7 การใช้เครื่องหมาย

1.1.8 การใช้ภาษาต่างประเทศ

1.2 กลวิธีทางวจนภาษา

1.2.1 การใช้เครื่องแต่งกาย

1.2.2 การใช้ภาพสัตว์

1.2.3 ขนาด และตำแหน่ง

2. แนวคิดของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่

2.1 แนวคิดด้านการเมืองการปกครอง

2.2 แนวคิดเรื่องความทันสมัย

2.3 แนวคิดเรื่องครอบครัว

2.4 แนวคิดเรื่องการข้ามพรมแดน

2.5 แนวคิดเรื่อง AEC

2.6 แนวคิดเรื่องเพศ

1.8 นิยามศัพท์เฉพาะ

กลวิธีการใช้ภาษาเสียดสี หมายถึง ลักษณะการใช้ภาษาของนักเขียนการ์ตูนแบบกล่าวกระทบกระทั่งเย็บ เปรียบเปรย หรือในลักษณะประชดประชันความบกพร่อง หรือความผิดพลาดต่อพฤติกรรม การแสดงออก หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม ซึ่งประกอบด้วยกลวิธีทางวจนภาษา และกลวิธีทางอวจนภาษา

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ หมายถึง หนังสือพิมพ์ที่อยู่ภายใต้การปกครองของกระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว ที่เสนอข่าวสารทั่วไปเป็นภาษาลาว พิมพ์และจำหน่าย หรือเผยแพร่เป็นประจำทุกวันจันทร์-วันศุกร์ ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1973 ปัจจุบันเป็นหนังสือพิมพ์ที่ได้รับความนิยมและมียอดจำหน่ายสูงสุดในประเทศลาว

1.9 ทบทวนวรรณกรรม

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเสียดสี แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับกลวิธีทางภาษาเสียดสี แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับสัญลักษณ์ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิด เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการ์ตูน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.9.1 แนวคิดเกี่ยวกับการเสียดสี

ราชบัณฑิตยสถาน (2546) ให้ความหมายของคำว่า “เสียดสี” หมายถึง อาการที่วาทะกระทบกระทั่งเย็บเหน็บแหนม ส่วนความหมายของคำว่าเสียดสีในทางวรรณกรรมของราชบัณฑิตยสถาน (2539) ที่อธิบายว่า การเสียดสี (Satire) หมายถึง ศิลปะการเขียนที่ใช้กลวิธี (technique) ทำเรื่องสำคัญให้กลายเป็นเรื่องขบขันเพื่อเสียดสี ล้อเลียนความเขาหรือความไม่ถูกต้องของมนุษย์และสังคม

ซี. ฮิวจ์. โฮลแมน (C. Hugh Holman) และ วิลเลียม ฮาร์มอน (William Harmon) อ้างถึงใน นัทรนัย ประสานนาม (2548) ให้คำจำกัดความเรื่องเสียดสี (Satire) ไว้อย่างกว้างๆว่า เรื่องเสียดสีเป็นงานเขียนหรือประเภทงานเขียนที่ผสมผสานทัศนคติเชิงวิจารณ์กับอารมณ์ขันและคำคมเพื่อปรับปรุงแก้ไขสถาบันของมนุษย์และมนุษยชาติ

ชิรารัตน์ นิรันดร์เตชาภัทร์ (2550) ได้ให้ความหมายของคำว่า “เสียดสี” หมายถึง การกล่าวถึงบุคคล กลุ่มบุคคล สถาบัน องค์กรหน่วยงานในทางกระแนะกระแหน วิพากษ์วิจารณ์โดยการกระทบกระทั่งเย็บเปรยด้วยการใช้ภาพ ข้อเขียน ประกอบกับสร้างความหมายทั้งความหมายตรงและความหมายแฝงในการสื่อสารเพื่อชี้ให้เห็นข้อบกพร่อง รวมทั้งสนับสนุนในสิ่งที่เหมาะสม ทำให้เกิดการปรับปรุงส่วนที่บกพร่องให้ดีขึ้นและพัฒนาส่วนที่ดีแล้วให้ดียิ่งขึ้นไป

กอบกุล อิงคุทานานท์ (2537) ได้กล่าวถึงเรื่องการเสียดสีว่า เป็นศิลปะทางวรรณศิลป์ชนิดหนึ่ง ซึ่งใช้วิธีลดทอนคุณลักษณะของสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยการทำให้ดูน่าหัวร่อ เพื่อปลุกให้

เกิดความบันเทิงผลมรสไปด้วยการดูถูกเหยียดหยันเสียดสี สิ่งที่เกี่ยวข้องกับการเสียดสีอาจเป็นบุคคลคนเดียวหรือกลุ่มบุคคลชนชั้นใดชนชั้นหนึ่ง ชาติใดชาติหนึ่งหรือแม้แต่ชาติพันธุ์ของมนุษย์เอง

ศักดา วิมลจันทร์ (2548) กล่าวถึงการเสียดสีว่า มีความสำคัญต่อสื่อการ์ตูนเป็นพิเศษเพราะไม่ใช่การล้อเลียนเพื่อเอาสนุกเพียงอย่างเดียว แต่เป็นการล้อเลียนที่แฝงความคิดเห็นบางอย่างไว้ด้วยเช่น วิจารณ์ ประชด อุปมา เป็นอุทาหรณ์ ช้ำเต็ม

ชาสินี สำราญอินทร์ กล่าวถึง การเสียดสีว่า หมายถึง การใช้ภาษาแบบกล่าวกระทบกระเทียบ เปรียบเปรย หรือในลักษณะประชดประชัน พฤติกรรมของมนุษย์และสถาบันต่างๆ ในสังคม เพื่อชี้ให้เห็นถึงข้อบกพร่อง โดยไม่วิเคราะห้วิจารณ์หรือกล่าวตำหนิโดยตรง แต่พูดวิจารณ์เชิงว่ากระทบเพื่อแสดงความหมายนัยประหวัดมากกว่านัยตรง

อุมาภรณ์ สังขมาน (2559) ได้กล่าวถึงวาทกรรมเสียดสีเอาไว้ว่า วาทกรรมเสียดสีเป็นการใช้ภาษาด้วยวาทกรรมอ้อมซึ่งผู้รับสารจำเป็นต้องตีความ กล่าวคือ วาทกรรมเสียดสีโดยทั่วไปมีความหมายต่างกับความหมายที่ปรากฏตามรูปภาษา ทั้งนี้ผู้พูดมีเจตนาเพื่อตำหนิหรือวิพากษ์วิจารณ์ข้อบกพร่องของผู้ฟัง สำหรับวาทกรรมเสียดสีเพื่อสร้างความตลกขบขันนั้นแม้ผู้แสดงจะใช้วาทกรรมประเภทนี้เพื่อสร้างความบันเทิงให้กับผู้ฟังเป็นสำคัญ แต่ในบริบทของการแสดงก็ยังคงเป็นการกล่าวถ้อยคำเพื่อวิพากษ์วิจารณ์ข้อผิดพลาดหรือข้อบกพร่องของผู้อื่นเช่นเดียวกับการเสียดสีในชีวิตประจำวันโดยทั่วไป แต่ที่วาทกรรมเสียดสีนี้สามารถสร้างความตลกขบขันให้กับผู้ชมก็น่าจะเป็นเพราะมีกลวิธีทางภาษาที่ทำให้เกิดความตลกขบขันได้

Hight (1962) ได้กล่าวถึงลักษณะของภาษาในการเสียดสีว่างาน Satire นั้น ส่วนใหญ่จะใช้คำพูดที่รุนแรง คำพูดที่ไม่สุภาพ คำพูดที่ไร้สาระ คำพูดที่ติดตลก และการใช้ภาษาที่ไม่ใช่ภาษาเขียน แสดงให้เห็นภาษาที่ใช้ในการเสียดสีส่วนใหญ่จะเบี่ยงเบนไปจากภาษามาตรฐาน ทั้งในแง่ของไวยากรณ์ การใช้คำ รวมถึงภาษาในการเสียดสียังนิยมสร้างความหมายแฝงให้ผู้ฟังต้องตีความด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ Gregory Fite Gerald (1971) กล่าวว่า “ลักษณะเด่นของการใช้ภาษาในเรื่องเสียดสีคือการสร้างความไม่เหมาะสมให้ปรากฏในภาษา กลวิธีสำคัญที่พบในภาษาแบบเสียดสี ได้แก่ การกล่าวเกินจริง การกล่าวน้อยกว่าจริง การเล่นคำ และการแฝงนัยที่ใช้อย่างเด่นชัด และหลากหลาย กลวิธีเหล่านี้ใช้เสียดสีด้วยวิธีการตามหลักความไม่เหมาะสม”

จากการศึกษาเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า การเสียดสีหมายถึง การใช้ภาษาแบบกล่าวกระทบกระเทียบ เปรียบเปรย หรือในลักษณะประชดประชันความบกพร่องหรือความผิดพลาดของมนุษย์และสังคม เพื่อก่อให้เกิดการปรับปรุงและแก้ไขให้ดียิ่งขึ้นไป

9.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีทางภาษา

จากการสำรวจงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีทางภาษาพบว่า มีผู้ศึกษาการใช้กลวิธีทางภาษาในในขอบเขตการศึกษาที่หลากหลาย อย่างไรก็ตามในที่นี้ผู้วิจัยจะขอกกล่าวถึงเฉพาะงานวิจัยที่ใกล้เคียงกับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มากที่สุด ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์ในการใช้เป็นแนวทางประกอบการวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

งานวิจัยของ มารศรี สอทิพย์ (2542) เรื่อง “ลีลาเสียดสีในวรรณกรรมของลาว คำหอม” ผลการวิจัยแสดงว่าวรรณกรรมของลาว คำหอมมีลีลาเสียดสีผ่านกลวิธีทางภาษาได้แก่ การสร้างคำ การเสริมความที่แทรกน้ำเสียงและทัศนคติเชิงเสียดสีของผู้แต่ง และการใช้ภาพพจน์เพื่อสร้างภาพตลกขบขัน หรือภาพที่แสดงความโหดร้ายและความขมขื่นของชีวิตชาวบ้าน ส่วนกลวิธีเสียดสีผ่านองค์ประกอบวรรณกรรมมีกลวิธีการเล่าเรื่องแบบนิทาน กลวิธีการสร้างฉาก กลวิธีการตั้งชื่อตัวละคร กลวิธีการตั้งชื่อเรื่องแฝงความหมายลึกซึ้งและน้ำเสียงของผู้เล่าเรื่องที่เสียดสีคน สถาบันศาสนา ความเชื่อและความเปลี่ยนแปลงของสังคม

ในงานวิจัยของศิริพร ภาพงษ์ (2547) เรื่อง “การเสียดสีในเรื่องสั้นของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช” โดยศึกษารูปแบบของการเสียดสี จุดประสงค์ของการเสียดสี และกลวิธีการนำเสนอการเสียดสี ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ใช้รูปแบบในการเสียดสีคือ ว่าเปรียบเปรยว่าประชดประชันแดกดัน ล้อเลียน แฝงนัย ด้านวัตถุประสงค์ของการเสียดสี พบว่า มุ่งเสียดสีบุคคลและสภาพสังคม ค่านิยม ความเป็นอยู่ เป็นต้นว่าข้าราชการ นักการเมืองและผู้หญิง ส่วนสภาพสังคม มุ่งเสียดสีความเปลี่ยนแปลงของสังคมและวัฒนธรรมในสมัยจอมพล. ปิบูลสงคราม ในด้านการนำเสนอการเสียดสีพบ การนำเสนอด้วยการเล่าเรื่อง การสร้างบุคลิกของตัวละคร การตั้งชื่อเรื่อง การสร้างฉาก การใช้น้ำเสียง และการใช้ภาษา ในส่วนของการใช้ภาษาพบว่ามีการใช้คำที่มีความหมายตรงและความหมายโดยนัยผสมผสานกันอย่างลงตัว มีการใช้สำนวนไทยแบบเดิม มีการใช้ภาษาภาพพจน์แบบอุปมาอุปไมย และพบว่าการใช้สัญลักษณ์ 2 แบบด้วยกันคือ สัญลักษณ์ตามชนบและสัญลักษณ์ส่วนตัว

ในบทความของชาสินี สำราญอินทร์ (n.d.) ได้ศึกษา เรื่อง “กลวิธีการใช้ภาษาเสียดสีในรายการเจาะข่าวต้น” ได้ใช้ขอบเขตการศึกษาจากคลิป์วิดีโอของรายการเจาะข่าวต้น ผลการศึกษาพบว่า กลวิธีการใช้ภาษาเสียดสีในรายการ “เจาะข่าวต้น” มี 10 กลวิธี ได้แก่ 1. การใช้ถ้อยคำนัย ผกผัน 2. การใช้คำเรียกบุคคล 3. การใช้การเล่นทางภาษา 4. การใช้ความเปรียบ 5. การสร้างคำ 6. การแสวงเสียดสีผู้อื่น 7. การยกตัวอย่าง 8. การใช้ความหมายแฝง 9. การยกคำกล่าวของบุคคล 10. การใช้คำไม่เจาะจงเป้าหมาย ซึ่งกลวิธีทั้ง 10 กลวิธีนี้แสดงให้เห็นว่า การสื่อสารในรายการเป็นการสื่อความหมายที่ไม่ตรงตามรูปภาษา มีความกำกวมในตัวเอง ไม่ได้มีการระบุที่ชัดเจน หรือพิธีกรไม่ได้เป็นคนกล่าวเอง แต่ใช้ภาษาแบบกล่าวกระทบ กระเทียบ เปรียบเปรย หรือในลักษณะประชดประชัน

พฤติกรรมของมนุษย์และสถาบันต่าง ๆ ในสังคม เพื่อชี้ให้เห็นถึงข้อบกพร่อง โดยไม่วิเคราะห์วิจารณ์หรือกล่าวตำหนิโดยตรง แต่พูดวิจารณ์เชิงแดกดันเพื่อแสดงความหมายนัยประหวัดมากกว่านัยตรง ผู้รับสารต้องตีความโดยอาศัยบริบทจึงจะเข้าใจสิ่งที่พิธีกรต้องการสื่อความหมายอย่างแท้จริง

ด้านบทความของ อูมาภรณ์ สังฆมาน (2559) เรื่อง “กลวิธีทางภาษาในวจนกรรมเสียดสีเพื่อสร้างความตลกขบขันของไทย” โดยใช้ทฤษฎีวจนกรรมในการวิเคราะห์ ใช้ขอบเขตของการศึกษาจากเพลงฉ่อยในการแสดงจำวอดหน้าม่านของรายการคุณพระช่วย ผลการศึกษาพบว่า กลวิธีทางภาษาในวจนกรรมเสียดสีเพื่อสร้างความตลกขบขันมี 6 กลวิธี ได้แก่ การใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ การใช้ถ้อยคำเชิงเปรียบเทียบ การใช้ถ้อยคำล้อเลียน การใช้ถ้อยคำกระทบ การใช้ถ้อยคำเหน็บแนม และ การใช้ถ้อยคำประชดประชัน

งานวิจัยของนันทนัย ประสานนาม (2548) ศึกษาเรื่องสั้นแนวเสียดสีของไทย ระหว่าง พ.ศ. 2535-2545 ในแง่แนวคิดและกลวิธี ผลการศึกษาด้านกลวิธีทางภาษาที่พบเน้นสร้างความขบขันจากความไม่เข้ากัน กลวิธีที่โดดเด่นคือการใช้ถ้อยคำแฝงนัยเพื่อประชดประชันเป้าของการเสียดสีให้เกิดความเจ็บปวด และการสร้างคำโดยอาศัยแนวเทียบที่แสดงให้เห็นความสามารถของนักเขียน ในการพลิกแพลงภาษาเพื่อใช้ในการเสียดสี การใช้ความเปรียบ การเสริมความ การกล่าวเกินจริง การเล่นกับทำเนียบภาษา การใช้ข้อกพรพิเศษ และ การใช้กลวิธีหลากหลายกลวิธีร่วมกัน ผลของการวิจัยของนันทนัย ชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ที่เด่นชัด ระหว่างแนวคิดกับกลวิธีในเรื่องสั้นแนวเสียดสีของไทย นักเขียนสามารถเลือกใช้กลวิธีเสียดสีที่หลากหลายในการวิจารณ์สังคมไทยได้อย่างแหลมคม

จากการสำรวจงานวิจัยที่เกี่ยวข้องด้านกลวิธีทางภาษาพบว่า นอกจากกลวิธีทางภาษาเพื่อเสียดสีแล้ว ยังมีผู้ศึกษาการใช้กลวิธีทางภาษาเพื่อซุบซิบ เพื่อวิจารณ์ และเพื่อสร้างอารมณ์ขัน ซึ่งสามารถนำมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์กลวิธีทางภาษาเพื่อการเสียดสีได้ ได้แก่

งานวิจัยของณัฐพร พานโพธิ์ทอง (2546) ศึกษาเรื่อง “คอลัมน์ซุบซิบคัทลียาจ๊ะจ๋า: เนื้อหาและกลวิธีทางภาษา” ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเนื้อหาและกลวิธีทางภาษาของคอลัมน์ซุบซิบคัทลียาจ๊ะจ๋า โดยศึกษาข้อมูลจากคอลัมน์คัทลียาจ๊ะจ๋าที่ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐตั้งแต่วันที่ 15 เม.ย. 2545 ถึงวันที่ 30 เม.ย. 2546 ผลการศึกษาด้านกลวิธีทางภาษาที่ใช้พบว่ามีอยู่ 9 กลวิธี ได้แก่ 1) การใช้การอ้างถึงทั้งแบบระบุชัดเจนและแบบไม่ระบุขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์และเนื้อหาของข่าว 2) การใช้กริยาเรื่องกันหลายตัวหรือกริยากับส่วนขยายเพื่อให้รายละเอียดของภาพเหตุการณ์ 3) การเล่นคำเพื่อทำให้การนำเสนอน่าสนใจพร้อมกับหยอกล้อผู้ตกเป็นข่าวและสร้างอารมณ์ขัน 4) การใช้ถ้อยคำนัยผกผันเพื่อประชดประชันและสร้างอารมณ์ขัน 5) การใช้ความเปรียบเพื่อทำให้ผู้อ่านเห็นภาพตามได้ชัดเจนโดยใช้คำน้อย 6) การใช้การจบแบบหักมุมเพื่อสร้างความประหลาดใจและอารมณ์ขัน 7) การเล่าเรื่องโดยให้รายละเอียดเพื่อให้ผู้อ่านเห็นภาพเสมือนอยู่ในเหตุการณ์และสร้างอารมณ์

ชั้น 8) การแนะนำตีความเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้อ่านและอาจหลีกเลี่ยงการฟ้องร้องหากผู้ตกเป็นข่าวไม่พอใจ 9) การสร้างคำใหม่เพื่อสร้างความแปลกใหม่และแสดงน้ำเสียงของคอลัมนิสต์

งานวิจัยของไศรยา วิมลสถิตพงษ์ (2549) ศึกษาเรื่อง “กลวิธีทางภาษาในการวิจารณ์การเมืองทางอ้อมในบทความแสดงความคิดเห็นทางการเมืองในหนังสือพิมพ์ไทย” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาขององค์ประกอบในการสื่อสารของบทความแสดงความคิดเห็นและกลวิธีทางภาษาในการวิจารณ์การเมืองทางอ้อมในบทความแสดงความคิดเห็นทางการเมือง ผลการวิจัยด้านกลวิธีทางภาษา พบ 9 กลวิธี ได้แก่ การใช้ถ้อยคำนัยผกผัน การใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ การใช้อุปลักษณ์ การใช้คำที่มีความหมายแฝง การใช้สำนวน การใช้คำเรียกบุคคล การใช้การเล่นทางภาษา การยกคำกล่าวของบุคคลและการแนะนำความหมาย ซึ่งกลวิธีทางภาษาในการวิจารณ์การเมืองทางอ้อมเหล่านี้มีหน้าที่แตกต่างกันออกไป อาทิ เพื่อหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบต่อการวิจารณ์ เพื่อแสดงทัศนคติในเชิงลบของผู้เขียน และเพื่อชี้ให้เห็นข้อบกพร่องของรัฐบาลหรือนักการเมือง และยังเป็นการเสริมการวิจารณ์การเมืองในทางอ้อมเพื่อเพิ่มน้ำหนักหรือความน่าเชื่อถือ

ธีรยุทธ์ เกณบุตร (2555) ได้ศึกษาเรื่อง “การใช้ภาษาแสดงอารมณ์ขันในการ์ตูนล้อการเมืองไทย” ผลการวิจัยด้านกลวิธีการใช้ภาษาแสดงอารมณ์ขันในการ์ตูนล้อการเมืองไทย พบว่ามี 17 กลวิธี โดยธีรยุทธ์ เกณบุตร ได้จำแนกตามระดับภาษาได้ 3 กลวิธี คือ 1) กลวิธีการใช้ภาษาทางศัพท์ ได้แก่ การเล่นคำ การใช้คำย่อ การใช้อักษรย่อ การใช้คำต้องห้าม การใช้คำเลียนเสียง การใช้คำต่างประเทศ และการใช้คำสแลง 2) กลวิธีการใช้ภาษาทางปริเฉทกับวัจนปฏิบัติศาสตร์ ได้แก่ การกล่าวเกินจริง การใช้สำนวนสุภาษิต การทำให้เป็นเรื่องสัพคน การเล่นกับความกำกวมทางภาษา การใช้อุปลักษณ์แบบแหวกแนวขนบนิยม 3) กลวิธีการใช้ภาษาทางเนื้อหา ได้แก่ การหักมุม การล้อคำพูดของนักการเมือง และการผูกเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกันโดยตรงเข้าด้วยกัน กลวิธีทั้งหมดล้วนเกิดจากการเล่นทางภาษาให้เกิดความไม่เข้ากันจนนำไปสู่อารมณ์ขัน

ในส่วน จุฬารัตน์ เสงี่ยม (2558) ได้ทำบทความเรื่อง กลวิธีการสร้างอารมณ์ขัน ในมุขตลกจากหนังสือการ์ตูนของสำนักพิมพ์บันลือสาส์น ซึ่งผลการศึกษากลวิธีการสร้างอารมณ์ขันพบว่า ผู้เขียนใช้กลวิธีที่ทำให้จบเรื่องแบบผิดความคาดหมายมากที่สุด รองลงมาคือ ผู้เขียนใช้กลวิธีที่ใช้ตรรกวิทยาแบบผิด ๆ และใช้กลวิธีล้อสังคม และการกำหนดให้บุคคลในเรื่องตีประสปการณ์ผิด พบเท่า ๆ และผู้เขียนใช้กลวิธีสร้างเรื่องให้เกินจริง พบน้อยที่สุด

งานวิจัยของอ้อมทิพย์ มาลีลัย (2560) ศึกษาเรื่อง “เรื่องเล่ามุขตลกลาว: ความขบขันทางภาษากับการสื่อความหมายทางสังคม” วัตถุประสงค์ของการศึกษาเพื่อศึกษากลวิธีการสร้างความขบขันในนิตยสารลาว และเพื่อศึกษาการสื่อความหมายทางสังคมในเรื่องเล่ามุขตลกในนิตยสารลาว ผลการวิจัยด้านกลวิธีทางภาษาในการสร้างความขบขันแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลวิธีการเล่นคำ ประกอบด้วยคำกำกวม คำพวน คำภาษาต่างประเทศ และกลวิธีทางปริเฉท

ประกอบด้วย การทำให้หลงทาง การนำเสนอเหตุการณ์ที่เหนือความคาดหมาย การละเมิดทำเนียบ
 ธรรมเนียมปฏิบัติ การใช้มูลบทเป็นเครื่องมือ การใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ และการเปรียบเทียบ ส่วนผล
 การศึกษาด้านการสื่อความหมายทางสังคมในเรื่องเล่ามุขตลกลาวปรากฏการสื่อความหมายทางสังคม
 7 กลุ่ม ได้แก่ การสื่อความหมายเรื่องครอบครัว การสื่อความหมายเรื่องการเมือง การสื่อความหมาย
 เรื่องเพศ การสื่อความหมายเรื่องความเชื่อ การสื่อความหมายเรื่องชนชั้น การสื่อความหมายเรื่องชาติ
 พันธุ์ และการสื่อความหมายเรื่องความทันสมัย ซึ่งผลการวิจัยของอ้อมทิพย์ทำให้เห็นถึงลักษณะของ
 สังคมลาวสมัยใหม่ที่มีการรับวิถีชีวิตวัฒนธรรมจากภายนอกมาปรับใช้ในสังคมลาว ตลอดจนแนวคิด
 ดั้งเดิมของคนในสังคมลาวที่ยังคงปรากฏอยู่ในเรื่องเล่ามุขตลกลาว และการวิพากษ์วิจารณ์สังคมผ่าน
 ความขบขันของเรื่องเล่ามุขตลก

ราตรี ทิพนา (2559) ได้ศึกษาเรื่อง “ภาษาพาดปกนิตยสารรายสัปดาห์ วิเคราะห์
 แนวการเมืองไทยปีพุทธศักราช 2554 – 2557” โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความหมายและที่มา
 ของวจนภาษากับอวจนภาษา และลักษณะการใช้ภาษาบนพาดปกนิตยสารรายสัปดาห์ ผลการศึกษา
 ในส่วนการสื่อความหมายโดยตรงและโดยนัยด้านอวจนภาษา พบ 6 ลักษณะโดยเรียงลำดับจากมาก
 ไปหาน้อย ดังนี้ การแสดงออกทางใบหน้า การแสดงออกทางร่างกายการแต่งกายและเครื่องประดับ
 การแสดงออกเชิงสัญลักษณ์ การแสดงออกทางการสัมผัส และการแสดงออกทางสายตา ในส่วน
 ลักษณะการใช้ภาษาพาดปกนิตยสารรายสัปดาห์ พบ 14 ลักษณะ ตามลำดับ มากน้อยดังนี้ การใช้คำ
 ทับศัพท์ การใช้คำเรียกชื่อ การใช้คำล้อเลียนนักการเมือง การใช้คำภาษาปาก การเล่นเสียงสัมผัส
 พยัญชนะหรือสัมผัสอักษร การเล่นเสียงสระ การซ้ำคำ การใช้สำนวนภาษา การใช้คำแสลง การใช้
 อักษรย่อ การใช้คำหยาบ การเล่นเสียงพยัญชนะท้ายพยางค์ การใช้คำภาษาถิ่น และการใช้คำซ้อน
 ตามลำดับ

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจะนำมา
 เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ภาษาเสียดสีในการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ในลำดับต่อไป

9.1.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิด

งานเขียนทุกประเภทผู้เขียนมักจะสอดแทรกสาระสำคัญหรือแนวคิดที่มีคุณค่าไว้ใน
 เรื่องด้วย แนวคิดคือสาระสำคัญของเรื่อง เป็นความหมายของเรื่องที่เราอ่าน เป็นสิ่งที่ผู้เขียนต้องการ
 บอกแก่ผู้อ่าน ศัพท์ที่ใช้เรียกแนวคิดมีหลายคำด้วยกัน เช่น แกนเรื่อง สารัตถะ สาร และแกนเรื่อง
 เป็นต้น นักวิจัยได้ให้คำจำกัดความแนวคิดไว้หลายประการ ดังนี้

สุวรรณา เกรียงไกรเพ็ชร (2518:33) ได้อธิบายความหมายของแนวคิด หมายถึง
 ความคิดสำคัญ หรือความหมายของเรื่องอันเกิดจากการเชื่อมโยงองค์ประกอบต่างๆ เข้าด้วยกัน ไม่ว่าจะ
 จะเป็นโครงเรื่องหรือตัวละคร ฉาก บทสนทนา นักประพันธ์ที่มีความสามารถนั้นกันสร้างองค์ประกอบ
 ของเรื่องที่เกี่ยวข้องสอดคล้องกันเพื่อนำไปสู่ความคิดสำคัญของเรื่องได้อย่างแจ่มชัดโดยตลอดตั้งแต่ต้น

จนจบ และผู้อ่านก็จะสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้ประพันธ์ต้องการเสนอ ไม่ว่าจะผู้ประพันธ์นั้นจะจงใจเสนอหรือเสนอมาจากจิตใต้สำนึกก็ตาม

กา มงคลคำนวณเขตต์ (2527) ได้สรุปความหมายของแนวคิด หมายถึง ข้อคิดสำคัญ ของเรื่องซึ่งผู้เขียนต้องการเสนอต่อผู้อ่าน แนวคิดมีบทบาทหรือหน้าที่เป็นแกนหลักและมีอิทธิพลต่อ การกำหนดลักษณะของโครงเรื่อง ตัวละคร และรายละเอียดต่างๆ ภายในเรื่อง

ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2539) กล่าวถึงแนวคิดสรุปได้ว่า แนวคิดของ ผู้ประพันธ์คือ ทักษะหรือความคิดเห็นที่นักประพันธ์มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งและต้องการสื่อให้ผู้อ่านทราบ ช่วยให้การอ่านมีอรรถรส

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543) กล่าวว่า แนวคิดของเรื่อง คือ ทักษะของผู้แต่งมีต่อชีวิต หรือสารที่ผู้แต่งต้องการจะสื่อให้ผู้อ่านทราบ เรื่องบันเทิงคดีจะมีสาระัตถะของเรื่องก็ต่อเมื่อผู้แต่งมี จุดมุ่งหมายจะให้ผู้อ่านได้เข้าใจชีวิตเพิ่มขึ้นจากการได้รับความเพลิดเพลินอย่างเดียว

กล่าวโดยสรุป แนวคิด หมายถึง สาระสำคัญของเรื่อง เป็นความหมายของเรื่องที่เร าอ่าน เป็นสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อมายังผู้อ่านได้ทราบความหมายอย่างแท้จริง

นันทนัย ประสานนาม (2548) ได้ศึกษาเรื่องสั้นแนวเสียดสีของไทยระหว่าง พ.ศ. 2535-2545 ในแง่แนวคิดและกลวิธี ผลการวิจัยด้านแนวคิดนันทนัยได้แบ่งเป็น 3 หมวดใหญ่ ได้แก่ แนวคิดวิจารณ์นักการเมืองและกลุ่มต่างๆในสังคมไทย แนวคิดวิจารณ์และสะท้อนปัญหาสังคมเมือง และแนวคิดวิจารณ์สังคมไทยในประเด็นอื่นๆ สำหรับแนวคิดวิจารณ์นักการเมืองและกลุ่มต่างๆใน สังคมไทย ได้แก่ แนวคิดวิจารณ์นักการเมือง กลุ่มวัยรุ่น สื่อมวลชน นักแสดง พระสงฆ์ ข้าราชการและ ตำรวจ ด้านแนวคิดวิจารณ์และสะท้อนปัญหาสังคม ได้แก่ แนวคิดการวิจารณ์สังคมเมืองในฐานะ สังคมทุนนิยมสมัยใหม่ และแนวคิดสะท้อนสังคมเมือง ในส่วนแนวคิดวิจารณ์สังคมไทยในประเด็น อื่นๆ ได้แก่ แนวคิดวิจารณ์ปัญหาความหมกมุ่นเรื่องเพศ ปัญหาเกี่ยวกับความเชื่อมงายของคนใน สังคมไทย

สันติภาพ ชาร์มย์ (2555) ได้ศึกษาเรื่องสั้นในนิตยสารช่อเกด พ.ศ. 2550-2553 โดย ศึกษาแนวคิดและกลวิธีการเล่าเรื่อง ซึ่งผลการศึกษาด้านแนวคิดพบ 6 ด้านได้แก่ แนวคิดเกี่ยวกับ ปัจเจกชนในสภาวะสังคมสมัยใหม่ แนวคิดเกี่ยวกับความรัก แนวคิดเกี่ยวกับครอบครัว แนวคิด เกี่ยวกับการเมืองการปกครอง แนวคิดเกี่ยวกับปัญหาความขัดแย้งในสามจังหวัดชายแดนใต้ และ แนวคิดเกี่ยวกับปรัชญาและศาสนา

บทความของสันติ ทิพนา พร้อมคณะ (n.d.) ได้ศึกษาเรื่อง “แนวคิดและกลวิธีการ นำเสนอในวรรณกรรมนวนิยายเรื่องไส้เดือนตาบอดในเขาวงกต ของ วีรพร นิติประภา” โดยศึกษา วรรณกรรมนวนิยายเรื่องไส้เดือนตาบอดในเขาวงกต ของ วีรพร นิติประภา ฉบับตีพิมพ์ครั้งที่ 9 สำนักพิมพ์มติชน ปี 2559 จำนวน 256 หน้า ผลการวิจัยด้านแนวคิดในวรรณกรรมนวนิยายเรื่อง

ไล่เดือนตาบอดในเขาวงกต ของ วีรพร นิติประภา ที่ผู้แต่งได้สะท้อนออกมาในวรรณกรรมนวนิยายพบว่า มีจำนวน 12 แนวคิด คือ แนวคิดเกี่ยวกับพุทธศาสนา แนวคิดเกี่ยวกับความรัก การแต่งงาน และครอบครัว แนวคิดเกี่ยวกับวัยเด็ก แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น แนวคิดเกี่ยวกับการมองโลก แนวคิดเกี่ยวกับการศึกษา แนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อ แนวคิดเกี่ยวกับการเมืองการปกครอง แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรม แนวคิดเกี่ยวกับธรรมชาติแนวคิดเกี่ยวกับการผจญภัย และแนวคิดเกี่ยวกับบอบายมุข/ยาเสพติด

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจะนำมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์แนวคิดของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ในลำดับต่อไป

9.1.4 แนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีสัญญาวิทยา

เฟอร์ดินันท์ เดอ โซซูร์ (กาญจนนา แก้วเทพ. 2542 : 81-96 ; อ้างอิงมาจาก Ferdinand de Saussure. 1989 : 125) อธิบายว่า สัญญา หมายถึง สิ่งที่ถูกสร้างเพื่อให้มีความหมาย (Meaning) แทนของจริง (Object) ในตัวบท (Text) และในบริบทหนึ่ง สัญญาเป็นสิ่งที่เกี่ยวเนื่องกับชีวิตประจำวันและวัฒนธรรมของสังคม มีลักษณะทางกายภาพ จับต้องและรับรู้ด้วยอวัยวะรับสัมผัส และต้องมีความหมายถึงบางสิ่งบางอย่างนอกเหนือไปจากตัวของมันเอง ผู้ใช้สัญญาต้องมีความตั้งใจในการส่งข่าวสารบางอย่างและรับรู้โดยผู้เกี่ยวข้องว่าเป็นสัญญา

สัญญาวิทยาเป็นกระบวนการสร้างและถ่ายทอดความหมายตามแนวคิดของ Ferdinand de Saussure ที่อธิบายเรื่องสัญญา ว่า Sign นั้นประกอบด้วย 2 ส่วน ส่วนแรกคือ Signifier (ตัวหมาย) หมายถึง สิ่งที่เราสัมผัสได้ด้วยประสาทสัมผัส เช่น ภาพการ์ตูน ส่วนที่สองคือ Signified (ตัวหมายถึง) หมายถึง ความคิดที่เกิดขึ้นในสมอง (Concept) ซึ่งสร้างความหมายได้ด้วย ความเหมือน เหตุผลและจารีต ลักษณะแนวคิดนี้ไม่ได้จำกัดเฉพาะการตีความหมายตรงเท่านั้น การสื่อความหมายเกิดจากการต่อรองในลักษณะ 2 ชั้น คือ ชั้นตอนของการสร้างความหมายตรง (Denotation) และชั้นตอนของการสร้างความหมายแฝง (Conotation) เป็นการให้ความหมายต่อจากการตีความหมายตรงซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อสัญญาระทบกับอารมณ์ หรือค่านิยมทางสังคมและวัฒนธรรม

ทฤษฎีสัญญาวิทยามีได้นำมาวิเคราะห์ในการศึกษาค้นคว้าในงานวิจัยทั้งหมด แต่นำมาศึกษาเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับภาษาภาพเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

1.9.5 งานวิจัยเกี่ยวกับการ์ตูน

จากการศึกษาเอกสารพบว่าม้งงานวิจัยหลายท่านที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการ์ตูนในหลายประเด็น ดังต่อไปนี้

ชาตรี พนเจริญ (2535) ได้ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์การ์ตูนของ ชัย ราชวัตร ชุด ผู้ใหญ่มากับทุ่งหมาเมิน ช่วงปี พ.ศ.2521-2523” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การนำเสนอ

ตลอดจนความคิดทางสังคม การเมือง เศรษฐกิจ ผลการวิเคราะห์ พบว่าการ์ตูน ผู้ใหญ่มากับทุ่งหมา
เหม็นของชัย ราชวัตร เป็นการ์ตูนที่มุ่งแสดงความคิดเห็นทางสังคม การเมือง และเศรษฐกิจ ในลักษณะ
ของการล้อเลียนเสียดสี เย้ยหยัน ประชดประชัน โดยมีวิธีการนำเสนอ ดังนี้

1. โครงเรื่อง การวางโครงเรื่องจะจบอย่างหักมุม พลิกความคาดหมาย จนทำให้
ผู้อ่านเกิดอารมณ์ขันและมีความน่าสนใจ โดยการนำเหตุการณ์หนึ่ง แล้วพลิกจบด้วยข่าวและ
เหตุการณ์หนึ่งการสร้างตัวละคร มีการกำหนดให้บุคคลจริง ๆ ที่เป็นข่าวมาปรากฏร่วมกับตัวละคร
หลัก ทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องได้อย่างรวดเร็ว

2. การใช้ภาษา ใช้ภาษาในบทสนทนาของตัวละครอย่างกะทัดรัด เป็นภาษาปาก
มากกว่าภาษาเขียน ทั้งยังมีความสอดคล้องกับเนื้อหาและให้ความคิดที่แยบยล

3. การใช้ภาพแสดงเหตุการณ์และลักษณะของตัวอักษร แสดงให้เห็นถึงอารมณ์
ความรู้สึก และกิริยาของตัวละครในเรื่องได้อย่างเด่นชัด

4. เส้นหยาบ ๆ พอมองรู้ว่า การ์ตูนเป็นวรรณกรรมประเภทที่ถ่ายทอดความรู้สึก
ด้วยภาพ

ธีระ ธีรไพบูลย์ (2541) ได้ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์กระบวนการประติมากรรม
การ์ตูนการเมืองในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงกระบวนการ
เลือกสรร กลั่นกรอง ตลอดจนปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของผู้เขียนการ์ตูนในการกำหนด
รูปแบบและเนื้อหาของการ์ตูนการเมือง เพื่อนำเสนอในหนังสือพิมพ์แต่ละวัน ซึ่งผลการศึกษาพบว่า
ผู้เขียนการ์ตูนส่วนมากเสนอเป็นการ์ตูนแบบช่องเดียว มักจะมีตัวการ์ตูนเป็นภาพล้อบุคคลในข่าวและ
มีข้อความอธิบายประกอบ เนื้อหากา์ตูนการเมืองที่ผู้เขียนนำเสนอมากที่สุดได้แก่ เนื้อหาทางด้าน
การเมือง รองลงมาคือ เนื้อหาทางด้านสังคมและเศรษฐกิจ เนื้อหาทางด้านการเมืองจะสอดคล้องกับ
ประเด็นและกระแสข่าวสารในขณะนั้น ส่วนในแง่ของการนำเสนอวิธีการนำเสนอพบว่ามักเสนอ
เนื้อหาเป็น ข่าวเบา เชิงเสียดสี ประชดประชัน แต่ก็มีนำเสนอเนื้อหาและข้อความที่ค่อนข้าง
รุนแรง

มณิชา บุญชิต (2542) ได้ศึกษาเรื่อง “การสื่อสารทางการเมืองด้วยภาพการ์ตูน:
ศึกษาเฉพาะกรณีหนังสือพิมพ์ภาษาไทยรายวัน สมัยรัฐบาลพล.อ. ชวลิต ยงใจยุทธ” ทำการศึกษา
วิเคราะห์ภาพการ์ตูนการเมืองของนักเขียนการ์ตูน 2 ท่าน คือ ชัย ราชวัตร และเซีย ไทยรัฐ โดยศึกษา
ในช่วงวันที่ 2 ธันวาคม 2539 ถึงวันที่ 2540 ด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหาของภาพการ์ตูนในช่วงเวลา
ดังกล่าว ผลการศึกษาพบว่า ภาพการ์ตูนเป็นสะท้อนภาพสะท้อนเหตุการณ์ความเป็นไปของสังคม
ในช่วงเวลาดังกล่าว โดยมีเหตุผลที่เกิดขึ้นในสังคมเป็นแนวทางในการดำเนินเรื่อง รวมทั้งมีการแทรก
แนวคิดของผู้เขียนที่มีต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ เหล่านั้น ฉะนั้นภาพการ์ตูนที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์จึงเป็น
อีกรูปแบบหนึ่งของการสื่อสารทางการเมืองที่สะท้อนบทบาทของการแสดงความคิดเห็นอีกรูปแบบ

หนึ่งของสื่อมวลชน ซึ่งเป็นการแสดงความคิดเห็นทางอ้อม ทำให้สังคมรับรู้ข่าวสารและความบันเทิงไปพร้อมๆกัน ดังนั้นการสื่อสารทางการเมืองผ่านการตูนไม่ว่าจะอยู่ภายใต้การเมืองการปกครองในรูปแบบใดก็ตาม ย่อมเป็นเวทีการแสดงบทบาทของสื่อมวลชนเพื่อสังคมได้ต่อไป

บุญยงค์ เกศเทศ (2530) กล่าวถึงการใช้ภาษาในการตูนเอาไว้ว่า ภาษาที่ใช้ประกอบการตูนใช้ภาษาสั้น ๆ บรรยายภาพ ใช้ประโยคง่าย ๆ สั้น ๆ ไม่ซับซ้อน ใช้บทสนทนามากกว่าพรรณหรือบรรยาย บทสนทนาเหมาะสมกับบุคลิกลักษณะตัวละครในเรื่อง มีความสมจริง สอดคล้องกับบรรยากาศ สิ่งแวดล้อมและสถานการณ์ของเรื่อง

พรพิมล เฉลิมมีประเสริฐ (2542) กล่าวถึงภาษาของการตูนว่า การตูนใช้ภาษาทั่วไปและภาษาเฉพาะ คำพูดหรือบทสนทนาบางตัวละครจะมีกรอบหรือวงกลมรอบคำพูดแล้วโยงเป็นรูปเรียวยาวแหลมไปที่ตัวละครผู้พูดเป็นการแสดงว่าคำพูดนั้น ๆ เป็นของตัวละครนั้น ถ้อยคำและบทสนทนาจะมีความกะทัดรัด สั้น แต่กระชับใจความ และมีความหมายใช้ภาษาฟุ่มเฟือยไม่ได้ ส่วนใหญ่จะเป็นคำพูด แสดงอารมณ์และเสริมบทบรรยาย นอกจากนี้ยังมีการใช้สัญลักษณ์เพื่อสื่อความหมายแทนภาษาพูด

เพียงฤดี ธีระวุฒิชูวงศ์ (2542) ได้ศึกษาเรื่อง “การสื่อความหมายจากประเด็นทางการเมือง ผ่านการตูนการเมือง” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเนื้อหาของการ์ตูนการเมืองในระยะหกเดือน การใช้วิธีการสื่อความหมายประเภทต่างๆ ของนักเขียนการ์ตูนการเมือง รวมทั้งวิธีการสร้างภาพจากการ เปรียบเทียบ การเข้ารหัส และमुखของการตูนเหล่านั้น ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ประเด็นการเมืองที่ปรากฏในการตูนแสดงออกถึงการโจมตีรัฐบาลในช่วงนั้นเป็นหลัก รองลงมาคือ ประเด็นการวิจารณ์ความประพฤติของนักการเมือง ประเด็นเศรษฐกิจ และประเด็นสังคมอื่น ๆ ในการสื่อความหมายพบว่า นักเขียนการ์ตูนการเมืองนิยมใช้รหัสบุคคลในการเข้ารหัสการ์ตูนมากที่สุด

ศุภเกียรติ เหล่าธีรศิริ (2548) ได้ศึกษาเรื่อง “การ์ตูนการเมืองภาพสะท้อนทางการเมือง: ศึกษาเฉพาะกรณีรัฐบาลนายชวน หลีกภัย เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2540 ถึง เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2543 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะและเนื้อหาการใช้การ์ตูนเป็นสื่อในการแสดงความคิดเห็นและสะท้อนภาพเหตุการณ์และปรากฏการณ์ทางการเมืองที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์มติชนรายสัปดาห์ที่นำเสนอโดยนักเขียนการ์ตูน 2 ท่าน คือ โกหน่องและราวแห ซึ่งเป็นรูปแบบการสื่อสารประเภทหนึ่งในการวิจารณ์สิ่งที่ไปในสังคมผ่านลายเส้นที่ประกอบขึ้นมาเป็นตัวละครในเรื่อง ผ่านแนวความคิดทางสังคมการเมืองในการเชื่อมโยงความหลากหลายระหว่างกลุ่มต่าง ๆ ของสังคมว่าเป็นเช่นไรภายใต้รูปแบบการปกครองระบอบประชาธิปไตย ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ภาพการ์ตูนเป็นเสมือนภาพสะท้อนเหตุการณ์ทางการเมืองในช่วงเวลานั้น รวมทั้งมีการแทรกแนวคิดของผู้เขียน และสะท้อนความรู้สึกของประชาชนในสังคมที่มีต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ เหล่านั้น มากกว่าเป็นการให้ความรู้ทางการเมือง ฉะนั้นภาพการ์ตูนที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์มติชนรายสัปดาห์เป็นรูปแบบ

การสื่อสารทางการเมืองที่สะท้อนบทบาทการแสดงความคิดเห็นอีกรูปแบบหนึ่งของสื่อมวลชน อันเป็นบทบาทการเสนอความคิดเห็นทางอ้อมที่ทำให้สังคมได้รับทราบข่าวสารในปัจจุบัน

บัวคำ บุญจันทร์ (2549) ได้ศึกษาเรื่อง “ภาษาประกอบการ์ตูนล้อเลียนในหนังสือพิมพ์รายวัน” โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาประเภทของการ์ตูนล้อเลียนในหนังสือพิมพ์รายวัน และกลวิธีการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในการ์ตูนแต่ละประเภท โดยรวบรวมภาพการ์ตูนล้อเลียนจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐและหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ตั้งแต่ฉบับวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2545 ถึงวันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ. 2545 จำนวน 362 ภาพ ผลการศึกษาพบว่าประเภทของการ์ตูนล้อเลียนในหนังสือพิมพ์รายวัน จำแนก ออกเป็น 5 ประเภท คือ ล้อเลียนทางด้านสังคม ล้อเลียนการเมืองและผู้ที่เกี่ยวข้อง ล้อเลียนหน่วยงานราชการและผู้เกี่ยวข้อง ล้อเลียนทางด้านเศรษฐกิจ ล้อเลียนการเมืองต่างประเทศ ประเภทล้อเลียนที่พบมากที่สุด คือ ล้อเลียนทางสังคม ส่วนที่พบน้อยที่สุด คือ ล้อเลียนการเมืองต่างประเทศ

ด้านกลวิธีการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในการ์ตูนล้อเลียน แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ เพื่อเสนอเรื่องและการใช้ภาษาเพื่อแสดงมุขของการ์ตูน ลักษณะการใช้ภาษามีการใช้คำสมญานาม การใช้คำต่างประเทศ การใช้คำเรียกชื่อ การใช้อักษรย่อ การใช้คำสแลง การใช้สำนวนสุภาพ คำพังเพย การใช้คำอุปมาอุปมัย และการใช้คำภาษาถิ่น

มุขของการ์ตูนที่ใช้ในการสื่อความหมาย จำแนกออกเป็น 10 ประเภท ได้แก่ มุขความเห็นที่ผกผันคาดไม่ถึง มุขการกล่าวเกินจริงหรือน้อยกว่าที่เป็นจริง มุขการเล่นสำนวนและการเปรียบเทียบ มุขคำพูดที่ขัดแย้งกับความรู้สึที่ควรจะเป็น มุขการทำให้มนุษย์เป็นสัตว์หรือสิ่งของ มุขความไม่ลงรอยกัน มุขลักษณะการ์ตูนไม่สังเกตแต่ผู้อ่านรู้ มุขความไม่ถูกต้องตามกาลเทศะ มุขความกลัวหรือช่วงเวลาที่น่าสงสาร มุขการล้อเลียนและการเลียนแบบ มุขที่ใช้มากที่สุด คือ มุขความเห็นที่ผกผันคาดไม่ถึง และการเหยียดหยัน รองลงมาคือมุขการกล่าวเกินจริงหรือน้อยกว่าที่เป็นจริง ส่วนมุขที่พบน้อยที่สุดคือ มุขการล้อเลียนและการเลียนแบบ

ศิริพร ภักดีผาสุก (2549) ได้ทำบทความเรื่องอารมณ์ขันในการ์ตูนการเมืองไทย โดยวิเคราะห์เนื้อหาหรือประเด็นที่นำมาสร้างอารมณ์ขัน กลวิธีในการสร้างอารมณ์ขัน และบทบาทหน้าที่อารมณ์ขันในการ์ตูนการเมืองไทย โดยใช้ข้อมูลจากการ์ตูนการเมืองประเภทหลายช่องจากหนังสือพิมพ์รายวัน 6 ชื่อฉบับ ได้แก่ ไทยรัฐ ข่าวสด คม ชัด ลึก มติชน ผู้จัดการ และกรุงเทพธุรกิจ ซึ่งผลการวิเคราะห์พบว่าเนื้อหาหรือประเด็นที่นำมาสร้างอารมณ์ขันในการ์ตูนการเมืองไทยนั้นสามารถจัดเป็นกลุ่มใหญ่ๆ ได้ 4 กลุ่มด้วยกันคือ พฤติกรรมของนักการเมือง การบริหารงานของรัฐบาล เหตุการณ์หรือประเด็นทางการเมือง และเหตุการณ์หรือประเด็นทางสังคม สำหรับกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันในการ์ตูนการเมืองไทยนั้นสามารถแบ่งได้เป็นสองกลุ่มหลัก คือ กลวิธีทางด้านเนื้อหา และกลวิธีทางภาษา กลวิธีทางด้านเนื้อหาประกอบด้วยการหักมุม การผู้เรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกันโดยตรง

เข้าด้วยกัน และการล้อคำพูดของนักการเมือง ส่วนกลวิธีทางภาษาในการสร้างอารมณ์ชั้นพบว่า ประกอบด้วยการเล่นกับความกำกวมทางภาษาในระดับต่าง ๆ การใช้อุปลักษณ์แบบแหกแนว การใช้ ถ้อยคำนัยพกผัน และการกล่าวเกินจริง กลวิธีเหล่านี้ส่งผลให้เกิดความไม่เข้ากันอันนำไปสู่การเกิด อารมณ์ชั้น สำหรับบทบาทหน้าที่ของอารมณ์ชั้นในการ์ตูนการเมืองไทย พบว่ามี 4 อย่างด้วยกัน คือ สร้างความสนุกเพลิดเพลิน เป็นเครื่องมือ หรือ “อาวุธ” ในการวิจารณ์การเมือง เป็น “เกาะ” ปกป้อง นักเขียนการ์ตูน และเป็นช่องทางในการระบายความกดดันทางการเมืองของสังคม

ธีรยุทธ์ เกณบุตร (2555) ได้ศึกษาเรื่อง “การใช้ภาษาแสดงอารมณ์ชั้นในการ์ตูนล้อ การเมืองไทย” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการใช้ภาษาแสดงอารมณ์ชั้นในการ์ตูนล้อการเมืองไทย และบริบทที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาแสดงอารมณ์ชั้นในการ์ตูนล้อการเมืองไทย โดยรวบรวม ข้อมูลจากคอลัมน์การ์ตูนล้อการเมืองไทย จากหนังสือพิมพ์รายวันชื่อฉบับที่ได้รับความนิยมอย่าง แพร์หลาย จำนวน 5 คอลัมน์ ได้แก่ หนูหนักกับป้าแจ่ม เกาเหลาขามเล็ก เหตุเกิด...แยกบางนา และ ผู้ใหญ่มากับทุ่งหมาเมิน ผลการศึกษากลวิธีการใช้ภาษาแสดงอารมณ์ชั้นในการ์ตูนล้อการเมืองไทย พบว่ามี 17 กลวิธี ในจำนวนนี้จำแนกตามระดับภาษาได้ 3 กลวิธี ดังนี้ 1) กลวิธีการใช้ภาษาทางศัพท์ ได้แก่ การเล่นคำ การใช้คำย่อ การใช้อักษรย่อ การใช้คำต้องห้าม การใช้คำเลียนเสียง การใช้คำ ต่างประเทศ และการใช้คำสแลง 2) กลวิธีการใช้ภาษาทางปริศนากับวจนปฏิบัติศาสตร์ ได้แก่ การ กล่าวเกินจริง การใช้สำนวนสุภาษิต การทำให้เป็นเรื่องสัปคน การเล่นกับความกำกวมทางภาษา การใช้ อุปลักษณ์แบบแหกแนวของขบนิยม 3) กลวิธีการใช้ภาษาทางเนื้อหาได้แก่ การหักมุม การล้อคำพูด ของนักการเมือง และการผูกเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกันโดยตรงเข้าด้วยกัน กลวิธีทั้งหมดล้วนเกิดจากการเล่น ทางภาษาให้เกิดความไม่เข้ากันจนนำไปสู่อารมณ์ชั้น ด้านบริบทที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาในการเสียดสี ในการ์ตูนล้อการเมืองไทยพบว่ามี 9 บริบท ได้แก่ บุคลิกส่วนตัวหรือลักษณะทางกายภาพของ นักการเมือง นิสัยหรือพฤติกรรมของนักการเมือง นิสัยหรือพฤติกรรมของข้าราชการประจำ การ บริหารราชการแผ่นดินของรัฐบาล เหตุการณ์หรือประเด็นสำคัญทางการเมือง และเหตุการณ์หรือ ประเด็นสำคัญทางสังคม บริบทเหล่านี้คือจุดเริ่มต้นของอารมณ์ชั้น มีคุณค่าต่อการศึกษาภาษา และมี คุณค่าต่อการอธิบายปรากฏการณ์ทางการเมืองและประวัติศาสตร์ทางการเมือง เป็นสิ่งที่สะท้อน มุมมองความคิด ค่านิยม และความรู้สึกทางการเมืองของนักเขียนการ์ตูนล้อการเมืองไทย

รมย์ธีรา ศิริพงษ์วรกุล (2555) ได้ศึกษาเรื่อง “วรรณกรรมการ์ตูนสำหรับเด็กและ การนำเสนอภาพอุดมการณ์ทางสังคม” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนออุดมการณ์ ทางสังคมในวรรณกรรมการ์ตูนสำหรับเด็ก และอุดมการณ์ทางสังคมในวรรณกรรมการ์ตูนสำหรับเด็ก ที่ได้รับรางวัลจากงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ระหว่างปี พ.ศ. 2549-2553 จำนวน 19 เล่ม ซึ่ง ผลการวิจัยปรากฏว่า กลวิธีการนำเสนออุดมการณ์ในวรรณกรรมการ์ตูนสำหรับเด็กสามารถแบ่ง ประเภทวรรณกรรมการ์ตูนได้ 5 ประเภทคือ 1. วรรณกรรมการ์ตูนแนวประวัติศาสตร์ 2.

วรรณกรรมการ์ตูนแนวผจญภัย 3. วรรณกรรมการ์ตูนแนวชีวิต 4. วรรณกรรมการ์ตูนแนวพุทธศาสนา 5. วรรณกรรมการ์ตูนแนวเสียดสี ล้อเลียน โดยมีการนำเสนอผ่านองค์ประกอบทางวรรณกรรมได้แก่ การนำเสนอผ่านแก่นเรื่อง พบว่ามีการปลูกฝังความรักชาติ การดูแลตัวเอง การใช้สติปัญหาไหวพริบ ในการแก้ไขปัญหา การปฏิบัติตามหลักธรรม การเป็นเด็กที่ดีที่มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ตนได้รับ มอบหมาย การนำเสนอผ่านโครงเรื่องพบว่า เปิดเรื่องด้วยการบรรยายมากที่สุดรองลงมาคือบทสนทนา คำประพันธ์ และพรรณนากับนาฏกรรม มีการดำเนินเรื่องด้วยปัญหาของตัวละครต่างๆ ที่จะต้องแก้ไขและจบลงด้วยความสุขสมหวังและแผ่แผ่คิดถึงดีให้แก่เด็ก การนำเสนอผ่านตัวละคร พบตัวละครแบบสมจริงมากที่สุด รองลงมาคือตัวละครอุดมคติ ตัวละครแบบเหนือจริงตัวละครสมจริงกับบุคลาธิษฐาน ตามลำดับ การนำเสนอผ่านฉาก พบว่ามีการใช้ฉากที่เป็นธรรมชาติสิ่งประดิษฐ์ ช่วงเวลาหรือยุคสมัย สภาพการดำเนินชีวิต และฉากสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม การนำเสนอผ่านภาพประกอบ พบว่าใช้ภาพเขียนที่เป็นภาพวิจิตรแบบสมจริงมากที่สุด รองลงมาคือภาพเขียนที่เป็นภาพวิจิตรแบบจินตนาการ ภาพถ่ายกับภาพเขียนผสมภาพถ่ายพบเท่ากัน

ด้านการนำเสนออุดมการณ์ทางสังคมในวรรณกรรมการ์ตูนสำหรับเด็ก พบ อุดมการณ์ทั้งสิ้น 7 อุดมการณ์ดังนี้ 1) อุดมการณ์เรื่องชาตินิยม จะเน้นการปลูกฝังให้เด็กรู้จักการรักในสถาบันชาติไทยศาสนา พระมหากษัตริย์ และฝึกให้เด็กรู้จักความสามัคคีและเสียสละเพื่อบ้านเมือง 2) อุดมการณ์เรื่องพุทธศาสนา ปลูกฝังให้เด็กประพฤติตนโดยรู้จักยึดหลักธรรมะในการดำเนินชีวิต เพื่อความสงบสุขของตนและสังคม 3) อุดมการณ์ความรู้ สร้างให้เด็กได้รับความรู้เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และความรู้เชิงท้องถิ่นและการท่องเที่ยว ส่งเสริมให้เด็กรักในความเป็นท้องถิ่นกับการหาเหตุผลเชิงวิทยาศาสตร์และฝึกให้เด็กรู้จักการหาความรู้จากการไปท่องเที่ยวได้ 4) อุดมการณ์การเคารพผู้อาวุโส ปลูกฝังให้เด็กรู้จักการเคารพผู้ใหญ่ที่อาวุโสกว่า จึงจะได้ชื่อว่าเป็นเด็กที่รู้จักกาลเทศะ 5) อุดมการณ์การพึ่งตนเอง ปลูกฝังให้เด็กเรียนรู้การพึ่งตนเองมากกว่ารอคอยให้ผู้อื่นมาช่วย เพราะจะได้ฝึกทักษะการใช้ชีวิตและแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ 6) อุดมการณ์ความอดทน เข้มแข็ง กล้าหาญ ปลูกฝังให้เด็กมีความอดทน อดกลั้นในเวลาที่มมีปัญหา และต้องมีความกล้าหาญในสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม 7) อุดมการณ์ความมีระเบียบวินัยและมีความรับผิดชอบ ปลูกฝังให้เด็กมีความรับผิดชอบในหน้าที่และฝึกให้มีระเบียบ เวลาที่อยู่โรงเรียนและในสังคม

บทความของ จุฬารัตน์ เสจี่ยม (2558) ได้ศึกษาเรื่อง กลวิธีการสร้างอารมณ์ขัน ในมุกตลกจากหนังสือการ์ตูนของสำนักพิมพ์บรรลือสาส์น โดยศึกษาในด้านกลวิธีการสร้างอารมณ์ขัน ในมุกตลกจากหนังสือการ์ตูนของสำนักพิมพ์บรรลือสาส์น ผลจากการศึกษาหนังสือการ์ตูนของสำนักพิมพ์บรรลือสาส์นที่พิมพ์จำหน่ายตั้งแต่เดือนมกราคม-ธันวาคม 2556 จำนวน 96 เล่ม ได้แก่ หนังสือการ์ตูน ขายหัวเราะ จำนวน 48 เล่ม และจากหนังสือการ์ตูนมหาสนุก จำนวน 48 เล่ม พบว่ามีมุกตลกทั้งหมด จำนวน 145 เรื่อง ซึ่งผลการศึกษากลวิธีการสร้างอารมณ์ขัน พบว่า ผู้เขียนใช้กลวิธี

การทำให้จบเรื่องแบบผิดความคาดหมายมากที่สุด จำนวน 85 เรื่อง รองลงมาคือ ผู้เขียนใช้กลวิธีการใช้ตรรกวิทยาแบบผิด ๆ จำนวน 18 เรื่อง รองลงมาผู้เขียนใช้กลวิธีการล้อสังคม และการกำหนดให้บุคคลในเรื่องตีประสบการณ์ผิด พบเท่า ๆ กัน จำนวน 16 เรื่อง และผู้เขียนใช้กลวิธีการสร้างเรื่องให้เกินจริง พบน้อยที่สุด จำนวน 10 เรื่อง

บทความของบุษดี อรสิริวรรณ เรื่อง กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันในการ์ตูนสามก๊ก ฉบับบับบรลือสาส์น โดยวิเคราะห์กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันในการ์ตูนสามก๊กฉบับบรลือสาส์น ผลการศึกษาสรุปได้ว่าการ์ตูนสามก๊กฉบับบรลือสาส์นมีกลวิธีการสร้างอารมณ์ขัน 3 วิธี ได้แก่ กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันด้วยเนื้อหา โดยการนำเรื่องของสังคมปัจจุบันแทรกเข้าไปในเรื่องสามก๊ก การเพิ่มตัวละครที่ไม่ได้อยู่ในเรื่องสามก๊ก การเพิ่มฉากสมัยปัจจุบัน การเบี่ยงเบนพฤติกรรมของตัวละคร และการเพิ่มน้ำเสียงของผู้เขียนการ์ตูน นอกจากนี้ยังมีกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันด้วยภาษา และด้วยภาพ ทำให้การ์ตูนสามก๊กฉบับบรลือสาส์นอุดมไปด้วยอารมณ์ขัน

การศึกษาในข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การศึกษาเกี่ยวกับการ์ตูนมีหลากหลายประเด็น ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาประเภทของการ์ตูน รูปแบบ เนื้อหาของการ์ตูน ภาพสะท้อนจากภาพการ์ตูน การศึกษาภาษาที่ใช้เพื่อสื่อความหมาย ภาษาแสดงอารมณ์ขัน ภาษาที่แสดงอุดมการณ์ ตลอดจนการนำเสนอแนวคิดทางสังคม การเมือง เศรษฐกิจผ่านการ์ตูน

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่กล่าวมาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงนำมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์กลวิธีการใช้ภาษาเสียดสีของการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่และแนวคิดของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ต่อไป

บทที่ 2

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่

บทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงสามส่วนด้วยกัน ส่วนแรกจะกล่าวถึงความเป็นมาของหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ ส่วนที่สองจะกล่าวถึงความเป็นมาและแนวทางการพัฒนาและส่งเสริมการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ และในส่วนที่สามจะกล่าวถึงประวัติและผลงานของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ ซึ่งมีรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 ความเป็นมาของหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ กำเนิดมาพร้อมๆกับการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองการปกครองของ สปป.ลาว เริ่มแรกมีชื่อว่า “หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์โพสต์” ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์เอกชนลาวฝ่ายเวียงจันทน์ แต่ต่อมาเมื่อประเทศลาวเปลี่ยนแปลงการปกครองจึงเปลี่ยนชื่อมาเป็น “หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่” และกลายเป็นหนังสือพิมพ์ของรัฐบาลจนถึงปัจจุบัน เมื่อกล่าวถึงประวัติความเป็นมาของหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ตั้งแต่ ไพบวัน บุณทะวง (2556) ได้ศึกษาไว้ สามารถแบ่งเป็น 2 ช่วง สรุปได้ ดังนี้

1. ระยะที่ 1 จากหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์โพสต์สู่หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ มีจุดกำเนิดแรกจากหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษชื่อ “Vientiane Post” ในปีค.ศ.1973 สมัยราชอาณาจักรลาว ก่อตั้งโดยสื่อมวลชนอิสระ ซึ่งเป็นช่วงระยะที่ลาวตกอยู่ในช่วงของการต่อสู้อย่างเข้มข้น ระหว่างรัฐบาลราชอาณาจักรลาว หรือเรียกว่า “ฝ่ายเวียงจันทน์” กับฝ่ายต่อต้านซึ่งเรียกตนเองว่า “ลาวอิสระ” ในช่วงการต่อสู้นั้นสื่อมวลชนโดยเฉพาะสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เป็นเครื่องมือในการเผยแพร่อุดมการณ์ นโยบายและโจมตีต่อต้านฝ่ายตรงข้าม ดังนั้น หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์โพสต์ ได้แสดงบทบาทในการเสนอทัศนะของสื่อมวลชนอิสระ ที่มีต่อเหตุการณ์และสถานการณ์อันสับสนทางการเมืองของประเทศ วิพากษ์วิจารณ์สังคมลาววัฒนธรรมลาวที่กำลังถูกทำลาย ถือได้ว่าหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์โพสต์ได้กลายเป็นกระบอกเสียงที่แหลมคมและสำคัญในเวลานั้น

2. หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ในช่วงเปลี่ยนแปลงการปกครองระยะแรกถึงปัจจุบัน

พายุหลังการยึดอำนาจการปกครองของประชาชนบันดาเผ่าทั่วกำแพงนครหลวงเวียงจันทน์ (นครหลวงเวียงจันทน์ในปัจจุบัน) ได้สำเริดลงในวันที่ 23 สิงหาคม 1975 หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ ก็ได้รับการก่อตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการ ในวันที่ในวันที่ 1 กันยายน ค.ศ.1975 ซึ่งมีต้น

กำเนิดจากหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์โพสต์ ที่เป็นกิจการของเอกชนในระบอบล่าเมืองขึ้นและศักดินาเผด็จการ และกลายเป็นหนังสือพิมพ์ของพรรค-รัฐ สปป.ลาว

นับตั้งแต่ลาวเปลี่ยนแปลงการปกครอง จากราชอาณาจักรลาว สู่อำนาจรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว หรือเรียกย่อๆ ว่า สปป.ลาว ตั้งแต่ ค.ศ.1975 เป็นต้นมาถึงปัจจุบันนั้น ลาว ได้แบ่งเป็น 2 ระยะสำคัญ คือ ระยะเปลี่ยนแปลงการปกครองช่วงแรกระหว่าง ปี ค.ศ.1975-1986 ซึ่งเป็นช่วงของการเปลี่ยนผ่านการปกครอง และการฟื้นฟูบูรณะประเทศ พร้อมกับการเผยแพร่แผนนโยบายของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว และรัฐบาล สปป.ลาว ที่มีความสัมพันธ์กับประเทศในเครือสังคมนิยมสากล กับระยะที่ 2 คือ ตั้งแต่ สปป.ลาว ได้ใช้นโยบายจินตนาการใหม่ เริ่มตั้งแต่ ค.ศ.1986 เป็นต้นมาถึงปัจจุบัน ซึ่งลาวได้พัฒนาประเทศด้วยระบบเศรษฐกิจสากล พร้อมกับการเปิดรับความเปลี่ยนแปลง และให้โอกาสในด้านต่างๆ แก่ประชาชนของตนอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้นหรือจะกล่าวได้ว่าลาวอยู่บริบทของความทันสมัย

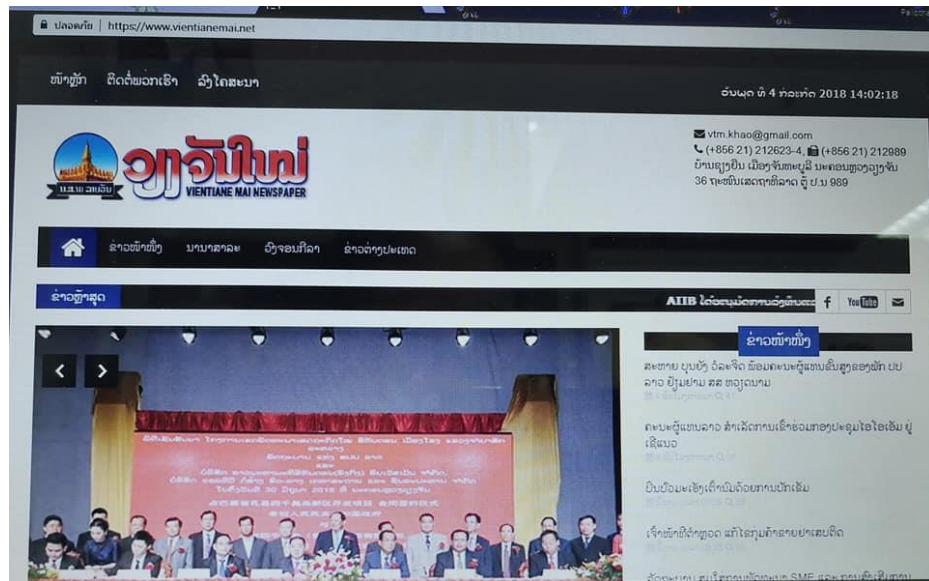
หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ในช่วงเปลี่ยนแปลงการปกครองระยะแรก (ค.ศ.1975-1986) นั้น สื่อสิ่งพิมพ์ภายในประเทศลาวอยู่ในการกำกับดูแลของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว และรัฐบาลลาว ดังนั้นหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ได้ถูกกำหนดบทบาทหน้าที่ให้ทำภารกิจด้านการโฆษณาแนวทางการเมืองการปกครองของพรรค และนำเสนอเหตุการณ์บ้านเมือง อีกทั้งยังเป็นแหล่งข้อมูลที่สำคัญให้กับนักข่าววิทยุกระจายเสียง และสถานีโทรทัศน์ซึ่งอยู่ภายใต้การกำกับของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว นำไปเผยแพร่กระจายผ่านสื่อของตน เวียงจันทน์ใหม่จึงเป็นทั้งกระบอกเสียง และอาวุธอันแหลมคมของพรรคและรัฐ ขณะเดียวกันก็ยังคงดำรงบทบาทของสื่อสารมวลชนที่ตอบสนองข้อมูลข่าวสาร และสาระด้านอื่นๆ อย่างทันสมัยทันเหตุการณ์ สอดคล้องกับความต้องการของสังคม รวมทั้งเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีบทบาทต่อการเป็นเวทีเสนอแนวทางและนโยบายของภาครัฐ และการเสนอความคิดเห็นของประชาชน

สำหรับระยะจินตนาการใหม่ถึงปัจจุบัน ปัจจุบันเวียงจันทน์ใหม่เป็นหนังสือพิมพ์รายวัน ของรัฐบาล สปป.ลาว อยู่ในความรับผิดชอบของแผนกแถลงข่าวและวัฒนธรรม นครหลวงเวียงจันทน์ ภายใต้การชี้นำ หรือควบคุมของกระทรวงแถลงข่าววัฒนธรรมและการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ที่ได้รับความนิยมในหมู่ของประชาชนลาวอย่างกว้างขวาง ทั้งในส่วนของประชาชนพนักงานของรัฐบาล นักธุรกิจนักวิชาการ นักศึกษา และประชาชนบรรดาเผ่าทั่วประเทศ นอกจากนี้ยังเป็นที่ยอมรับของชาวต่างชาติเวียงจันทน์ใหม่จึงเป็นหนังสือพิมพ์ที่มีอิทธิพลต่อสังคมและวัฒนธรรมของ สปป.ลาว เป็นอย่างยิ่งจึงสามารถกล่าวได้ว่า หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่เป็นตัวแทนสำคัญต่อการสะท้อนให้เห็นพัฒนาการทุกด้านของ สปป.ลาว นับตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครองจนถึงปัจจุบัน

รูปภาพ 3 สำนักงานหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ในปัจจุบัน บ้านหนองบึกใต้
เมืองสีโคดตะบอง ถนนตัดใหม่หนองบึก

ปัจจุบันหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่มีการพัฒนาและขยายตัวเป็นที่สุด ทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ ด้วยเนื้อหาและรูปแบบการนำเสนอที่หลากหลายสามารถข้อมูลข่าวสารตอบสนองความต้องการของผู้อ่านได้เป็นจำนวนมาก ดังนั้นหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่จึงเป็นหนังสือพิมพ์ที่มียอดขายอันดับ 1 ของประเทศ เคียงคู่กับการพัฒนาหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่นั้นมาในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 1991 ได้ก่อตั้งหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ธุรกิจ-สังคม เป็นรายสัปดาห์ผาขึ้นเพื่อสนองแก่ผู้อ่านในหลายรูปแบบ ด้วยยอดจำหน่าย 1.500 ฉบับต่ออาทิตย์ พิเศษในโอกาสวันครบรอบ 30 ปี ได้เปิดนำใช้เว็บไซต์ของตนเอง www.vientianemai.net เป็นทางการ เพื่อเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารให้กว้างขวาง และว่องไวไปทั่วโลก ในช่วงเทศกาลสำคัญ โดยเฉพาะการเฉลิมฉลอง 450 ปี นครหลวงเวียงจันทน์ เวียงจันทน์ใหม่จะพิมพ์เพิ่มทั้งจำนวนหน้า และจำนวนฉบับพิมพ์ กระจายไปทั่วประเทศ รวมทั้งต่างประเทศ อีกทั้งมีรายการวิทยุและโทรทัศน์ของ สปป.ลาว นำไปอ่านออกอากาศเผยแพร่ ให้ประชาชนลาว และชาวต่างประเทศ ได้รับทราบแนวทางของภาครัฐ และรับทราบความเคลื่อนไหวภายใน สปป.ลาว อย่างกว้างขวาง เวียงจันทน์ใหม่จึงเป็นหนังสือพิมพ์ที่มีอิทธิพลต่อสังคมและวัฒนธรรม และสะท้อนให้เห็นพัฒนาการทุกด้านของ สปป.ลาว นับตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครองจนถึงปัจจุบัน (ทองเลื่อน พมมะसान, 2018)

รูปภาพ 4 เว็บไซต์หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ออนไลน์ (www.vientianemai.net)

[สืบค้นเมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 2560]

จะเห็นได้ว่าหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ นับตั้งแต่กำเนิดจนมาถึงปัจจุบัน ถือได้ว่าการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งนับตั้งแต่มีก่อตั้ง หาซุ่มปี 80 หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ จัดพิมพ์ 4 หน้าเนื้อใน ขนาด 37x52 เซนติเมตร พิมพ์เป็นขาวดำ จากนั้นก็ได้ปรับปรุงยกระดับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องมาเป็น 8 หน้า และวันที่ 1 กันยายน 2013 เพิ่มขึ้นมาเป็น 9 หน้าเนื้อใน ส่วนโฆษณาบริการเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 12 หน้าต่อวัน และพิมพ์สีปกติตั้งแต่ปี 2005 เป็นต้นมา พิเศษวันที่ 1 มิถุนายน 2011 ได้พิมพ์สีหน้า 4-5 ซึ่งเป็นหน้าเนื้อหาเพื่อทำให้มีสีสันสวยงามขึ้นอีก สำหรับยอดจำหน่ายเวียงจันทน์ใหม่มียอดขายสูงสุดของประเทศ คือ ในปี 1975 พิมพ์ 1.200 ฉบับต่อวัน จากนั้นรัฐได้ใช้งบประมาณเพิ่มขึ้น ทำให้ยอดจำหน่ายบางช่วงสูงถึง 10.000 ฉบับต่อวัน และ 5.600 ฉบับต่อวัน เป็นยอดจำหน่ายปกติในปัจจุบัน (กระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว, 2558 : 80)

นับตั้งแต่ครั้งเป็นหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์โพสต์ถึงปัจจุบัน หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่มีบรรณาธิการจนวน 11 คนดังนี้ (กระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว, 2558 : 81)

1. 1973-1975 ท่าน ปิชา ตรีจัน (ปอติจัน)
2. 1975-1980 ท่านคำมาน ปะสานสุก
3. 1980-1982 ท่านบุญท่า ไชยะลาด
4. 1982-1984 ท่านคำใส สุลินทอน
5. 1984-1987 ท่าน หวาด วิไลทอง
6. 1987-1993 ท่านสมจิต ทิบเที่ยงจัน
7. 1994-1998 ท่านมาลาจอน ลอดอุทุม

8. 1998-2002 ท่านสมใจ พิมผาสุก
9. 2003-2005 ท่านกองมะณี ปานมะไลทอง
10. 2005-2007 ท่านสมพัต อินทิสาน
11. 2008-ปัจจุบัน ท่านทองเลื่อน พิมมะसान

2.2 ความเป็นมาและแนวทางการส่งเสริมการดูหนังสื่อพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่

ทองเลื่อน พิมมะसान (2018) หัวหน้ากองบรรณาธิการหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่คนปัจจุบัน กล่าวถึงต้นกำเนิดของการดูหนังสื่อว่า การสื่อสารของมนุษย์มีหลากหลายรูปแบบ และที่สำคัญในยุคปัจจุบันเป็นยุคโลกาภิวัตน์ที่มีความสับสน การสื่อสารยังมีหลากหลายรูปแบบเพื่อให้สังคม โดยเฉพาะพลเมืองให้มีความเข้าใจ ภาพการ์ตูนก็เป็นการสื่อสารอีกรูปแบบหนึ่งที่สำคัญ เนื่องจากภาพการ์ตูนได้กำเนิดมาพร้อมกับสื่อสิ่งพิมพ์เป็นพันกว่าปีมาแล้ว ดังนั้น ความหมายความสำคัญของการนำใช้ภาพวาด จึงมีความสำคัญทางด้านจิตวิทยา การนำเสนอ และมีผลกระทบต่ออารมณ์ความรู้สึกและพฤติกรรมของคนเราโดยทางอ้อม เมื่อเห็นถึงความสำคัญของการสื่อสารโดยใช้ภาพวาด เช่นนั้นแล้ว ถึงปี ค.ศ. 1994 ประเทศลาวได้เข้าสู่แนวทางจินตนาการใหม่อย่างเต็มรูปแบบ หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ จึงมีการปรับปรุงแบบและเนื้อหาเพื่อให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงของประเทศ จากในอดีตที่มีเนื้อหาด้านการเมืองการปกครองเป็นหลักก็ได้ลดทอนลงไปและเพิ่มเติมเนื้อหาด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมที่สัมพันธ์กับความเป็นสากล ให้สอดคล้องกับการพัฒนาประเทศชาติ การลงทุน การก่อสร้างพร้อมไปกับการพัฒนารูปแบบ เนื้อหา จำนวนหน้าพิมพ์ของหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม วัฒนธรรมในยุคจินตนาการใหม่ หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ จึงขยายคอลัมน์ต่างๆ ซึ่งในแต่ละเนื้อหาสะท้อนให้เห็นถึงระดับในการแสดงความคิดเห็น การวิพากษ์วิจารณ์สังคมมากขึ้น หนึ่งในคอลัมน์ที่เพิ่มขึ้นมาก็คือ คอลัมน์การ์ตูน

คอลัมน์การ์ตูน หรือภาพล้อในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ เป็นคอลัมน์ที่มีนักเขียนอิสระ ซึ่งเป็นคนภายนอกเป็นผู้รับผิดชอบในการส่งภาพการ์ตูนให้กับสำนักพิมพ์ บรรณาธิการมีหน้าที่ตรวจสอบเนื้อหา หากเป็นปัญหาด้านการเมืองถ้ามีการใช้ภาษาที่รุนแรงเกินไปก็จะมีการปรับคำพูดให้เบาลงและสามารถนำเสนอได้ แต่ถ้าบางภาพที่รุนแรงเกินไป หรือมีการตำหนิโดยตรงบรรณาธิการก็สามารถสั่งห้ามไม่ให้เอาลงหนังสือพิมพ์ (ทองเลื่อน พิมมะसान, 2018)

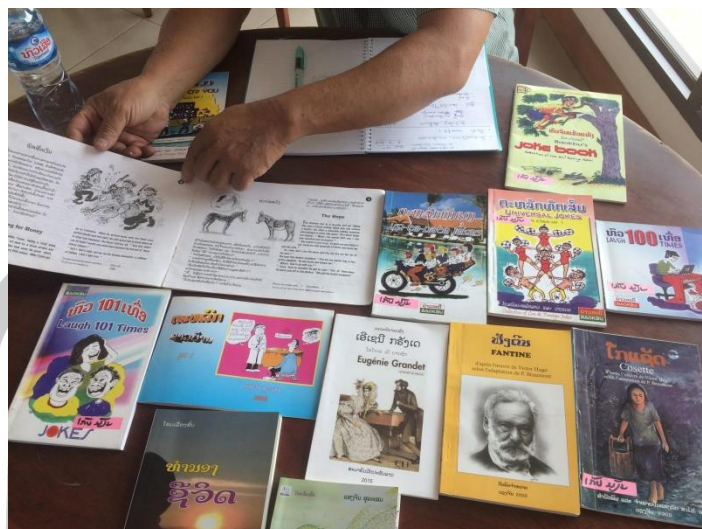
การ์ตูนต้องเข้าใจปัญหาการเมือง มีความเข้าใจในการใช้ภาษาเพราะนักเขียนการ์ตูนก็คือนักเขียนคนหนึ่ง ที่สำคัญต้องเป็นไปตามทิศทางนโยบายของหนังสือพิมพ์ด้วย (ทองเลื่อน พมมะสาน, 2018)

2.3 ประวัติและผลงานของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่

รูปภาพ 6 แสงจัน สุขะเสม นักเขียนการ์ตูน

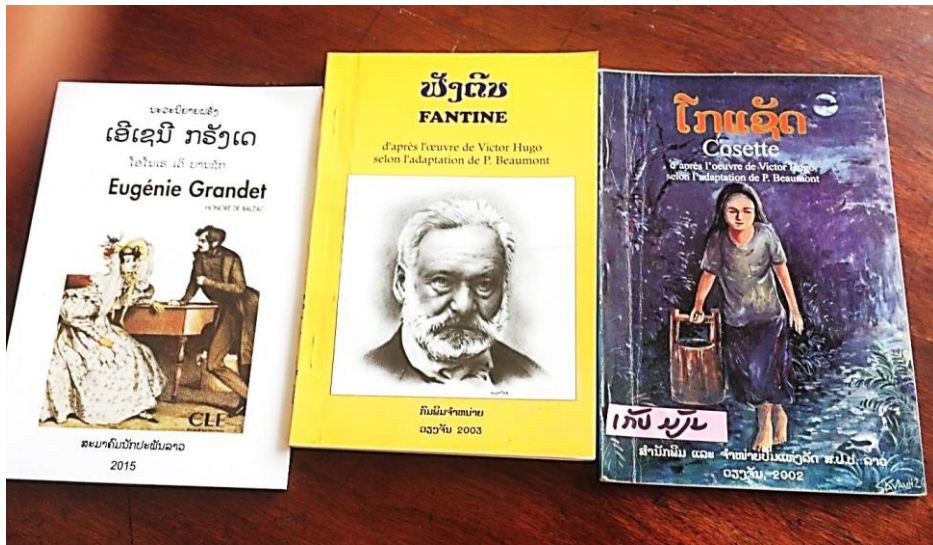
แสงจัน สุขะเสม เกิดวันที่ 25 พฤษภาคม พ.ศ. 2499 ที่นครหลวงเวียงจันทน์ เรียนจบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาภาษาฝรั่งเศส เมื่อปี พ.ศ.2525 ที่มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว และได้เป็นอาจารย์สอนที่ภาควิชาภาษาฝรั่งเศสที่มหาวิทยาลัยครู (มสค) เป็นเวลา 10 ปี ตั้งแต่ พ.ศ. 2525 ถึง พ.ศ. 2535 เมื่อถึงปี พ.ศ. 2536 ได้กลายมาเป็นนักแปลภาษาฝรั่งเศส-ลาว ที่สถานทูตฝรั่งเศส และองค์การจัดตั้งสากลนานถึง 21 ปี ตลอดเวลาที่เป็นนักแปลภาษาแสงจัน สุขะเสมได้มีผลงานด้านการแปลภาษาฝรั่งเศส-ลาว ลาว-ฝรั่งเศส เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะแปลวรรณกรรมฝรั่งเศส เช่น เรื่อง Eugénie Grandet, Fantine, Cosette เป็นต้น และสุดท้ายเมื่ออายุได้ 60 ปีก็กลายมาเป็นนักประพันธ์เรื่องสั้นที่ได้รับรางวัลชนะเลิศ (สินไซ) รางวัลวรรณกรรมดีเด่น 2016 จากประสบการณ์และแรงไฟฝันที่เกิดจากการอ่านแข่งกับเวลามาตลอด อุดมการณ์อันแรงกล้าก็ได้นำพาแสงจัน สุขะเสม เข้าสู่เส้นทางสู่อุทยานอักษรศิลป์อย่างสง่างาม (แสงจัน สุขะเสม, 2560)

รูปภาพ 7 ผลงานของแสงจัน สุชะเสม

ผลงานอีกอย่างหนึ่งของแสงจัน ก็คือการเขียนการ์ตูน แสงจัน สุชะเสม (2561) ได้กล่าวถึงจุดเริ่มต้นของการเขียนการ์ตูนเอาไว้ว่า เริ่มมาจากการชอบดูการ์ตูนฝรั่งและการ์ตูนไทย ตั้งแต่ยังเด็ก เพราะตอนนั้นการ์ตูนลาวยังไม่มี จากนั้นก็ชอบการวาดรูป แสงจันชอบวาดรูปธรรมชาติ วาดรูปวิถีชีวิตต่างๆ และชอบการระบายสี แต่ที่แสงจันชอบที่สุดก็คือ ชอบลายเส้นของการ์ตูน และจากการชอบดู ชอบอ่านการ์ตูน จึงได้สังเกตวิธีการวาดการ์ตูนแต่ละแบบ และนำมาเป็นจินตนาการในการวาดของตนเอง โดยที่แสงจันไม่เคยได้เรียนการวาดการ์ตูนจากโรงเรียนแห่งไหนเลย

พ.ศ. 2542 สื่อนหนังสือพิมพ์เริ่มเปิดกว้างด้านรูปแบบการแสดงออก แสงจัน สุชะเสม ได้วาดรูปการ์ตูนเป็นภาษาฝรั่งเศส ส่งให้หนังสือพิมพ์ Le Rénovateur ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ภาษาฝรั่งเศส และระยะต่อมาก็ส่งให้หนังสือพิมพ์ประเทศลาว ได้ประมาณ 5-6 เดือนทางหนังสือพิมพ์ก็หยุดรับ เนื่องจากนโยบายของหนังสือพิมพ์ และในเวลานั้นเองหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ก็ได้ติดต่อให้ส่งการ์ตูนมาลงตีพิมพ์ นับจากนั้นมาแสงจัน สุชะเสมก็ได้เซ็นสัญญาเขียนการ์ตูนให้กับหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่จนถึงปัจจุบัน และนอกจากเขียนการ์ตูนให้กับหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่แล้ว แสงจันยังได้วาดการ์ตูนประกอบเรื่องตลกของท่าน วิเสด สะแหวงสิกสา นักเขียนของลาวอีกหลายเล่ม (แสงจัน สุชะเสม, 2018)

ຮູບຖານ 8 ຜົນງານການແປລາຍພາສາຝຣັ່ງ-ລາວ

ຮູບຖານ 9 ຜົນງານການເຮັດເລື່ອງສັ້ນ

รูปภาพ 10 ผลงานการเขียนการ์ตูนของแสงจัน สุกขะเสิม

รูปภาพ 11 ผลงานการวาดการ์ตูนประกอบเรื่องตลกของนักเขียนนิสาด สะแหวงสีกสา

บทที่ 3

กลวิธีการใช้ภาษาเสียดสีของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่

การศึกษาวิธีการใช้ภาษาเสียดสีของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ จำแนกประเด็นการนำเสนอเป็น 2 ส่วน ในส่วนแรกผู้วิจัยเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงรูปแบบการนำเสนอการ์ตูน ส่วนที่สองคือกลวิธีการใช้ภาษาเสียดสีของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ ซึ่งผลการศึกษามีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 รูปแบบการนำเสนอการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่

จากการศึกษาพบว่าการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่มีรูปแบบการนำเสนอทางโครงสร้าง 3 แบบ คือ โครงสร้างแบบช่องเดียว โครงสร้างแบบสองช่อง และโครงสร้างแบบสามช่อง ซึ่งโครงสร้างที่พบมากที่สุดคือโครงสร้างแบบสองช่อง รองลงมาคือโครงสร้างแบบช่องเดียว ส่วนโครงสร้างแบบสามช่องพบน้อยที่สุดคือ ปราบฎเพียงสองภาพเท่านั้น

ตาราง 1 โครงสร้างของการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่

ลำดับ	โครงสร้างการ์ตูน	จำนวน
1.	ช่องเดียว	37
2.	สองช่อง	152
3.	สามช่อง	2

ส่วนประกอบของช่องการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ ประกอบด้วย ภาพและตัวหนังสือหรือถ้อยคำ ภาพประกอบเป็นภาพวาดลายเส้นง่ายๆ ไม่ได้ลงลายละเอียดมาก ไม่มีตัวละครประจำ ส่วนมากเป็นภาพบุคคลทั่วไป เด็ก ผู้หญิง ผู้ชาย คนแก่ และสัตว์ บางครั้งมีการวาดภาพฉากประกอบ สำหรับตัวหนังสือหรือถ้อยคำนั้นมีทั้งที่เป็นคำสั้นๆ เป็นวลี หรือเป็นประโยค ขึ้นกับบริบทของแต่ละภาพ

จากการพิจารณการ์ตูนในแต่ละช่องพบว่า การ์ตูนมีรูปแบบการนำเสนอเรื่องผ่านภาพและตัวหนังสือหรือถ้อยคำ

ภาพที่ปรากฏในการ์ตูน ได้แก่ภาพคน สัตว์และฉากประกอบ ลักษณะภาพคนที่พบบ่งบอกถึงเพศ วัย อาชีพ และความสัมพันธ์ ส่วนภาพสัตว์ ประกอบด้วยภาพ หมา แมว นก หนู ยุง แมลงวัน

ตาราง 2 ภาพที่ปรากฏในการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่

คน			สัตว์	ฉาก
เพศ	วัย	อาชีพ		
- ชาย - หญิง	- เด็ก - วัยรุ่น - ไ่วทำงาน - คนแก่	- พนักงานข้าราชการ - ตำรวจ - หมอ - เลขา - แม่ค้า	- หมา - แมว - นก - หนู - ยุง - แมลงวัน	- บ้าน - ที่ทำงาน - โรงพยาบาล - ถนน - สถานบันเทิง

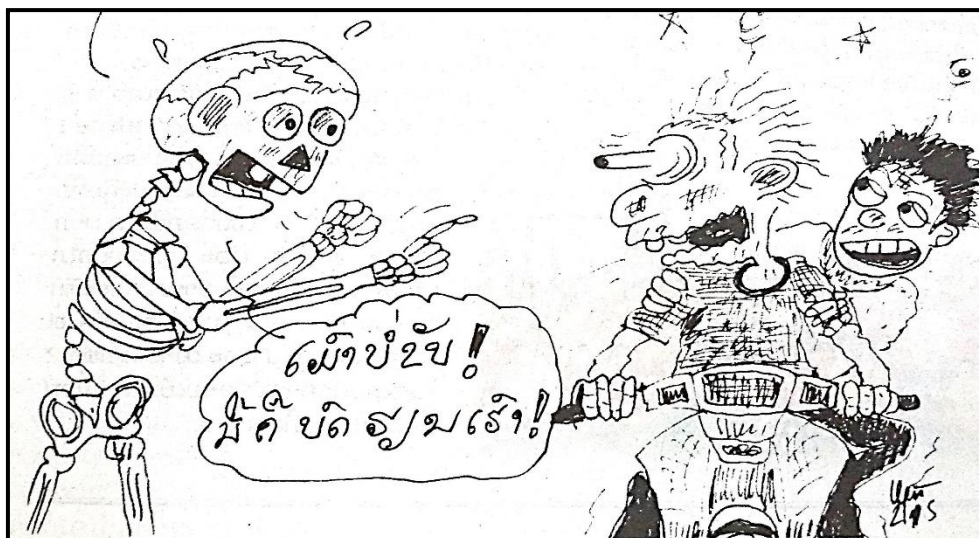
ในส่วนของการนำเสนอข้อความ หรือถ้อยคำภาษาที่ปรากฏในการ์ตูนพบว่า นักเขียนใช้ภาษาระดับภาษาปาก เป็นภาษาสนทนา โดยใช้ประโยคสั้นๆ ไม่ซับซ้อน รูปแบบการนำเสนอภาษา ผู้วิจัยได้ประยุกต์กรอบการวิเคราะห์ทางภาษาเพื่อศึกษาถึงลักษณะโครงสร้างทางภาษาในการนำเสนอการ์ตูนปรากฏ 4 แบบด้วยกัน ได้แก่ การนำเสนอภาษาแบบบรรยาย การนำเสนอภาษาแบบถามตอบ การนำเสนอภาษาแบบสนทนาโต้ตอบ และการนำเสนอภาษาแบบประสม ซึ่งแต่ละลักษณะมีรายละเอียดต่อไปนี้

3.1.1 โครงสร้างการ์ตูนแบบช่องเดียว

โครงสร้างของการ์ตูนที่มีช่องเดียวนั้นพบว่า มีรูปแบบภาษาในการนำเสนอ สามลักษณะด้วยกัน ได้แก่ การนำเสนอภาษาแบบบรรยาย การนำเสนอภาษาแบบถามตอบ และการนำเสนอภาษาสนทนาโต้ตอบ โดยการนำเสนอรายละเอียดแต่ละลักษณะมีดังนี้

3.1.1.1 การนำเสนอภาษาแบบบรรยาย

การ์ตูนที่มีช่องเดียวที่มีรูปแบบการนำเสนอภาษาแบบบรรยายนี้ จะไม่มีการสนทนาระหว่างตัวการ์ตูน ไม่มีการเสนอปัญหาและไม่มีการดำเนินเรื่อง มีเพียงถ้อยคำบรรยายประกอบภาพเท่านั้น ดังตัวอย่าง

รูปภาพ 12 วุฒิจำนใหม่ 23 กุมภาพันธ์ 2558

ข้อความ

โครงกระดูก : เม้าบ่ขับนี่คือบดเฮียนเฮา

(เม้าบ่ขับ! นี่คือนบเรียนเรา!)

ตัวอย่างจะเห็นได้ว่ามีตัวละครทั้งหมดสามตัว แต่ไม่มีการเสนอประเด็นหรือปมปัญหา ไม่มีการสนทนาโต้ตอบระหว่างตัวละคร มีเพียงคำพูดของตัวละครโครงกระดูกเพียงตัวเดียวที่กำลังกล่าวเตือนตัวละครสองคนที่กำลังขับขี่มอเตอร์ไซค์ว่า “เม้าบ่ขับ นี่คือนบเรียนเรา”

3.1.1.2 การนำเสนอภาษาแบบถามตอบ

การ์ตูนช่องเดียวที่มีลักษณะการใช้ภาษาในการนำเสนอแบบถามตอบนี้ ประกอบด้วยการ เสนอเรื่องโดยใช้การสนทนาตอบโต้ด้วยการตั้งคำถามและตอบคำถามระหว่างการ์ตูน โดยคำตอบมักจะเป็นคำตอบที่ไม่ตรงประเด็น โครงสร้างทางภาษาแบบถามตอบนี้พบว่ามี 3 แบบด้วยกัน ดังนี้

โครงสร้างการนำเสนอภาษาแบบถามตอบแบบที่1

เปิดเรื่องด้วยคำถาม ตามด้วยการให้คำตอบและจบด้วยการตั้งคำถามตอบโต้ให้จบนุม

โครงสร้างดังกล่าวเปิดเรื่องด้วยการตั้งคำถามเพื่อเปิดประเด็นหรือข้อสงสัย ตามด้วยการให้คำตอบที่ไม่ตรงประเด็น จากนั้นมีการตั้งคำถาม

- เสนอประเด็นปัญหา ตั้งคำถาม
- ให้คำตอบไม่ตรงประเด็น
- ตั้งคำถาม

รูปภาพ 13 วุฏัจฉิมใหม่ 17 สิงหาคม 2558

ข้อความ

คนชื่อ1 : คือมีแมลงวันหลายแท้ บ่แม้นอาหารบูดหะ?
(ทำไมแมลงวันเยอะจัง ไม่ใช่อาหารบูดหรือ?)

คนชาย : กะมีพัดลมน้อยพัดอยู่เด!
(ก็มีพัดลมเล็กๆพัดอยู่นะ)

คนชื่อ2 : โอ พัดลมน้อย!!! แม้นมาตถาน AEC หะ!
(โอ พัดลมเล็กเป็นมาตรฐาน AEC หรือ!)

จากตัวอย่างเห็นว่า มีการเปิดเรื่องด้วยการตั้งคำถามโดยผู้ชายคนหนึ่ง เพื่อเสนอประเด็นปัญหาว่า “ทำไมแมลงวันเยอะจัง ไม่ใช่อาหารบูดหรือ?” คนชายก็ตอบกลับมาว่า “ก็มีพัดลมเล็กๆพัดอยู่นะ” ซึ่งเป็นคำตอบที่ไม่ตรงกับคำถาม จากนั้นคนที่สามจึงพูดออกไปว่า “โอ พัดลมเล็กๆคือมาตรฐาน AEC หรือ ? อันเป็นการใช้คำถามโต้ตอบเชิงเสียดสี

โครงสร้างการนำเสนอภาษาแบบถามตอบแบบที่ 2

โครงสร้างทางภาษาโดยการผูกเรื่องด้วยการตั้งคำถามเพื่อเปิดประเด็นข้อสงสัยในข้อความแรก ตามด้วยการให้คำตอบ และมีถ้อยคำเสริมท้าย ดังนี้

- ตั้งคำถามเปิดประเด็น
- ให้คำตอบ
- ถ้อยคำเสริม

รูปภาพ 14 วิวจัมใหม่ 25 มีนาคม 2558

ข้อความ

ชายคนที่ 1 : เป็นจิ้งไตเสียวซี VIP แอเย็นจิวบ่อ?
(เป็นยังงีเพื่อน นังรถ VIP แอเย็นเจ็บบใหม่?)

ชาย-หญิงที่นั่งรถ: เมารถเก็อบตาย VIP ปีตแอ!
(เมารถเก็อบตาย VIP ปีตแอ)

ผู้โดยสารอีกคน : ฮ่ามเป็งน้ำมัน!
(กั้วเปล็องน้ำมัน)

นก : จั้งแม่นคัก!
(สุดยอดจริง)

จากตัวอย่างมีการเปิดประเด็นการสนทนาด้วยการตั้งคำถาม โดยผู้ชายคนหนึ่งถามว่า “เป็นยังไงเพื่อน นั่งรถ VIP แอเย็นเจียบไหม?” ข้อความที่สองจึงให้คำตอบ ซึ่งมีลักษณะคำตอบที่เหนือความคาดหมายว่า “เมารถเกือบตาย VIP ปิดแอร์” และ มีถ้อยคำเสริมว่า “กลัวเปลืองน้ำมัน” และ “สุดยอดจริง”

โครงสร้างการนำเสนอภาษาแบบถามตอบแบบที่3

โครงสร้างทางภาษาแบบที่3 มีลักษณะประกอบด้วย การตั้งคำถามเพื่อเปิดประเด็นในข้อความแรก ตามด้วยการให้คำตอบในข้อความที่สอง สามและสี่ และปิดการสนทนาด้วยคำพูดทิ้งท้าย

- ตั้งคำถามเพื่อเปิดประเด็น
- ให้คำตอบ
- ให้คำตอบ
- ให้คำตอบพลิกความคาดหมาย
- ถ้อยคำเสริม

รูปภาพ 15 อวูจันไข่ม 16 กุมภาพันธ์ 2558

ข้อความ

- คนที่1 : เฮย! ทุกมือโถล่อถ้าหยัง?
(นี่! ทุกวันนี้นายร่ออะไร?)
- คนที่2 : ถ้าเงินเดือนออกตัวะ!
(ร่อเงินเดือนออกชื)
- คนที่3 : ถ้าขึ้นชั้นใหม่ได้เงินเดือนหลายตัวะ!
(ร่อเลื่อนชั้นใหม่ จะได้เงินเดือนเยอะๆ)
- คนที่4 : เขาบ่อถ้าหยัง เส้นฝ่อเขาใหญ่!
(เราไม่ร่ออะไร เส้นก้วยเตี่ยวเราใหญ่!)
- คนที่5 : กินนำเส้น!! (กินเพราะเส้น)

จากตัวอย่างเห็นว่า มีการเปิดเรื่องด้วยการตั้งคำถามโดยทันทีเพื่อเปิดประเด็นการสนทนาของตัวละคร แรกว่า “นี่! ทุกวันนี้นายร่ออะไร?” ตามด้วยการให้คำตอบของคู่สนทนาสอง สามและสี่ คำตอบของคุณสนทนาสองและสามเป็นคำตอบปกติว่า “ร่อเงินเดือนออกชื” และ “ร่อเลื่อนชั้นใหม่ จะได้เงินเดือนเยอะๆ” ส่วนคำตอบที่สี่นั้นเป็นการให้คำตอบที่เหนือความคาดหมาย โดยตอบว่า “เราไม่ร่ออะไร เส้นเราใหญ่!” จากนั้นจึงมีการปิดมุกด้วยการเสริมความคำพูดเพื่อเสียดสีว่า “กินเพราะเส้น”

3.1.1.3 การนำเสนอภาษาแบบสนทนาโต้ตอบ

การนำเสนอภาษาของการ์ตูนแบบสนทนาโต้ตอบนี้ เป็นการโต้ตอบกันด้วยการพูดคุย สนทนา หรือการพูดคุยตอบ-รับ เพื่อแสดงความคิดเห็นในประเด็นที่ต่อเนื่องกัน โดยไม่มีการบรรยายแทรกระหว่างบทสนทนา ซึ่งโครงสร้างแบบสนทนาโต้ตอบนี้มีลักษณะของเสนอประเด็นปัญหาและการตอบโต้ในประเด็นนั้นๆ ดังนี้

โครงสร้างการนำเสนอภาษาแบบสนทนาโต้ตอบแบบที่ 1

โครงสร้างการนำเสนอภาษาแบบสนทนาโต้ตอบแบบที่ 1 มีการเสนอประเด็นปัญหา ตามด้วยการกล่าวโต้ตอบ และถ้อยคำเสริม

- เสนอประเด็นปัญหา
- โต้ตอบ
- ถ้อยคำเสริม

รูปภาพ 16 วุฒิจำนใหม่ 24 กุมภาพันธ์ 2558

ข้อความ

- เมีย : เมาทั้งเหล่าเมาทังยา!
(เมาทั้งเหล่าเมาทังบุหรี)
- ผัว : กะดิเตวา ผู้เขียดเหล่า ยาสุบกะได้เงิน!
(ดีแล้ว ผู้ผลิตเหล่าและบุหรีจะได้เงิน)
- หมา : จังแมนชาติ (ไอ้หนอชีวิต)

ตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นว่า มีการเปิดประเด็นปัญหาโดยตัวละครที่เป็นภรรยา กำลังกล่าวถึงพฤติกรรมของสามีว่า “เมาทั้งเหล่าเมาทังบุหรี” ข้อความต่อมาจึงได้ตอบว่า “ก็ดีแล้ว ผู้ผลิตเหล่าและบุหรีจะได้เงิน” ซึ่งเป็นคำตอบที่มีลักษณะเหนือความคาดหมาย เป็นประโยคที่สื่อความหมายในลักษณะเสียดสีที่ก่อให้เกิดอารมณ์ขัน และจบด้วยข้อความทิ้งท้ายแสดงความเบื่อน่าว่า “ไอ้หนอชีวิต”

โครงสร้างการนำเสนอภาษาแบบสนทนาโต้ตอบแบบที่ 2

โครงสร้างการนำเสนอภาษาแบบสนทนาโต้ตอบแบบที่ 2 มีเกริ่นนำเพื่อปูพื้นเรื่อง กล่าวโต้ตอบ และจบด้วยประเด็นหักมุม

- เกริ่นนำเพื่อปูพื้นเรื่อง
- กล่าวโต้ตอบเพื่อดำเนินเรื่องข้อ
- กล่าวโต้ตอบเพื่อดำเนินเรื่องข้อ
- ฝอยคำเสริม

รูปภาพ 17 อุจจันไข่ม 18 มิถุนา 2558

ข้อความ

ชาย : กตหมายกำหนดให้มีผัวหนึ่งเมียเดียว!

(กฎหมายมีการกำหนดให้มีสามีและภรรยาเพียงหนึ่งคน)

หญิง : บางคนมีฮอตสองสามกะมี!

(บางคนมีถึงสองสามคนก็มี)

ชาย : เอาหลายแล้ว ยังบ่ถูกลงโทษ!

(มีหลายคน แต่ก็ยังไม่ถูกลงโทษ)

หมา : ย่อนบ่มีผู้ฟ้อง! (เพราะว่าไม่มีใครฟ้องร้อง)

ในตัวอย่างที่ยกมานี้ จะเห็นได้ว่าตัวละครแรกมีการเกริ่นนำด้วยการกล่าวถึงเรื่องกฎหมายที่มีการกำหนดให้มีผัวเมียคนเดียวเท่านั้น ส่วนตัวละครที่สอง ได้กล่าวตอบกลับว่าบางคนมีถึงสองสามคนก็มี ตัวละครที่สาม จึงกล่าวโต้ตอบไปว่า มีหลายคนแต่ก็ยังไม่ถูกลงโทษ ซึ่งข้อความนี้จะทำหน้าที่ส่งมุขไปสู่ข้อความถัดไป และในข้อความสุดท้ายการเสริมความ “เพราะว่าไม่มีใครฟ้องร้อง”

โครงสร้างการนำเสนอภาษาแบบสนทนาโต้ตอบแบบที่ 3

โครงสร้างแบบสนทนาโต้ตอบแบบที่ 3 จะเปิดเรื่องด้วยการเกริ่นนำ ตามด้วยการโต้ตอบ และตั้งคำถามเสียดสีประชดประชัน

- เกริ่นนำเพื่อปูพื้นเรื่อง
- โต้ตอบดำเนินเรื่องต่อไป
- ตั้งคำถามเสียดสีประชดประชัน

รูปภาพ 18 วุจจิมไข่ม 26 มิถุนา 2558

ข้อความ

หญิงคนที่1 : ในโลกนี้ไอหะว่าเจ้าชู้กว่าหมู!

(ในโลกนี้ใครก็บอกว่าเจ้าชู้กว่าเพื่อน)

หญิงคนที่2 : เฮว่าเงินเดือน 2 เดือน 3 เดือนยังคิดไล่บ่อแล้ว!

(เราว่าเงินเดือนชู้กว่าเพื่อน เพราะว่าสองเดือนสามเดือนก็ย้งคำนวณไม่เสร็จ)

หญิงคนที่3 : ขอลถามแต่ มันชำนาคนหรือชำนาละบบคิดไล่บ่อ?

(ขอลถามหน่อย มันช้ำเพราะคนหรือช้ำเพราะระบบคำนวณกันแน่?)

จากตัวอย่างจะเห็นว่า มีการปูพื้นด้วยบทพูดของตัวละครแรกกล่าวถึงคำพูดของหลายคนที่ว่าในโลกนี้ใครก็บอกว่าแต่ข้ากว่าทุกสิ่ง จากนั้นจึงดำเนินเรื่องต่อด้วยการกล่าวโต้ตอบของตัวละครที่สองว่าเขาไม่ได้คิดแบบนั้นเขาคิดว่าเงินเดือนข้ากว่าทุกสิ่ง เพราะว่าสองเดือนสามเดือนก็ยังคำนวณไม่เสร็จ คำพูดดังกล่าวส่งผลให้ตัวละครที่สามตั้งคำถามกลับไปว่า “มันข้าเพราะคนหรือข้าเพราะระบบคำนวณกันแน่?” ซึ่งเป็นคำถามเชิงประชดประชัน

3.1.2 โครงสร้างการตอบแบบสองช่อง

การตอบที่มีโครงสร้างแบบสองช่องพบมากที่สุดในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ การตอบสองช่องนี้มีลักษณะโครงสร้างทางภาษาเหมือนกันกับโครงสร้างแบบช่องเดียว คือมีโครงสร้างทางภาษาแบบถามตอบ โครงสร้างทางภาษาแบบสนทนาโต้ตอบ และโครงสร้างแบบประสม ดังนี้

3.1.2.1 การนำเสนอภาษาแบบถามตอบ

สำหรับการตอบสองช่องที่มีโครงสร้างทางภาษาในการนำเสนอภาษาแบบถามตอบนี้ พบว่าในช่องแรกจะเป็นการตั้งคำถามและการให้คำตอบเพื่อเสนอปัญหา ช่องที่สองเป็นการตั้งคำถามย้ำความสงสัยและให้คำตอบที่เหนือความคาดหมาย ดังตัวอย่าง

โครงสร้างการนำเสนอภาษาแบบถามตอบแบบที่1

<ul style="list-style-type: none"> - ตั้งคำถามเสนอปัญหา - ให้คำตอบ 	<ul style="list-style-type: none"> - ตั้งคำถามเพื่อสร้างความสงสัย - ให้คำตอบเหนือความคาดหมาย - ตั้งคำถามชวนให้คิด
--	--

รูปภาพ 19 อูจจิมใหม่ 27 กัละภิด 2558

ข้อความ

คนที่1 : มีโครงการแล้ว มีเงินแล้ว ยังปฏิบัติไม่ได้เป็นหยั่ง?

(มีโครงการแล้ว มีเงินแล้ว ทำไมถึงยังปฏิบัติไม่ได้)

คนที่2 : บาดไปถอนเงินมาปะติดปะแล้วเพิ่นว่ายังบ่มีเงินเทื่อ!

(พอไปถอนเงินมาปฏิบัติแล้วเขาก็บอกว่ายังไม่มีเงิน)

คนที่1 : เป็นหยั่ง? (ทำไม?)

คนที่2 : เพิ่นว่าลายฮับเข้างบได้คาคหมาย ให้ล่อถ้าสทหน้า!

(เขาบอกว่ารายรับเข้างบประมาณไม่ได้ตามความต้องการ

ให้รองบประมาณหน้า)

โครงสร้างการนำเสนอภาษาแบบถามตอบแบบที่2

- ตั้งคำถามเพื่อปูพื้นเรื่อง	- ตั้งคำถาม
- ให้คำตอบเพื่อดำเนินเรื่องต่อ	- ให้คำตอบเหนือความคาดหมาย
- ตั้งประเด็นคำถามเพื่อสร้างความสงสัย	- คำพูดเสริมท้ายประชดประชัน

รูปภาพ 20 อัจฉริยะไทย 06 กุมภาพันธ์ 2558

จากตัวอย่างเริ่มเรื่องในช่องแรกด้วยการตั้งคำถามเพื่อปูพื้นเรื่องของผู้ชายสองคนว่า “จะพากันไปไหนหรือ?” จากนั้นมีให้คำตอบเพื่อดำเนินเรื่องต่อจากผู้หญิงว่า “ไปหาเงิน!” และมีการใช้คำถามเพื่อสร้างความสงสัยของตัวการ์ตูนหมาว่า “ไปหาไกลจัง?” ต่อมาในช่องที่สองมีการตั้งคำถาม “เป็นอย่างไรบ้างไปหาเงินได้ไหม?” และให้คำตอบเหนือความคาดหมาย “ไม่ได้เลย เขาบอกว่าถูกพวกค้ายาสูบหลอกไป” และสุดท้ายมีคำพูดเสริมท้ายประชดประชัน “จิ้งแม่นัก หน้าตาอีพ้ออีแม่”

3.1.2.2 การนำเสนอภาษาแบบสนทนาโต้ตอบ

การ์ตูนสองช่องที่มีการนำเสนอภาษาแบบสนทนาโต้ตอบ หรือการพูดคุยตอบ-รับกันระหว่างตัวละคร เพื่อแสดงความคิดเห็นในประเด็นปัญหาที่ต่อเนื่องกัน และมีการใช้ถ้อยคำเสริมเพื่อเสียดสี ซึ่งโครงสร้างแบบสนทนาโต้ตอบนี้มีข้อความมากน้อยตามจำนวนมากน้อยของตัวการ์ตูน ดังนี้

รูปภาพ 21 วุฒิจำไข่ม 31 ไข่มอ 2558

ข้อความ

- คนที่1 : หลานเอ๋ย! ม่วนซื่นอย่าเอาเหล่าเอายามาเป็นหลักหลาย!
(หลานเอ๋ย! สนุกสนานกันอย่าเอาเหล่าและบุหรืเป็นใหญ่ณะ)
- คนที่2 : คั้นบ้อเมาแปเมาแปดเขาว่าคนบ้อจิงใจได้ตุ้!
(ถ้าไม่เมาหัวราน้ำเขาเรียกว่าคนไม่จิงใจนะคุณลุง)
- คนที่3 : ฟังแต่! (ฟังหน่อย)
- คนที่1 : จิงใจหมายถึงให้พอดีพองาม!

(จริงใจหมายถึงให้พอดีพองาม)

คนที่2 : บาดเมาแล้วหลังไหลมาติดๆ

(ถ้าเมาแล้วหลังไหลมาติดๆ)

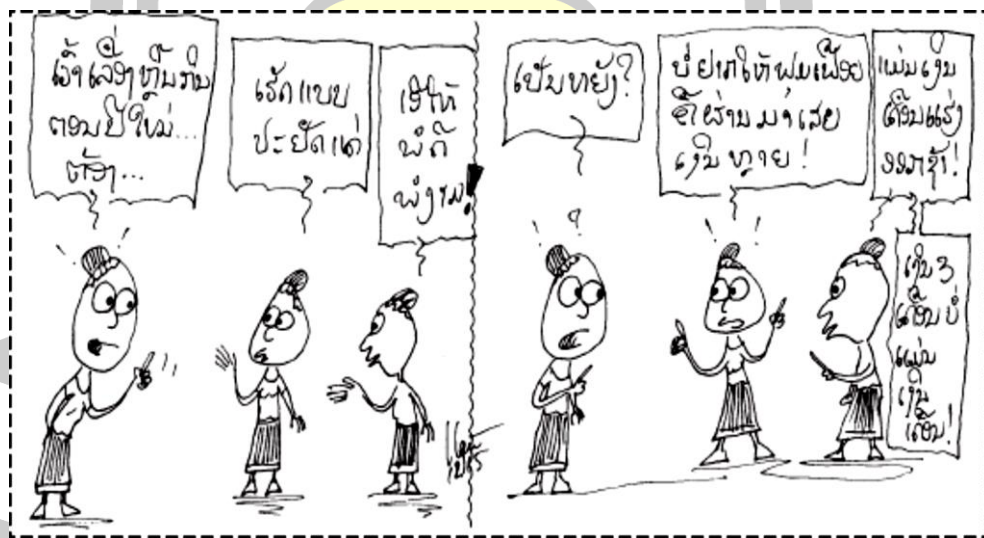
คนที่3 : กินแบบข้าตัวเอง!

(กินแบบฆ่าตัวเอง)

3.1.2.3 การนำเสนอภาษาแบบประสม

การนำเสนอภาษาแบบประสมนี้เป็นการประสมระหว่างรูปแบบการนำเสนอภาษาแบบสนทนาโต้ตอบ และรูปแบบการนำเสนอภาษาแบบถามตอบ โดยในช่องแรกจะเป็นการสนทนาโต้ตอบเพื่อเสนอประเด็นหรือปัญหาจากนั้นในช่องที่สองจะเป็นการการตั้งคำถามและให้คำตอบที่เหนือความคาดหมาย ดังตัวอย่าง

- สนทนาโต้ตอบ	- ตั้งคำถาม - ให้คำตอบ - พุดเสริมท้าย
---------------	---

รูปภาพ 22 วุจจัมไขม 25 ทัมอจ 2558

ข้อความ

- หญิงคนที่1 : เว้าเลื่องลั่นกินตอนปีใหม่ต้อง.. (พูดเรื่องเล่นกินช่วงสงกรานต์ต้อง)
- หญิงคนที่2 : เฮ็ดแบบปะหยัดแค้ (ทำแบบประหยัดหน่อย)
- หญิงคนที่3 : เออ ให้พอดีพองาม (ใช่ ให้พอดีพองาม)
- หญิงคนที่1 : เป็นหยัง? (ทำไมเหรอ?)
- หญิงคนที่2 : บ่อยากให้ฟุ่มเฟือยคือผ่านมาเสียเงินหลาย!
(ไม่ยากให้ฟุ่มเฟือยเหมือนที่ผ่านมา เสียเงินเยอะ!)
- หญิงคนที่3 : แม่น เงินเดือนแห่งออกข้า เงินสามเดือนบ่แม่นเงินเดือน!
(ใช่ เงินเดือนยังออกข้า เงินสามเดือนไม่ใช่เงินเดือน!)

3.1.3 โครงสร้างการ์ตูนแบบสามช่อง

สำหรับการ์ตูนที่มีโครงสร้างแบบสามช่องนั้น พบว่ามี รูปแบบกานำเสนอภาษาอยู่ 2 แบบด้วยกัน คือ

3.1.3.1 การนำเสนอภาษาแบบประสม

การ์ตูนที่มีโครงสร้างสามช่องแบบที่หนึ่ง จะนำเสนอประเด็นหรือเหตุการณ์เป็นช่องๆ ไป ซึ่งกรอบทั้งสามช่องของการ์ตูนใช้เพื่อเสนอความต่อเนื่องของประเด็นหรือเหตุการณ์ซึ่งมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน โดยช่องแรกและช่องที่สองจะเป็นบรรยายคำพูดของตัวการ์ตูนและตามด้วยการบรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และช่องที่3 จะเป็นการบรรยายเหตุการณ์ที่สืบเนื่องต่อมอดังนี้

ช่องที่1	ช่องที่2	ช่องที่3
- คำพูด1 - บรรยายเหตุการณ์	- คำพูด2 - บรรยายเหตุการณ์	- บรรยายเหตุการณ์3

พหุจน์ ปณฺ ทิโต ชิว

รูปภาพ 23 วุฒิจำนใหม่ 30 มีนาคม 2558

ข้อความ

- เมียใหญ่ : มึงชอกหาผู้ชายมาเป็นผัวบ่ได้บ่? คือมาเอาผัวกู!
 เมียใหญ่โตตำเมียน้อย!
 (มึงหาผู้ชายมาเป็นผัวไม่ได้ใช่ไหม? ถึงได้มาแย่งผัวกู!
 เมียหลวงโทรตำเมียน้อย)
- เมียน้อย : อ้อเมียใหญ่ มีงรักสาผัวบ่ได้กะตายสา! เมียน้อยโทรตำเมียใหญ่
 (อ้อเมียหลวง มีงรักษาผัวมึงไม่ได้ก็ตายเถอะ!
 เมียน้อยโทรตำเมียหลวง)
 สงคามชิงชาย! (สงครามชิงชาย!)

จากตัวอย่างจะเห็นว่าในช่องแรกมีการปูพื้นเรื่องด้วยการตั้งคำถามของตัวละครว่า มึงชอกหาผู้ชายบ่ได้บ่? จิงมาแย่งผัวกู! ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เมียหลวงที่กำลังโทรตำเมียน้อย โดยจะมีคำบรรยายใต้ภาพเพื่อให้ความกระจ่างต่อเหตุการณ์เขียนไว้ว่า เมียใหญ่โทรตำ

3.1.3.2 การนำเสนอภาษาแบบสนทนา

สำหรับการ์ตูนที่มีโครงสร้างสามช่องแบบที่สอง นั้น พบว่าช่องแรกจะเป็นการสนทนาระหว่างตัวละครเพื่อเป็นการปูพื้นเรื่อง ช่องที่สองเป็นการดำเนินเรื่องต่อจากช่องแรกโดยการบอกลำดับเวลา จากนั้นในช่องที่สามก็จะเป็นบทสนทนาปิดเรื่องแบบพลิกความคาดหมาย ดังนี้

<p>ช่องที่1</p> <p>- สนทนาโต้ตอบเพื่อปูพื้นเรื่อง</p>	<p>ช่องที่2</p> <p>- ดำเนินเรื่องต่อ</p>	<p>ช่องที่3</p> <p>- สนทนาโต้ตอบเพื่อจบเรื่อง</p>
---	--	---

รูปภาพ 24 อัจฉริยะใหม่ 08 ตุลาคม 2558

ข้อความ

ชายคนที่ 1 : คันเฮาได้เป็นมหาเสถถิซีแจกเงินช่วยเหลือผู้ทุกข์ยาก
 สิพัตทะนาให้จะเลิน.
 (ถ้าฉันได้เป็นมหาเศรษฐีจะแจกเงินช่วยเหลือคนจนคนยาก
 จะพัฒนาให้เจริญ)

ชายคนที่ 2 : สารู (สารู)
 ผู้หญิง : ขอให้เป็นจริงเด้อ! (ขอให้จริงนะ!)

วันเวลาผ่านไป...

ชายคนที่ 2 : ลาวเป็นมหาเสถถิแล้วได้! (เขาได้เป็นมหาเศรษฐีแล้วนะ!)
 ผู้หญิง : ลาวกะหอบเงินไปฝากอยู่ต่างประเทศหมดแล้ว!
 (เขาก้หอบเงินไปฝากที่ต่างประเทศหมดแล้ว!)

จากตัวอย่างนี้ พบว่าช่องแรกจะเป็นการสนทนายระหว่างตัวละครเพื่อเป็นการ
 ปูพื้นเรื่อง โดยตัวการ์ตูนชายคนหนึ่งบอกว่าถ้าเขาได้เป็นมหาเศรษฐีเขาจะแจกเงิน จะช่วยคนจนคน
 ยาก จะพัฒนาประเทศชาติให้เจริญ ในช่องที่สองเป็นการดำเนินเรื่องต่อจากช่องแรกโดยการบอก
 ลำดับเวลา จากนั้นในช่องที่สามก็จะเป็นบทสนทนาปิดเรื่องแบบพลิกความคาดหมาย ก็คือเมื่อวัน

เวลาผ่านไปแล้วชายคนนั้นกลับนำเงินไปฝากอยู่ที่ต่างประเทศ ไม่ปฏิบัติตามที่เขาได้พูดเอาไว้ ซึ่งเป็น การโต้ตอบแบบหักมุม

จากการศึกษาคำศัพท์ในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ พบรูปแบบการนำเสนอ ภาษาที่ถูกนำมาใช้มากที่สุดคือ โครงสร้างการนำเสนอภาษาแบบประสม รองลงมาคือโครงสร้างการ นำเสนอภาษาแบบสนทนาโต้ตอบ โครงสร้างการนำเสนอภาษาแบบถามตอบ และโครงสร้างการ นำเสนอภาษาแบบบรรยาย ตามลำดับ

ตาราง 3 สรุปความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการนำเสนอภาษาที่ปรากฏในโครงสร้างคำศัพท์ใน หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่

รูปแบบการนำเสนอภาษา	โครงสร้างคำศัพท์ในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่		
	โครงสร้าง แบบช่องเดียว	โครงสร้าง แบบสองช่อง	โครงสร้าง แบบสามช่อง
การนำเสนอภาษาแบบบรรยาย	✓	✓	X
การนำเสนอภาษาแบบถามตอบ	✓	✓	X
การนำเสนอภาษาแบบสนทนาโต้ตอบ	✓	✓	✓
การนำเสนอภาษาแบบประสม	X	✓	✓

จากตารางสรุปความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการนำเสนอภาษาที่ปรากฏใน โครงสร้างคำศัพท์ในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ข้างต้นเห็นว่า รูปแบบการนำเสนอภาษาแบบบรรยาย ปรากฏในการ์ตูนที่มีโครงสร้างแบบช่องเดียวและสองช่อง แต่ไม่ปรากฏในการ์ตูนสามช่อง เช่นเดียวกับ รูปแบบการนำเสนอภาษาแบบถามตอบก็ปรากฏในการ์ตูนที่มีโครงสร้างแบบช่องเดียวและสอง ช่อง แต่ไม่ปรากฏในการ์ตูนสามช่องด้วยเช่นกัน ขณะที่รูปแบบการนำเสนอภาษาแบบสนทนาโต้ตอบ ปรากฏในการ์ตูนทั้งสามโครงสร้าง และรูปแบบการนำเสนอภาษาแบบประสมพบว่าไม่ปรากฏใน การ์ตูนช่องเดียว แต่จะปรากฏในการ์ตูนสองช่อง และสามช่อง

3.2 กลวิธีการใช้ภาษาเสียดสีของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่

กลวิธีการใช้ภาษาเสียดสีของนักเขียนการ์ตูนในที่นี้หมายถึง ลักษณะการใช้ภาษาของนักเขียนการ์ตูนเพื่อสื่อความหมาย แบบกล่าวกระทบกระทั่ง เปรียบเปรย หรือกล่าวในลักษณะล้อเลียน ประชดประชัน หรือตำหนิติเตียนพฤติกรรม เรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมลาว

จากการศึกษาการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่พบว่า นักเขียนการ์ตูนมีวิธีการใช้ภาษาเสียดสีที่น่าสนใจ ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอกลวิธีการใช้ภาษาออกเป็น 2 ลักษณะด้วยกัน คือ กลวิธีทางวจนภาษา และกลวิธีทางอวจนภาษา ดังต่อไปนี้

3.2.1 กลวิธีทางวจนภาษา

กลวิธีทางวจนภาษา หรือภาษาถ้อยคำในการ์ตูนเป็นถ้อยคำระดับภาษาสนทนา และภาษาปาก เป็นการใช้คำสั้นๆ ประโยคง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน มีความกะทัดรัด กระชับ แต่ได้ใจความ และมีความหมายที่ชัดเจน จากการศึกษาการ์ตูนพบว่านักเขียนใช้กลวิธีทางวจนภาษาปรากฏ 9 กลวิธี ได้แก่ 1. การเล่นคำ 2. การสร้างคำใหม่ 3. การใช้คำไม่เจาะจงเป้าหมาย 4. การเสริมความ 5. การใช้ถ้อยคำนัยผกผัน 6. การเปรียบเทียบและเปรียบเทียบผดแบบแผน 7. การใช้เครื่องหมาย และ 8. การใช้ภาษาต่างประเทศ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.2.1.1 การเล่นคำ

การเล่นคำในที่นี้หมายถึง การที่คำหรือวลีหนึ่ง สามารถเชื่อมโยงไปสู่ความหมายที่ไม่เกี่ยวข้องกันได้ ในเวลาเดียวกัน หรือเป็นการเล่นกับความหมายซ้อน หรือความกำกวม จากการศึกษาการ์ตูนพบว่าการเล่นคำ ได้แก่ การใช้คำกำกวม การใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน และการใช้คำใดคำหนึ่งซ้ำกันหลายครั้ง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การใช้คำกำกวม ในที่นี้หมายถึง การที่หน่วยทางภาษาหน่วยใดหนึ่งสามารถตีความได้มากกว่าหนึ่งความหมาย โดยปรากฏให้เห็นในภาษาระดับเสียง คำ วลี ประโยคหรือสำนวน อันก่อให้เกิดการเชื่อมโยงไปสู่ความหมายสองความหมายที่ไม่เข้ากันหรือไม่เกี่ยวข้องกัน

รูปภาพ 25 วງจ๋มໃໝ່ 21 ກັນຍາ 2558

ข้อความ

- คนที่1 : ปะติบัตเวียกตามกอบโคงกาน!!
(ปฏิบัติงานตามกอบโคงการ!!)
- คนที่2 : เฮ้ย! ขอบของโคงกานตี?
(เฮ้ย! กรอบของโครงการหรือป่าว?)
- คนที่3 : ใช้คำสับถักตีบ?
(ใช้คำศัพท์ไม่ถูกใช้ไหม?)
- คนที่4 : ตามความหมายของเพิ่นใช้คำถักแล้ว! ต้องกอบเอาในโคงกานให้สำเร็จ!
(ตามความหมายของเข่าใช้คำถักแล้ว! ต้องกอบเอาในโครงการให้สำเร็จ!)

จากตัวอย่างเป็นการเล่นคำหลายความหมาย คำว่า “กอบ” ซึ่งมีหลายความหมายขึ้นอยู่กับบริบทการใช้ “กอบ” ภาษาลาวใช้คำว่า “กอบ” ตรงกับคำว่า “กอบ” และ “กรอบ” ในภาษาไทย ดังนั้นคำว่า “กอบโครงการ” จึงเป็นคำที่ใช้ทั่วไปในสังคมลาว ที่หมายถึง การปฏิบัติหน้าที่ตามขอบเขตของโครงการ ซึ่งมีความหมายคล้ายกับคำว่า “ขอบ” ในขณะที่ “กอบ” ในข้อความ “ตามความหมายของเพิ่นใช้คำถักแล้ว! ต้องกอบเอาในโครงการให้สำเร็จ!” นักเขียนการ์ตูนมีเจตนาสื่อถึง เสียดสีบุคคลหรือหน่วยงานที่มีพฤติกรรมไม่ชอบธรรม ใช้คำว่า กอบ เป็นการกอบโกยเอาเงินในโครงการนั้น หรือเป็นการทุจริตคอร์ปชั่นนั่นเอง

รูปภาพ 26 วุฏัจฉิมไข่ม. 16 ภาคมษา 2558

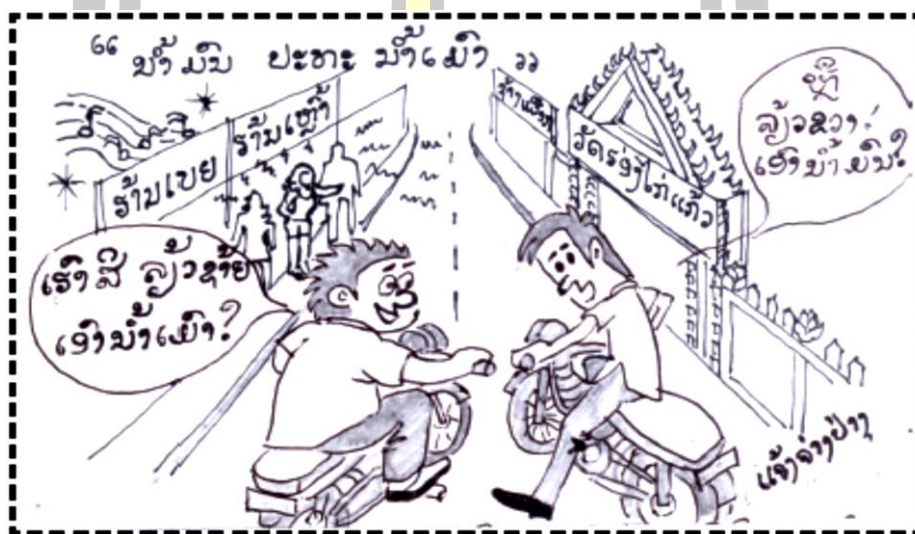
ข้อความ

- ชายคนที่1 : เฮย! หมอมีไข้ลื้ ถ้าหาย?
(เฮ้ย! ทุกวันนี้แกรออะไร?)
- ชายคนที่2 : ถ้าเงินเดือนออกตั้วะ!
(รอเงินเดือนออกง!)
- ชายคนที่3 : ถ้าขึ้นชั้นใหม่ได้เงินเดือนหลายตั้วะ!
(รอเลื่อนชั้นได้เงินเดือนเยอะซี!)
- ชายคนที่4 : เฮาป้อถ้าหาย เสร็จแล้วรีบไปซื้อ!
(ฉันไม่รออะไร เสร็จแล้วรีบไปซื้อ!)
- ชายคนที่5 : กินน้ำเส้น!!
(กินกับเส้น!!)

จากตัวอย่างนักเขียนใช้คำว่า “เส้นก๋วยเตี๋ยว” โดยตัวการ์ตูนชายทั้งห้าตัวกำลังสนทนากันเกี่ยวกับเรื่องการรอคอย ซึ่งชายคนแรกได้ตั้งคำถามไปว่า “ทุกวันนี้แกรออะไร?” ชายคนที่2 ตอบว่า “รอเงินเดือนออก” และคนที่3 ก็บอกว่า “รอเลื่อนชั้นใหม่จะได้เงินเดือนเยอะขึ้น” มาถึงชายที่4 ตอบว่า (ฉันไม่รออะไร เสร็จแล้วรีบไปซื้อ!) และคนสุดท้ายพูดว่า “กินกับเส้น” คำว่า “เส้นก๋วยเตี๋ยว” มีความหมายประจำคำว่า “ชื่อของกินชนิดหนึ่ง ทำด้วยแป้งข้าวเจ้า เป็นเส้น ๆ ลวกสุกแล้วปรุงด้วยเครื่องมีหมูเป็นต้น” แต่สื่อถึงความหมายแฝงว่า “เส้นก๋วยเตี๋ยว” หรือ “เส้นใหญ่” หมายถึงผู้ให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน ซึ่งเป็นผู้ที่มีอำนาจ หรือ อิทธิพลมาก ฉะนั้นการช่วยเหลือ หรือ สนับสนุนย่อมจะบรรลุผลสำเร็จ นักเขียนการ์ตูนจึงนำมาใช้เสียดสีสังคมที่มีการใช้อำนาจ หรือ

อิทธิพล ช่วยเหลือการขอตำแหน่ง หรือสนับสนุนในหน้าที่การงาน นอกจากนี้ นักเขียนการ์ตูนยังใช้การเสริมความในข้อความสุดท้ายว่า “กินกับเส้น” เพื่อสนับสนุนแนวคิดเรื่องการใช้เส้นสายในสังคมลาว

2. การใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน หมายถึง การที่นักเขียนการ์ตูนนำคำที่มีความหมายขัดแย้งกัน หรือคำที่ตรงข้ามกันมาเสนอให้เห็นความแตกต่าง เพื่อเสียดสีบุคคลหรือเหตุการณ์ใดหนึ่ง

รูปภาพ 27 วงจ้งป้า 20 ตุลาคม 2558

ข้อความ

“น้ำมนต์ ปะทะ น้ำเมา”

ร้านเปียร์ ร้ามเหล้า

ข้างเผือก วัดร่องไก่อแก้ว

ไวรุ่น 1 : เฮาสีเลี้ยวซ้ายเอาน้ำเมา (เราจะเลี้ยวซ้ายเอาน้ำเมา)

ไวรุ่น 2 : หรือเลี้ยวขวาเอาน้ำมนต์? (หรือเลี้ยวขวาเอาน้ำมนต์?)

ตัวอย่างนี้นักเขียนได้เสนอให้เห็น ชื่อเรื่องมีข้อความเขียนว่า “น้ำมนต์ ปะทะ น้ำเมา” และด้านซ้ายเป็นภาพเสนอภาพการ์ตูนสถานบันเทิงที่มีทั้งแสงสีเสียงและมีชายหญิงกำลังเรียกผู้คน พร้อมกับข้อความประกอบคือร้านเปียร์ ร้ามเหล้า ส่วนด้านขวาเป็นภาพวัดที่เงียบสงบพร้อมข้อความบอกสถานที่คือ ข้างเผือก วัดร่องไก่อแก้ว และมีภาพ ไวรุ่น 2 คนจอตมอเตอร์ไซค์กำลังถามกันว่า “เราจะเลี้ยวซ้ายเอาน้ำเมา หรือเลี้ยวขวาเอาน้ำมนต์ จากตัวอย่างมีการใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน ได้แก่คำ “น้ำมนต์” กับ “น้ำเมา” ในหัวเรื่อง และในคำถามของไวรุ่น 2 คน คำว่า “น้ำมนต์” มีความหมายว่า น้ำที่เสกเพื่ออาบ กิน หรือ ประพรมเป็นต้น ถือกันว่าเป็นมงคล

เป็นความหมายด้านดี ขัดแย้งกับความหมายของคำว่า “น้ำเมา” ซึ่งหมายถึง น้ำที่ดื่มแล้วทำให้มีเมามาได้แก่สุราและเมรัย เป็นต้น ที่เป็นความหมายไม่ดี เป็นการใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกันแฝงการเสียดสีประชดประชันสังคมที่เต็มไปด้วยแหล่งอบายมุข และการเปิดสถานบันเทิงใกล้กับวัดที่เป็นสถานที่แห่งความสงบร่มเย็นเป็นสถานที่แห่งธรรมอีกด้วย

3. การใช้คำใดคำหนึ่งซ้ำกันหลายครั้งเพื่อเน้น เป็นการนำคำใดคำหนึ่งมาใช้ซ้ำหลายครั้งเพื่อเน้นแฝงการเสียดสีปัญหา หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม

รูปภาพ 28 วุฒิจำนใหม่ 10 มีนาคม 2558

ข้อความ

- ผู้ใหญ่ : อยากสะอาดต้อง!! (อยากสะอาดต้อง!!)
 เด็กทั้งสาม : ต้องแก้...ขี้!!! (ต้องแก้...ขี้!!!)
 ผู้ใหญ่ : หมายถึงถนนหนทางเด้อ! (หมายถึงถนนถนนนะ!)
 ผู้ใหญ่ : เว้าป้อสุภาพ! (พูดไม่สุภาพ)
 เด็กชาย1 : ต้องแก้ขี้ฝุ่น! (ต้องแก้ขี้ฝุ่น!)
 เด็กชาย2 : ขี้ตม! (โคลน!)
 เด็กหญิง : ขี้เหยี่ยวอยู่ตามหนทางก่อน (ขยะอยู่ตามถนนก่อน)

จากตัวอย่างเสนอให้เห็นปัญหาความสะอาดตามท้องถนน โดยนำเสนอผ่านตัวการ์ตูนผู้ใหญ่กับเด็กสามคนกำลังสนทนากันว่า ถ้าอยากให้ถนนหนทางสะอาดก็ต้องแก้ปัญหาเรื่องฝุ่น โคลน และเรื่องขยะเสียก่อน โดยนักเขียนเลือกใช้คำ “จี้” ซ้ำกันหลายครั้ง โดยใช้ใน คำว่า “จี้ฝุ่น” “จี้ตม” และ “จี้เหยื่อ” เพื่อเน้นแฝงการเสียดสีปัญหาความไม่สะอาดตามถนนหนทาง ที่ต้องได้รับการแก้ไข

รูปภาพ 29 วุฏจันใหม่ 21 เมษายน 2558

ข้อความ

ตา : เอ็ดหยิ่งกะอย่า! ถ้าเอ็ดด้วยกานเพ็งปาละมีกัน...
(ทำอะไรก็แล้วแต่! ถ้าทำโดยการพึ่งพารวมกัน...)

ยาย : กะได้ย้อบปาละมี! (ก็ได้เพราะบารมี!)

แมว : แม่มแท้! (จริงที่สุด!)

ตา : ..และถ้าเหมดปาละมีเด? (...แล้วถ้าบารมีหมดล่ะ?)

ยาย : กะลิมเลิกกัน ไปไฟไปมัน! (ก็ลิมเลิกกัน ตัวใครตัวมัน!)

แมว : ป่อยาวนาน! (ไม่ยาวนาน!)

จากตัวอย่างมีการใช้คำว่า “บาร์มี” ซ้ำกันหลายครั้งเพื่อเสียดสีสังคมที่มีการพึ่งพาอาศัยผู้มีอำนาจบาร์มี โดยเสนอผ่านตัวการ์ตูนสองตายายที่สนทนากันเรื่องการพึ่งบาร์มีกันว่า ถ้าทำอะไรด้วยการพึ่งพาบาร์มีก็ได้เพราะบาร์มี แต่ถ้าหมดบาร์มีแล้วก็ไม่สนใจกัน แสดงให้เห็นว่า ผู้ที่มีอำนาจบาร์มีก็มีผู้อยากพึ่งพาอาศัยเพื่อช่วยเหลือในการทำงานต่างๆ แต่เมื่อใดที่ไร้อำนาจบาร์มีแม้ผู้ที่เคยพึ่งพาอาศัยก็หนีหน้าหาย นักเขียนจึงนำมาเสียดสีระบบการทำงานในสังคมปัจจุบันที่อาศัยผู้มีอำนาจบาร์มี และ จากข้อความสุดท้ายที่ว่า “ไม่ยาวนาน” ยังสื่อให้เห็นว่าความสัมพันธ์แบบนี้ไม่มั่นคงถาวร

3.2.1.2 การสร้างคำใหม่โดยอาศัยแนวเทียบ

การสร้างคำโดยอาศัยแนวเทียบเป็นกลวิธีทางภาษาที่สร้างคำใหม่ขึ้นมาจากคำที่ผู้อ่านคุ้นเคยเป็นอย่างดี โดยบิดพลิบบางส่วนของคำ อาจเป็นพยัญชนะ สระ หรือวรรณยุกต์ (นันทนัย ประสานนาม, 2548) จากการศึกษาการ์ตูนพบการสร้างคำใหม่โดยอาศัยแนวเทียบดังต่อไปนี้

รูปภาพ 30 วจวจับใหม่ 18 สิงหาคม 2558

ข้อความ

ชายคนที่ 1

:

บางคนผิดกันยอน: ใช้ทางเข้าเหือนร่วมกัน!
ใช้ซ่องน้ำแคมเหือนนากัน! ง่าไม้เตใส่ดินกัน!
(คนบางคนทะเลาะกันเพราะ:
ใช้ถนนเข้าบ้านร่วมกัน!
ใช้ท่อระบายน้ำด้วยกัน!
กิ้งไม้ยื่นเข้าพื้นที่บ้านของกันและกัน!)

- หญิง และชายคนที่2 : ในที่สุดก็เคียดชังกัน! กะตืดอ้อนฮ่วมกัน!
(ในที่สุดก็โกรธเคืองกันกัน ก็ตืดอ้อนฮ่วมกัน!)
- ชายคนที่1 : มันป็นย่อนหยิง? (มันป็นเพราะอะไร?)
- หญิง : บางทีย่อนต่างฝ่ายต่างเกียดไทยใส่กันป๋!
(บางทีอาจป็นเพราะต่างฝ่ายต่างไม่ยอมเสียดเกียดให้กันหรือป่าว!)
- ชายคนที่2 : แล้วความสามัคคีก็กลายเป็นสามัคเคียด!
(สุดท้ายความสามัคคีก็กลายเป็นสามัคเคียด!)

ตัวอย่างนี้กล่าวถึงสาเหตุของการทะเลาะเบาะแว้ง โดยบทสนทนาของการ์ตูนสามคนเสนอให้เห็นว่า บางคนทะเลาะกันเพราะใช้ถนนเข้าบ้านร่วมกัน ใช้ท่อระบายน้ำด้วยกันและกิ่งไม้ยื่นเข้าพื้นที่บ้านของกันและกัน หรือบางทีก็ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมลดเกียดให้กัน ในที่สุดจากความสามัคคีกลายเป็นสามัคเคียด “สามัคเคียด” (เคียด ในภาษาลาวหมายถึงความไม่พอใจกัน) เป็นการสร้างคำมาใหม่ โดยนำแนวเทียบมาจากคำเดิม คือคำว่า “สามัคคี” ที่หมายถึงความพร้อมเพรียงกัน ความปรองดองกัน คำที่ผู้เขียนสร้างขึ้นใหม่แสดงนัยเสียดสีพฤติกรรมของความเป็นกลุ่มคนที่ไม่ปรองดองกัน คนที่ถือเกียดตืดก็ตืดศรีป็นใหญ่

รูปภาพ 31 วุจจัมไขม 08 ักมยจ 2558

ข้อความ

- แม่คนที่1 : เป็นจิ้งไคเฮย ลูกเข้าโฮงเฮียนแล้วว?
(เป็นอย่างไรบ้างเธอ ลูกไปโรงเรียนหรือยัง?)
- แม่คนที่2 และ3 : จับหวิดหน้าหวิดหลังเฮ้ย ยากอิหลี!
(จับต้นชนปลาย ยากจริงๆ!)
- แม่คนที่1 : เป็นหยั่งจั่งว่าจั่งซั้น!
(ทำไมถึงพูดอย่างนั้น!)
- แม่คนที่2 : ย้อนพวกเฮาเป็นคอบคัวมะนุดเงินเดือนหั้นล่ะ
(ก็เพราะว่าพวกเราเป็นครอบครัวมนุษย์เงินเดือนนั้นนะซี)
- แม่คนที่3 : บ่แม่นมะนุดฮับของ!
(ไม่ใช่มนุษย์รับของ!)

จากตัวอย่างนี้มีการสร้างคำใหม่ คือคำว่า “มนุษย์รับของ” ซึ่งมีความหมายเชิงเปรียบเทียบคือ บุคคลที่รับสินบนนั่นเอง เป็นการสร้างคำมาใหม่ โดยนำแนวเทียบมาจากคำเดิมคือคำว่า “มนุษย์เงินเดือน” ที่หมายถึงบุคคลที่มีรายได้จากเงินเดือนแต่เพียงอย่างเดียว ดังนั้นการสร้างคำใหม่นี้จึงสื่อความหมายที่แตกต่างกัน นักเขียนการ์ตูนใช้คำนี้มาเพื่อเสียดสีพฤติกรรมของกลุ่มคนที่ไม่มีความซื่อสัตย์สุจริตในการทำงานนั่นเอง

รูปภาพ 32 วุฏจันไขม 13 ปีคละพา 2558

ข้อความ

- ชายคนที่1 : เว้าเรื่องสื่อลาดบังหลวง!...
 (พูดเรื่องฉ้อราษฎร์บังหลวง!)
- ชายคนที่2 : มีแท้ (มีจริง)
- ชายคนที่3 : ปะติเสดบ่อได้! (ปฏิเสธไม่ได้!)
- ชายคนที่1 : เดียวนี้มีฮอด... บังปะชาชนอีกเต๋อ!
 (เดี๋ยวนี้มีปิดบังประชาชนด้วยนะ!)
- ชายคนที่2 : จังแมนถัก! (ใช้จริงๆ!)
- ชายคนที่3 : อย่าว่าปะชาชนบ่อฮู้เต๋อ!
 (อย่าคิดว่าประชาชนไม่รู้นะ!)

จากตัวอย่าง คำว่า “บังประชาชน” เป็นการสร้างคำใหม่โดยนำแนวมาเทียบมาจากสำนวนเดิม คือคำว่า “ฉ้อราษฎร์บังหลวง” หมายถึง การที่เจ้าหน้าที่เก็บเงินจากราษฎรแล้วไม่ส่งหลวงหรือเบียดบังเงินหลวงส่วนมากนิยมใช้กับข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีนิสัยขี้โกง เมื่อรับเงินจากประชาชนมาก็เอามาเป็นของตนเองไม่นำส่งหลวงหรือเบียดบังเงินหลวง ส่วนคำใหม่ “บังประชาชน” หมายถึงการรับเงินจากหลวงมาช่วยเหลือประชาชนก็โกงเก็บเอาไว้ใช้เอง ไม่ถึงมือประชาชน ดังนั้น นักเขียนการ์ตูนสร้างคำใหม่นี้ขึ้นมาเพื่อเสียดสีการกระทำของกลุ่มคนที่ไม่มีความซื่อสัตย์สุจริตในหน้าที่การงาน ฉ้อโกง หรือทุจริต มุ่งแต่จะทำตามความปรารถนาของตนเองโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องเหมาะสมทั้งในแง่ของกฎหมายและจริยธรรม นอกจากนี้ยังใช้คำพูดตอนท้ายเพื่อเสริมประเด็นในเรื่องว่า “อย่าคิดว่าประชาชนไม่รู้นะ!” ก็เป็นการกระตุ้นเตือนบุคคลที่มีพฤติกรรมซื่อสัตย์สุจริตในการทำงาน ให้รู้ว่าปัจจุบันประชาชนก็ติดตามและรับรู้ต่อการกระทำที่ไม่ดีดังกล่าว

รูปภาพ 33 วุฒิจำมใหม่ 29 ทัมวอ 2558

ข้อความ

- ชายคนที่1 : มีเฮือนหลังใหญ่ ..มีดินนากว้าง! ..มีดินสวนกว้าง!
(มีบ้านหลังใหญ่ มีดินนากว้าง มีดินสวนกว้าง)
- ชายคนที่2 : สะไหมก่อนเอ็นว่าเจ้าที่ดินกว้าง!
(สมัยก่อนเรียกว่า เจ้าที่ดินกว้าง)
- หมา : อีกต้อง! (ถูกต้อง)
- คนที่1 : คั้นสะไหมนี้เด สิเอ็นว่าแนวใด?
(แล้วสมัยนี้ จะเรียกว่าอย่างไร)
- คนที่2 : เอ็นว่าเจ้าเจ้าทุละกิดอะสั่งทละสิ: รับแบบบ่จำกั๊ด!
(เรียกว่า เจ้าธุรกิจอสังหาริมทรัพย์แบบไม่จำกั๊ด!)
- หมา : จั่งแม่! ก็กสิเอ็น! (ถูกต้องที่สุด)

จากตัวอย่าง นักเขียนการ์ตูนใช้วิธีการสร้างคำใหม่ คือคำว่า “เจ้าธุรกิจอสังหาริมทรัพย์แบบไม่จำกั๊ด” โดยนำแนวเทียบมาจากคำเดิม คือคำว่า “เจ้าที่ดินกว้าง” ที่สื่อความหมายถึงบุคคลที่มีความ มีที่ดินกว้างขวาง มีสิ่งปลูกสร้างใหญ่โต แต่คำใหม่ “เจ้าธุรกิจอสังหาริมทรัพย์แบบไม่จำกั๊ด” มีคำว่า “เจ้าธุรกิจ” “อสังหาริมทรัพย์” “ไม่จำกั๊ด” ซึ่งคำเหล่านี้มีความหมายไปในทิศทางเดียวกัน คือ ยิ่งใหญ่ มั่งคั่ง นักเขียนการ์ตูนนำมาใช้เพื่อเสียดสีการกระทำของบุคคลในสังคมปัจจุบันที่มีการขายที่ดินที่ไม่มีขอบเขต เพื่อสร้างความมั่งคั่งร่ำรวยให้ตนเอง

รูปภาพ 34 วุฏัจมใหม่ 03 พะจิก 2558

ข้อความ

- ไวรุ่นคนที่1 : ฮอตยามบุนแล้วเสียว!!! (ถึงช่วงงานบุญแล้วเพื่อน!!!)
- ไวรุ่นคนที่2 และ3 : เกียมลายการบุนไว เกียมเงินไว!
(เตรียมรายการงานบุญเอาไว้! เตรียมเงินไว้!)
- ไวรุ่นคนที่4 : เขาเอ็นัวว่า พวกบุนบ่หล่อแล้วก็กายเป็นพวกเงินบ่เหลือ!
(เขาเรียกว่าพวกงานบุญไม่พลาด สุดท้ายก็กลายเป็นพวกเงินไม่เหลือ!)

จากตัวอย่างมีการสร้างคำใหม่ คำว่า “พวกเงินบ่เหลือ” โดยนำแนวเทียบมาจากคำเดิม คือคำว่า “พวกบุญบ่หล่อ” ที่สื่อความหมายถึง กลุ่มคนที่ชอบกินชอบเที่ยว เมื่อมีงานบุญอยู่ที่ไหนพวกเขาก็ไปหมด ดังนั้น นักเขียนการ์ตูนจึงสร้างคำใหม่ “พวกเงินบ่เหลือ” ขึ้นมาเพื่อเสียดสีการกระทำของคนในปัจจุบันที่ลุ่มหลงกับการเสพความบันเทิง การท่องเที่ยวความสุขจากแหล่งเรีงรมย์ทั้งหลาย ทั้งยังเป็นการเตือนสติว่า หากยังปฏิบัติตัวเช่นนั้นท้ายที่สุดก็จะมีเงินเหลือ จะหมดตัวไปกับสิ่งอบายมุขที่ไม่จำเป็นเหล่านั้น

3.2.1.3 การใช้คำไม่เจาะจงเป้าหมาย

การใช้คำไม่เจาะจงเป้าหมาย หมายถึง การเลือกใช้คำที่มีความหมายกว้างสามารถอ้างอิงถึงบุคคลได้เป็นจำนวนมาก ไม่จำกัดว่าจะอ้างอิงถึงบุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะ เพื่อกล่าวถึงบุคคลผู้ถูกเสียดสี จากการศึกษาการ์ตูนพบใช้คำไม่เจาะจงเป้าหมาย ได้แก่คำว่า “เพื่อน” เป็นจำนวนมาก รองลงมาคือ “หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง” “ผู้เกี่ยวข้อง” ดังต่อไปนี้

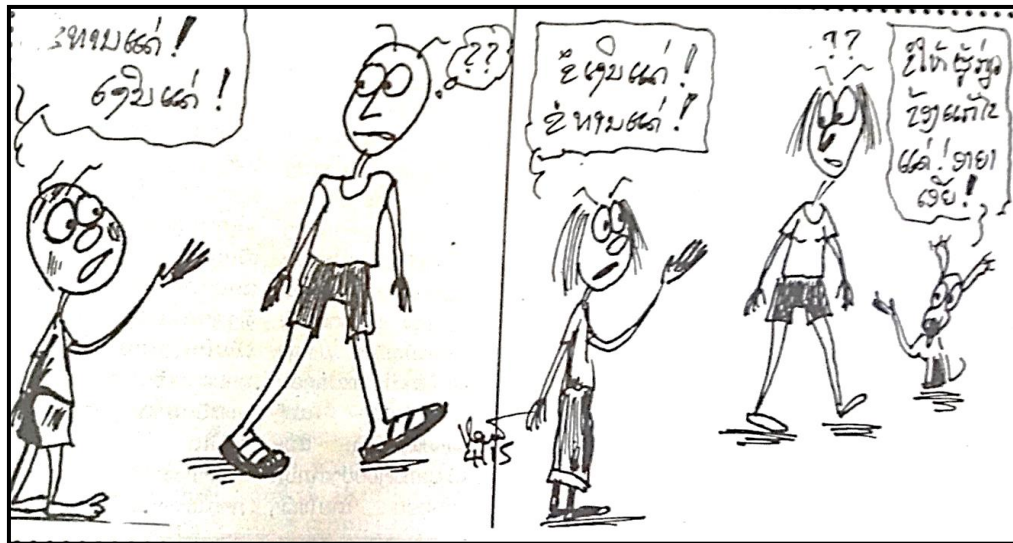
รูปภาพ 35 วุฒิจัมไข่ม 05 มิถุนา 2558

ข้อความ

- ชายคนที่1 : หลายเสียงหลายบ่นท้วงมาว่าทางดีทางงามพวมเพ่ง!
(หลายเสียงหลายที่ทักท้วงมาว่าถนนดีกำลังพัง!)
- ชายคนที่2 : ย้อนลดชนดินหนัก! (...เพาะว่ารถบรรทุกดินหนัก!)
- ชายคนที่3 : เพื่อนนั่งกอดหัวเขา เป่าเล็บมืออยู่เฮ็ดหยัง?
(เขานั่งกอดเขา เป่าเล็บอยู่ทำไม?)
- ชายคนที่4 : จั่งแมนถึก! (ถูกต้อง!)

จากตัวอย่างนักเขียนการ์ตูนใช้คำว่า “เพื่อน” ไม่ได้มีการเจาะจงลงไปว่า ต้องเป็นใคร หรือหน่วยงานไหน เพื่อเสียดสีการทำงานของหน่วยงานที่มีความหมายกว้าง โดยมุ่งเสียดสีในประเด็นที่การทำงานของหน่วยงานภาครัฐที่มักเมินเฉยต่อปัญหาที่เกิดขึ้น โดยเห็นได้จากการใช้คำถามที่ว่า “เพื่อนนั่งกอดเขา เป่าเล็บอยู่ทำไม?” ซึ่งเป็นการใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ ซึ่งไม่ต้องการคำตอบจากคำถามนั้นจริงๆ แต่ถามเพื่อเสียดสีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่มีท่าทีเมินเฉย หรือปล่อยปะละเลยและส่งผลกระทบต่อประชาชน

นอกจากนี้ยังพบการใช้คำว่า “เพื่อน” เพื่ออ้างถึงปรากฏอีกจำนวนมาก ดังเช่นการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 22 เมษายน 2558 ที่ใช้ “เพื่อน” เพื่อเสียดสีข้าราชการไม่รับผิดชอบงานส่วนรวม สนใจเรื่องส่วนตัวเป็นสำคัญ และ การ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 16 มิถุนายน 2558 ก็ใช้ เพื่อเสียดสีหน่วยงานที่ไม่จ่ายค่าไฟฟ้า เช่นเดียวกับการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 21 กันยายน 2558 ก็ใช้ “เพื่อน” เสียดสีบุคคลที่มีพฤติกรรมทุจริตเอาเงินโครงการต่างๆ

รูปภาพ 36 วุฏัจฉิมใหม่ 14 ปีคสขขข 2558

ข้อความ

คนขอทาน : ขอทานแต่! เงินแต่! (ขอทานน้อย! ขอเงินน้อย!)

คนที่ถูกขอ1 : ??

คนขอทาน : ขอเงินแต่! ขอทานแต่! (ขอเงินน้อย! ขอทานน้อย!)

คนที่ถูกขอ2 : ??

หมา : ขอให้ผู้เกี่ยวข้องแก้ไขแต่! อายาเอย!

(ขอให้ผู้เกี่ยวข้องแก้ไขน้อย! เจ้านายเอย!)

จากตัวอย่างนักเขียนการ์ตูนใช้คำว่า “ผู้เกี่ยวข้อง” ไม่ได้มีการเจาะจงเป้าหมายของผู้ถูกเสียดสี แต่จำคำ “อายา” ซึ่งหมายถึงอำนาจ และมักใช้สำหรับเจ้านาย หรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ ดังนั้นคนอ่านสามารถตีความได้ว่า นักเขียนต้องการเสียดสีหน่วยงานหรือบุคคลที่ไม่ประชาชนคนธรรมดา แต่เป้าหมายของการเสียดสีอาจเป็นเจ้าหน้าที่รัฐ หรือหน่วยงานรัฐ ให้มาแก้ไขปัญหาคคนขอทานในตัวเมืองเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ยังปรากฏการใช้คำ “ผู้เกี่ยวข้อง” ในการ์ตูนหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 19 พฤษภาคม 2558 เพื่อเสียดสีการละเลยหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดการแก้ไขปัญหาคคนขอทานด้วยเช่นกัน

รูปภาพ 37 วจวจฉิมใหม่ 08 ตุลาคม 2558

ข้อความ

ชายคนที่1 : ฉันเขาได้เป็นมหาเศรษฐีบริจาคเงินช่วยเหลือผู้ทุกข์ยาก
สิพัทธ์นะมาให้จะเงิน...

(ถ้าฉันได้เป็นมหาเศรษฐีจะบริจาคเงินช่วยเหลือผู้ทุกข์ยาก
และจะพัฒนาให้เจริญ..)

ชายคนที่2 : สาทุ (สาธุ)

ผู้หญิง : ขอให้เป็นอย่างใจดี! (ขอให้เป็นอย่างจริงนะ!)

วันเวลาผ่านไป...

ชายคนที่2 : ลาวเป็นมหาเศรษฐีแล้วได้! (แกได้เป็นมหาเศรษฐีแล้วนะ!)

ผู้หญิง : ลาวจะชอบเงินไปฝากอยู่ต่างประเทศหมดแล้ว!

(เขาก็อชอบเงินไปฝากที่ต่างประเทศหมดแล้ว!)

จากตัวอย่างนี้ ผ่านการสนทนาของการ์ตูนสามคน โดยผู้ช่วยคนแรกบอกว่า
ถ้าเขาได้เป็นมหาเศรษฐีเขาให้เงินช่วยเหลือคนจนคนยากและจะพัฒนาประเทศชาติให้เจริญ พอเวลาผ่านไป
เขาได้เป็นมหาเศรษฐีจริง เขากลับไม่ทำตามที่พูดไว้ ตรงกันข้ามเขาได้นำเงินไปฝากที่ต่างประเทศ
จะเห็นได้ว่านักเขียนใช้คำว่า “ลาว” (เขา) เสียดสีคนร่ำรวยเงินทองเป็นมหาเศรษฐีที่ชอบเอาเงินไป
ฝากไว้ที่ต่างประเทศ

กลวิธีการใช้คำไม่เจาะจงเป้าหมายปรากฏในการ์ตูนเป็นจำนวนมาก เพราะเป็นการใช้คำแบบกว้างไม่ได้กล่าวชื่อบุคคล หรือหน่วยงานจริง ผู้อ่านสามารถตีความหมายเป็นใครก็ได้ ทั้งนี้ช่วยให้ผู้เขียนการ์ตูนสามารถเสียดสีได้ พร้อมทั้งหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบได้กรณีที่ผู้ถูกเสียดสีไม่พอใจ

3.2.1.4 การเสริมความ

การเสริมความ หมายถึง การอธิบายความหรือให้รายละเอียดเพิ่มเติมเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้แต่งมักใช้วลีหรือข้อความในการเสริมความและแทรกอยู่ในงานเขียนหรือในเรื่องที่ผู้แต่งมีเจตนาพูดกับผู้อ่านเพื่อแสดงทัศนคติและความคิดเห็นส่วนตัว ทั้งนี้ข้อความหรือวลีในการเสริมความไม่ใช่เพื่อความละเอียดชัดเจนเท่านั้น แต่เป็นสาระสำคัญของเรื่องที่ผู้แต่งต้องการให้ผู้อ่านคิดและพิจารณา อีกทั้งยังเป็นการเชื่อมโยงไปสู่การตีความสาระสำคัญของเรื่องได้อย่างละเอียดและลึกซึ้งยิ่งขึ้น (มารศรี สอทิพย์, 2542 : 65-66)

ในวิทยานิพนธ์มีการเสริมความจะปรากฏในลักษณะคำพูดของการ์ตูนสัตว์จำนวนมาก ปรากฏในตัวการ์ตูนที่เป็นคนจำนวนน้อย การเสริมความส่วนใหญ่ที่พบสอดคล้องกับคำจำกัดความของมารศรีคือข้อความที่เสริมเข้ามาเป็นเสมือนความคิดเห็นของผู้เขียนมีนัยเสียดสีที่แหลมคม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

รูปภาพ 38 วุฏัจฉิมไข่ม 05 มีนจ 2558

ข้อความ

ชายป้อมอ่าน

คนซื้อ : จิ้งไตเฮย ชายป้อม ชายสอ? คือชียายตีน้อ?

(เป็นไงบ้าง ชายสมุด ชายดินสอ? น่าจะขายดินนะ?)

คนขาย : ปໍได้ดอกเฮย! (ไม่ได้ดอกเธอ!)

หมา : แม่นแท้ (ใช่แล้ว)

คนซื้อ1 : เป็นหยิ่งเฮย? (ทำไมละ?)

คนขาย : ชายเหล่าชายเปียร์ดีกว่า! แสงมาแสงสั่งมาตึกๆ!! เบ็งเอา!!

(ชายเหล่าชายเปียร์ดีกว่า! ยิ่งเมาก็ยิ่งสั่งตลอด!! ดูเอา!!)

หมา : สั่งคมเฮฮา! (สั่งคมเฮฮา!)

จากตัวอย่างการ์ตูนข้างบน เนื้อหาของบทสนทนากล่าวถึงการขายสินค้าประเภทอุปกรณ์การเรียนไม้ขายดีเท่ากับเหล่าเปียร์ นักเขียนการ์ตูนใช้การเสริมความโดยใช้คำว่า “แม่นแท้” (ใช่แล้ว) เพื่อเสริมหรือสนับสนุนข้อความที่กล่าวถึงว่าการขายอุปกรณ์สำหรับการศึกษาไม่ได้จริงๆ และใช้คำ “สั่งคมเฮฮา” เป็นตัวขยายข้อความที่มีมาก่อนทั้งหมด ซึ่งสะท้อนให้เห็นพฤติกรรมของวัยรุ่นในสังคมลาว ที่รักสนุกมากขึ้น ดิตการตี๋มเหล่าเปียร์ไม่ใส่ใจการศึกษาหาความรู้ เป็นการเสียดสีสังคมลาวในปัจจุบัน

รูปภาพ 39 วุ๊จันไข่ม 04 สิงหาคม 2558

ข้อความ

- ชายคนที่1 : ขับซีลคนเดียวนี้ ต้องได้ระวังแท้ๆใด!
(ขับซีลรถทุกวันนี้ ต้องได้ระวังจริงๆนะ!)
- ชายคนที่2 : ระวังลดตกชุมแมน่บ่?
(ระวังตกหลุมใช้ไหม?)
- หมา : ทางมีแต่ชุมบ่มีแปง!
(ถนนเต็มไปด้วยหลุม แต่ไม่ซ่อม!)
- คนที่1 : ละวังย้อนซีไปตีๆ อยากหยุดกะหยุด! อยากโง่กะโง่โงด!
(ระวังเพราะว่าเวลาขับรถไปตีๆ ใครอยากหยุดก็หยุดเลย!
อยากโง่ก็โง่เลย!)
- คนที่2 : ปานนั้นผ่านเสย! เส็งเอาใบขับซี!
(เป็นแบบนี้ สอบใบขับซีผ่านได้ยังไง)
- หมา: ...ใบขับซีตามอาลม!
(ใบขับซีตามอารมณ์!)

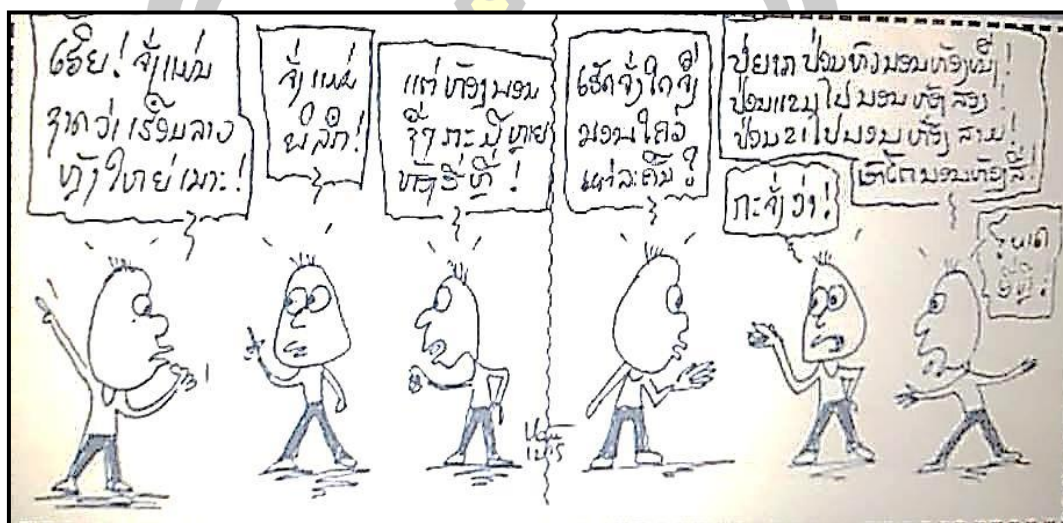
จากตัวอย่างมีเนื้อหาพูดถึงปัญหาที่เกิดตามท้องถนนที่ต้องได้ระมัดระวังในเวลาสัญจรไปมา เพราะว่าถนนชำรุดเป็นหลุมเป็นบ่อ และบางคนก็ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบจราจร คิดจะหยุดตรงไหนก็หยุดขาดระเบียบวินัย ดังนั้น ข้อความที่เป็นคำพูดของสุนัข คำว่า “ถนนเต็มไปด้วยหลุม แต่ไม่ซ่อม!” “ใบขับซีตามอารมณ์” เป็นการเสริมความที่นักเขียนการ์ตูนใช้เพื่อแสดงความเสียดสี และตลกขบขัน หน่วยงานที่รับผิดชอบปล่อยปละละเลย ไม่มีการซ่อมบำรุงถนนให้ดีขึ้น และยังเสียดสีพฤติกรรมของผู้ขับรถที่ไม่ปฏิบัติตามระเบียบหรือข้อบังคับ สะท้อนให้เห็นว่าปัจจุบันผู้คนมีความเห็นแก่ตัวเห็นแก่ตนเอง ถึงแม้จะมีใบขับซีก็เกิดอุบัติเหตุอยู่ เพราะขับซีตามอารมณ์ของตัวเอง

3.2.1.5 การใช้ถ้อยคำในผกผัน

ณัฐพร พานโพธิ์ทอง (2549) เรียก Verbal irony เป็นภาษาไทยว่า “ถ้อยคำนัยผกผัน” และให้คำจำกัดความเอาไว้ว่า การใช้ถ้อยคำนัยผกผัน คือ การใช้ถ้อยคำอย่างหนึ่งแต่สื่อความหมายตรงข้าม หรือพูดในสิ่งที่ตนเชื่อว่าเป็นเท็จ และการแสดงวาทกรรมต่าง ๆ โดยละเมิดเงื่อนไขความจริงใจของแสดงวาทกรรมประเภทนั้นๆ จากการศึกษาพบว่านักเขียนการ์ตูนใช้ถ้อยคำนัยผกผันมุ่งประชดประชันเพื่อโจมตีเป้าหมายของการเสียดสี ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. การใช้ถ้อยคำแบบกล่าวเกินจริง

การกล่าวเกินจริง คือ การใช้ถ้อยคำทำให้เนื้อหาที่มีลักษณะเกินกว่าวิสัยปกติ เหลือเชื่อ และไม่สามารถเป็นจริงได้ ศิริพร ภักดีผาสุก (2549: 132) กล่าวว่า “การกล่าวเกินจริงสามารถสร้างอารมณ์ขันได้ เพราะสามารถทำให้เกิดความไม่เข้ากันระหว่างถ้อยคำที่กล่าวกับสภาพความเป็นจริง” ดังตัวอย่าง

รูปภาพ 40 วุจจัมไข่ม 24 ทัมวอ 2558

ข้อความ

ชายคนที่ 1 : เฮย ! ซาดว่าเฮือนลาวหลังไหย่นะ !
(เฮ้ย ! บ้านเขาหลังใหญ่มากเนาะนะ!)

ชายคนที่ 2 : จังแมนพิลิก !! (ใหญ่พิลิก!!)

ชายคนที่ 3 : แต่ห้องนอนชื่อๆกะมีหลายห้องอี่หี !
(ขนาดห้องนอนเฉยๆ ยังมีหลายห้อง !)

ชายคนที่ 1 : เฮ็ดจั้งไดจั้งนอนไคว่แต่ละคีน ?
(ทำยังไงถึงจะนอนคบ ในแต่ละคีน ?)

ชายคนที่ 2 : กะจั้งว่า ! (กินั้นนะซี !)

ชายคนที่ 3 : บ่อยาก บ่อนห้วนอนห้องหนึ่ง ! บ่อนแชนไปนอนห้องสอง! บ่อนขาไปนอนห้องสาม! เอาโตไปนอนห้องสี่! โทคอี่หี
(ไม่ยาก ยื่นห้วนอนห้องหนึ่ง ! ยื่นแชนไปนอนห้องสอง! ยื่นขาไปนอนห้องสาม! เอาตัวไปนอนห้องสี่! เกินไปจริงๆ)

จากข้อความที่ว่า “ไม่ยาก ยื่นหัวนอนห้องหนึ่ง ! ยื่นแขนไปนอนห้องสอง! ยื่นขาไปนอนห้องสาม! เอาตัวไปนอนห้องสี่” เป็นการกล่าวเกินจริง เพราะในความเป็นจริงไม่มีมนุษย์คนไหนที่จะใช้อวัยวะของตนเองไปอยู่ในสถานที่ที่ต่างกันในเวลาเดียวกันได้ คนเราไม่สามารถใช้หัว แขน ขาและตัว ไปนอนคนละห้องในบ้านได้ และจากการเสริมคำ “จิ้งแมนพิลึก!!” แสดงถึงความสงสัยถึงความใหญ่ผิดปกติของบ้าน ซึ่งเป็นการประชดประชันเสียดสีที่มาของเงินที่นำมาสร้างบ้านหลังใหญ่โต แบบนี้

2. การใช้ถ้อยคำนัยผกผันในรูปวัจนกรรมถาม

การใช้ถ้อยคำนัยผกผันในรูปวัจนกรรมถาม หมายถึง การใช้ถ้อยคำที่ไม่เป็นไปตามเจตนาใจเกี่ยวกับความจริงใจในการถาม กล่าวคือ ผู้พูดไม่ต้องการคำตอบหรือข้อมูลใดๆ จากผู้ฟัง แต่ต้องการสื่อความหมายบางอย่างซึ่งตรงข้ามกับถ้อยคำที่กล่าวมาเพื่อเป็นการเสียดสีผู้ฟัง (ชาลีณี สำราญอินทร์ (มปป. : 194) ตรงก้าคำจำกัดความ ตรงกับ จันทิมา หวังสมโชค (2549: 53) ได้ให้ความหมายของการใช้คำถามเชิงวาทศิลป์หมายถึง การใช้ถ้อยคำภาษาในรูปประโยคคำถามเพื่อแสดงเจตนาอย่างใดอย่างหนึ่งแก่ผู้ฟัง สอดคล้องกับ โศรยา วิมลสถิตพงษ์ (2549: 109) กล่าวถึงการตั้งคำถามเชิงวาทศิลป์ว่า เป็นคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ ซึ่งถือว่าเป็นการละเมิดความจริงของการถาม แต่ผู้พูดถามเพื่อวัตถุประสงค์อย่างอื่น ดังตัวอย่าง

รูปภาพ 41 วิวจัมไข่ม 26 มิถุนา 2558

ข้อความ

- หญิงคนที่1 : ในโลกนี้เผลอว่าเต่าช้ากว่าหมี!
(ในโลกนี้ใครก็บอกว่าเต่าช้ากว่าทุกสิ่ง)
- หญิงคนที่2 : เขาว่าเงินเดือนช้ากว่าหมี 2 เดือน 3 เดือนยังคิดไล่บ่อแล้ว!
(เราคิดว่าเงินเดือนช้ากว่าทุกสิ่ง เพราะสองเดือนสามเดือนก็ยัง
คำนวณไม่เสร็จ)
- หญิงคนที่3 : ขอถามแต่ มันชำน่านคนหรือชำนาระบบคิดไล่แท้?
(ขอถามหน่อย มันช้าเพราะคนหรือช้าเพราะระบบคำนวณกันแน่?)
- หนู : จังแม่นโพตอีหลี! (เกินไปจิงๆ)

จากตัวอย่างมีการใช้คำถาม “ขอถามหน่อย มันช้าเพราะคนหรือช้าเพราะระบบคำนวณกันแน่?” จะเห็นว่ามึลัักษณะเป็นประโยคคำถาม แต่ประโยคคำถามไม่ได้มีเจตนาเพื่อต้องการคำตอบ แต่เป็นไปเพื่อประชดประชันเรื่องเงินเดือนที่ออกช้า ซึ่งปกติเงินเดือนก็ต้องออกทุกเดือน แต่ไม่เป็นดังนั้นเพราะสองสามเดือนก็ยังไม่ได้ นักเขียนการ์ตูนจึงใช้เสียดสีระบบการทำงาน ของรัฐบาลที่ไม่สามารถแก้ไขปัญหานี้ได้

รูปภาพ 42 วุจจิมไข่ม 27 ภัละภิด 2558

ข้อความ

หัวหน้า : มีโครงการแล้ว! มีเงินแล้ว! ยังปะติดปะต่อได้เป็นหย่ง?
(มีโครงการแล้ว มีเงินแล้ว ทำไมถึงยังปฏิบัติไม่ได้)

ลูกน้อง : บาดไปถอนเงินมาปะติดแล้วเพื่อนว่ายังบ่อมีเงินเทื่อ!
(พอไปถอนเงินมาปฏิบัติ เขาบอกกว่ายังไม่มีเงินเลย)

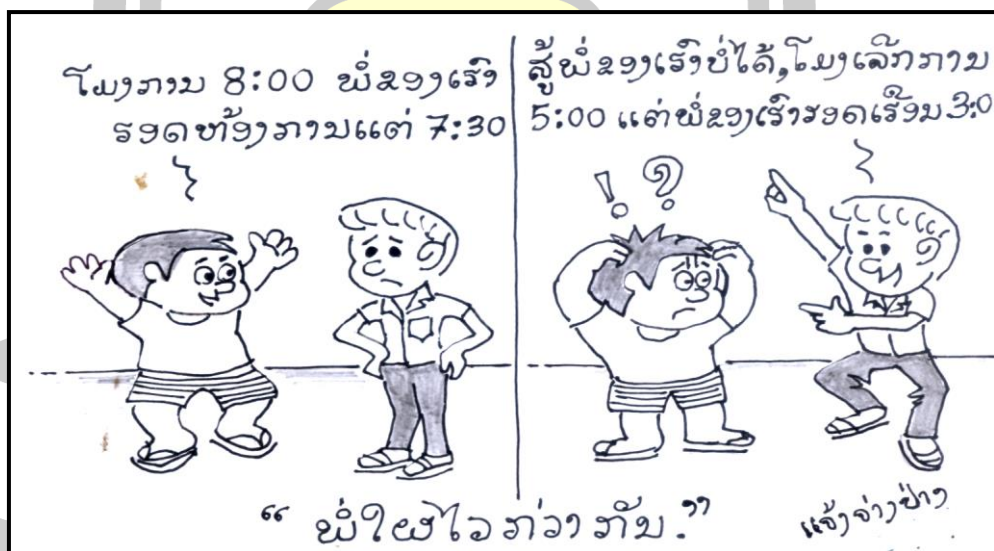
คนตัวเล็ก : มีบ้านหา! (มีปัญหา!)

หัวหน้า : เป็นหย่ง? (ทำไม?)

ลูกน้อง : เพื่อนว่ารายฮับเข้างบได้คาคหมาย ให้ล่อถ้าสภหน้า!
(เขาว่ารายรับเข้าของงบประมาณไม่ได้ตามความต้องการให้รอศกหน้า)

คนตัวเล็ก : ลายฮับเข้าฮั่วอยู่บ่อนใดนอ? (รายรับ รั่วอยู่ที่ไหนนอ?)

ตัวอย่างนี้มีการใช้ประโยคคำถาม “รายรับรั่วอยู่ที่ไหนนอ?” ซึ่งเป็นคำถามที่มีเจตนาประชด การบริหารงานของรัฐบาลในเรื่องความโปร่งใสของการเก็บรายรับประจำปีงบประมาณที่ไม่ได้ตามคาคหมาย จนก้ให้เกิดความยุ่งยากและปัญหาในการปฏิบัติงานหรือการทำโครงการต่าง ๆ ได้

รูปภาพ 43 วจจิมไขม 19 ตุลาคม 2558

ข้อความ

- เด็กคนที่1 : โมงงาน 08.00 พ่อของเขาหยุดทำงานแต่ 07.30
(เวลาทำงาน 08:00 น. พ่อของฉันทั้งที่ทำงานตั้งแต่ 07:30 น.)
- เด็กคนที่2 : สู้พ่อของเขาบ่ได้ โมงงานเลิก 05.00 แต่พ่อของเขา
หยุดเฮือน 03.00
(สู้พ่อฉันทั้งไม่ได้ เวลาเลิกงาน 17.00 น. แต่พ่อของฉันทั้งบ้าน
15.00 น.)

“พ่อไฟไววกว่ากัน”

(พ่อใครไววกว่ากัน)

จากตัวอย่างกล่าวถึงการสนทนาของเด็กสองคนที่เปรียบเทียบความไวของพ่อตัวเอง ซึ่งเด็กคนแรกกล่าวว่าเวลาทำงานของพ่อเขา 8 โมงเช้า แต่พ่อของเขาไปถึงที่ทำงานตั้งแต่ 7.30 นาที่ ส่วนเด็กคนที่สองกล่าวว่า “สู้พ่อของเราไม่ได้ เวลาเลิกงาน 17.00 น. แต่พ่อของเรามาถึงบ้าน 15.00 น. ในตัวอย่างมีการใช้คำถาม “พ่อใครไววกว่ากัน” เป็นคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ แต่นักเขียนการ์ตูนใช้เพื่อประชดพฤติกรรมการทำงานของพนักงานที่ละเอียดอ่อนที่ ไม่ปฏิบัติกฎระเบียบในการทำงาน สวยใช้เวลาส่วนรวมไปใช้ในเรื่องส่วนตัว ซึ่งปรากฏในสังคมลาวปัจจุบัน

3.2.1.6 การเปรียบเทียบและการเปรียบเทียบที่ผิดแบบแผน

กลวิธีการเปรียบเทียบเป็นการนำคุณลักษณะบางประการของสิ่งที่เป็นรูปธรรมมาเปรียบเทียบสิ่งที่เป็นนามธรรมหรือไม่ชัดเจนเพื่อที่จะสื่อภาพของสิ่งที่นำมาเปรียบเทียบให้ชัดเจนขึ้น ซึ่งตามปกติเราจะมีประสบการณ์กับการใช้โครงสร้างทางภาษาแบบใดแบบหนึ่งอยู่ เราก็จะนำเอาประสบการณ์นั้นมาใช้กับสิ่งใหม่ที่มีลักษณะคล้ายกันอยู่เสมอ บ่อยครั้งที่เราจะเลือกใช้คำในเชิงเปรียบเทียบเพื่อให้เกิดความสุภาพและส่งเสริมจินตนาการของผู้ฟัง (นาริรัตน์ บุญช่วย. 2540: 296)

กลวิธีการเปรียบเทียบถือเป็นลักษณะการละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติทางวาจา เนื่องจากเป็นการสื่อสารแบบอ้อมค้อม ไม่ตรงไปตรงมา แต่เป็นไปเพื่อให้การสื่อสารชัดเจนขึ้นตลอดจนเป็นวิธีการเลี่ยงการใช้ถ้อยคำที่ไม่สุภาพ หรือข้อห้ามบางประการของสังคมที่ไม่สามารถพูดแบบตรงไปตรงมาได้ การเปรียบเทียบในที่นี้หมายรวมถึงการเปรียบเทียบในเชิงอุปมา และการเปรียบเทียบในเชิงเลียนแบบหรือเทียบเคียงเหตุการณ์ หรือกระบวนการใดใดที่ผิดแบบแผน จากการศึกษาพบว่ามีการใช้กลวิธีการเปรียบเทียบและการเปรียบเทียบแบบผิดแบบแผน ดังตัวอย่าง

รูปภาพ 44 วุฏัจฉิมไข่ม 03 ภาคมพา 2558

ข้อความ

- ชายคนที่1 : ..ลูกหลานเงินเกิดมาในกองเงินกองค้ำ!
(ลูกหลานเขาเกิดมาในกองเงินกองทอง!)
- ชายคนที่2 : ..สำนุกเทียวเฮฮาทำบ้านทำเมือง!
(สนุกเทียวเฮฮาทำบ้านทำเมือง!)
- ชายคนที่3 : คักโพด! (เกินไป!)
- ชายคนที่1 : ลูกโตเตจันน่า! เกิดอยู่ใส? (ลูกเธอละ เกิดที่ไหน?)
- ชายคนที่2 : เกิดอยู่กองดินกองทรายตัววะ! (เกิดอยู่กองดินกองทรายไง!)
- ชายคนที่3 : จั่งแมนชาด! (เหลือเกินจริงๆ!)

จากตัวอย่างเป็นการเปรียบเทียบที่นำสำนวน “เกิดบนกองเงินกองทอง” กับ “เกิดในกองดินกองทราย” มาเปรียบเทียบกัน ซึ่ง “กองเงินกองทอง” ในความหมายเชิงเปรียบเทียบ หมายถึง ความร่ำรวยมั่งคั่ง สูงส่งและมีค่า ในขณะที่ “กองดินกองทราย” มีความหมายเชิงเปรียบเทียบหมายถึง ความยากจนและต่ำต้อย ผู้เขียนได้นำเอาสองสำนวนนี้มาเปรียบเทียบกันเพื่อ ประชดประชันพฤติกรรมไรรุ่นที่ทำตัวไม่ดี กินเทียวเฮฮา สร้างความเดือดร้อนให้ประชาชน โดยไม่เก กแล้วกฎหมาย เป็นการเสียดสีหมายลูกหลานของคนร่ำรวยและอำจานั้นเอง

รูปภาพ 45 วุฏจัมไข่ม 09 พะจิก 2558

ข้อความ

- ชายแก่1 : ส้อลาดบ้งหลวงเปียบคือปลวกกินไม้เฮือน...
(ฉ้อราษฎ์บ้งหลวงเปียบเหมือนปลวกกินไม้บ้าน!)
- ชายแก่2 : ปลวกซีเลือกกินมอกไม้ก่อนสะเสมอ!
(ปลวกจะเลือกกินมอกไม้ก่อนเสมอ!)
- หนุ : คักโพด! (เหลือเกินจริง)
- คนที่1 : มอกไม้แมนหยัง? (มอกไม้คืออะไร?)
- คนที่2 : มอกแมนบ่อนไม้อ่อน มอกแมนบ่อนมีจุดอ่อนของ...
(มอกคือที่ไม้อ่อน มอกคือที่มีจุดอ่อนของ...)
- หนุ : การจัดตั้งแมนบอ? (การจัดตั้งไข่มไหม?)

จากตัวอย่างเป็นการเปรียบเทียบว่าการฉ้อราษฎ์บ้งหลวงกับปลวก จะเห็นได้ว่าการเลือกแบบเปรียบเทียบ “ปลวก” เพื่อเปรียบเทียบกับ “การฉ้อราษฎ์บ้งหลวง” นั้นเป็นสิ่งที่แปลกทั้งนี้เพราะปลวกเป็นแมลงชนิดหนึ่งเป็นสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติ ในขณะที่การฉ้อราษฎ์บ้งหลวงเป็นการกระทำ หรือพฤติกรรมของบุคคล ดังนั้นปกติไม่น่าจะนำมาเปรียบเทียบกันได้ แต่ในตัวอย่างนี้มีการเปรียบเทียบสองสิ่งเข้าด้วยกันโดยใช้คุณสมบัติของปลวกมาเชื่อมโยงกับการการฉ้อราษฎ์บ้งหลวง คุณสมบัติที่ว่าคือการกินไม้เนื้ออ่อน คุณลักษณะนี้ถูกนำมาใช้เปรียบเทียบพฤติกรรมการการฉ้อราษฎ์บ้งหลวง จุดที่น่าสนใจในการใช้ภาษาอีกรูปแบบหนึ่งในตัวอย่างนี้คือ มีการเสริมความด้วยการใช้คำถามว่า “การจัดตั้งไข่ม?” เป็นการถามแต่ไม่ต้องการคำตอบแต่เป็นการแนะให้ผู้อ่านรู้ว่า

เป้าที่ผู้เขียนต้องการเสียดสีคือใคร และยังเป็นการเสียดสีการปฏิบัติงานของหน่วยงานหรือการจัดตั้งของลาวยังไม่เข้มแข็งพอจน ก่อให้เกิดมีการฉ้อราษฎร์บังหลวง

รูปภาพ 46 วุฏจัมไข่ม 22 มิถุนา 2558

ข้อความ

หมอ : ฝัวน้องเป็นพะยาตข้าเหื่อเตอ! ต้องใช้เงินปัวหลาย!
(ฝัวน้องเป็นโรคเรื้อรังนะ ต้องใช้เงินรักษาเยอะ)

คนไข้ : กะเตียวใช้ยาปัวบ่อแมนหะ?
(นึกว่าใช้ยารักษาไม่ใช่หรือ?)

หมอ : มีหยังปอ?
(มีอะไรใหม่?)

คนไข้ : เงินเดือนเฮาทั้งฝัวทั้งเมียกะออกข้า ข้าเหื่อมาหลายเดือนแล้ว!
(เงินเดือนเราทั้งฝัวทั้งเมียก็ออกข้า เรื้อรังมาหลายเดือนแล้ว!)

หนู : อัดสะจิด! (อัครรรย์)

การใช้การเปรียบเทียบที่ผิดแบบแผนในการ์ตูนดังตัวอย่างนี้ มีการเปรียบเทียบว่า การเบิกจ่ายเงินเดือนเป็นพะยาต (โรค) ซึ่งมีการใช้คำว่า “ข้าเหื่อ” (เรื้อรัง) ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่ใช้กับโรค เมื่อนำมาใช้กับการเบิกจ่ายเงินเดือนทำให้เห็นการเปรียบเทียบที่ผิดแบบแผนอย่างชัดเจน จากถ้อยคำ “เงินเดือนเราทั้งฝัวทั้งเมียก็ออกข้า เรื้อรังมาหลายเดือนแล้ว” ผู้เขียนการ์ตูนต้องการสื่อความหมายเรื่องปัญหาเงินเดือนของพนักงานที่ไม่ได้ตามเวลาที่กำหนด และปัญหาดังกล่าวก็เป็นมาอย่างช้านานแล้ว นักเขียนการ์ตูนใช้การเปรียบเทียบเพื่อประชดประชันเสียดสีการทำงาน of หน่วยงานรัฐบาล เมื่อดูการเสริมความ “อัดสะจิด!” (อัครรรย์) เป็นการสนับสนุนเรื่องให้

เด่นชัดขึ้น โดยสื่อความหมายถึง เรื่องเงินเดือนออกล่าช้า เป็นเรื่องที่แปลและน่าเหลือเชื่อ ซึ่งประเทศอื่นไม่สามารถทำได้

3.2.1.7 การใช้เครื่องหมาย

การใช้เครื่องหมายในที่นี้ หมายถึงการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่ผิดปกติ เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอนมากกว่าปกติ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่ผิดตำแหน่ง จากการศึกษาปรากฏการใช้เครื่องหมาย ได้แก่ อัศเจรีย์ (!) ประศนี (?) มหัพภาคหรือจุดไข่ปลา (...) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

รูปภาพ 47 อัจฉริยะใหม่ 27 มีนาคม 2558

ข้อความ

- คนซื้อ : เบียร์นี้ยังขายราคาเก่าอยู่หะ?
(เบียร์นี้ยังขายราคาเดิมอยู่ไหม?)
- คนขาย : โตถามเฮ็ดหยั่ง? ผู้อื่นคือสั่งเบียร์มากินโลด!
(คุณถามทำไม? คนอื่นเขาก็สั่งมากินเลย!)
- หมา : ?!
- คนที่1 : ถามเบิ่ง! ลาคาน้ำมันลดยั้งลงแล้วเด!
(ถามดู! ราคาน้ำมันก็ลงแล้วไง!)

- คนที่2 : เหล้าเปียบ่อมีลง ใ้ช้อดปีใหม่แล้วแห่งซึ้นอีก!
(เหล้าเปียร์ไม่เคยลง! ไกลถึงสงกรานต์แล้วยังจะเพิ่มอื่น!)
- หมา : คักโหด!

รูปภาพ 48 วุฏจันไขม 22 ปีดสะขฯ 2558

ข้อความ

ชายแก่ : เว้าเลื่องเงินเดือนออกซ่า...

(พูดเรื่องเงินเดือนออกซ่า...)

หญิงแก่ : ออกซ่าปกกะติดอเนื่อง, ยาวนาน??

(ออกซ่าปกติดอเนื่อง, ยาวนาน??)

หมา: ?!

ชายแก่ : เงินเดือนออกซ่าผิดกฎหมายเด้อ!

(เงินเดือนออกซ่าผิดกฎหมายนะ!)

หญิงแก่ : คันซันกะเฮ็ดผิดกฎหมายตอเนื่อง!!!

(ถ้าอย่างนั้นก็ทำผิดกฎหมายตอเนื่อง!!!)

หมา: จ้งแม่มชาด! (จริงๆเลย!)

จากตัวอย่างการ์ตูนหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 27 มีนาคม 2558 และการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 22 พฤษภาคม 2558 อัครเจรีย์ ปรีศนี และ มหัทพภาค หรือจุดไข่ปลา ในลักษณะคล้ายกัน คือใช้เครื่องหมายทั้งสามมากจนผิดไปจากมาตรฐานปกติของภาษา นอกจากนี้จะใช้เครื่องหมายอัครเจรีย์ ปรีศนี และ มหัทพภาคจำนวนมากที่เพิ่มเข้ามาไปในข้อความ นักเขียนยังเพิ่มอยู่ข้างบนหัวของตัวการ์ตูนทุกตัวด้วย การใช้เครื่องหมายจำนวนมากที่ใส่เข้าไปแสดงความรู้สึกตกใจ สับสนและสงสัยกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งกลวิธีการใช้เครื่องหมายในลักษณะนี้ปรากฏในการ์ตูนเป็นจำนวนมาก

3.2.1.8 การใช้ภาษาต่างประเทศ

การใช้คำต่างประเทศในที่นี้หมายถึง การใช้คำที่ไม่ใช่ภาษาลาว ซึ่งในการ์ตูนปรากฏเฉพาะการใช้ภาษาอังกฤษเท่านั้น ดังตัวอย่าง

รูปภาพ 49 วุฒิจำนใหม่ 24 สิงหาคม 2558

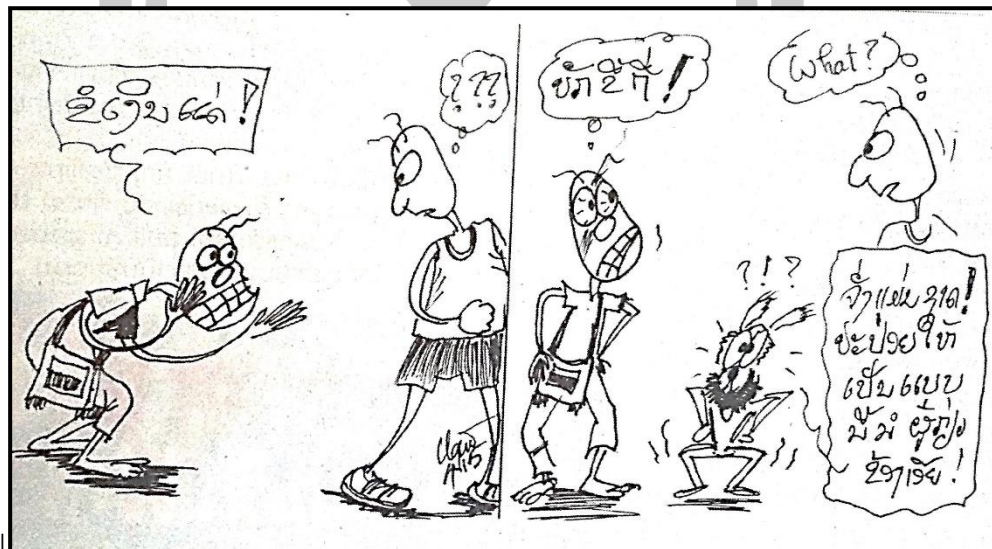
ข้อความ

ชายคน1 : กตละเปียบ! ต้องปะติบัต!

ชายคนที่2 : !!

Ok! No prob!

จากตัวอย่างข้างต้น เห็นว่านักเขียนใช้กลวิธีที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นการใช้ภาพสื่อความหมายและการใช้ภาษาอังกฤษ ด้วย ดังจะเห็นได้จากในช่องแรกมีตัวการ์ตูนผู้ชายสองคน แต่งกายเรียบร้อย ใส่เสื้อเชิ้ต ผูกเนคไทสื่อความหมายว่า ทั้งสองคนไม่ใช่คนธรรมดาแต่เป็นพนักงานระดับสูง ภาพชายสองคนกำลังยืนอยู่โดยชายคนแรกยืนอยู่ข้างโน้ตทำงานที่มีกระดาษวางอยู่บนโน้ต กำลังพูดด้วยท่าทีโมโหว่า “...กฎระเบียบ! ต้องปฏิบัติ!” ส่วนชายอีกคนไม่ได้พูดอะไรแต่ในหัวของเขา มีภาพโน้ตและได้โน้ตก็มีภาพมือส่งเงินให้กัน เป็นการใช้อุปมาที่สื่อความหมายที่ชัดเจนว่าหมายถึงการจ่ายเงินได้โน้ต และในช่องที่สอง มีการใช้ภาษาอังกฤษ “Ok! No prob!” ก็คือ ตกลง ไม่มีปัญหา จากตัวอย่างนักเขียนมีเจตนาตำหนิและวิจารณ์เจ้าหน้าที่ชั้นสูงมีพฤติกรรมทุจริต ต่อหน้าพูดอย่างหนึ่ง แต่ลับหลังทำอย่างหนึ่ง หรือถ้าเงินพอก็ทำได้ทุกอย่าง ไม่มีปัญหา

รูปภาพ 50 วุจจิมใหม่ 19 ปีคสช 2558

ข้อความ

- ขอทาน : ขอเงินแต่! (ขอเงินหน่อย!)
- คนต่างชาติ : ??
- ขอทาน : บักซี่! (ไอ้ขี้เหนียว!)
- คนต่างชาติ : What?
- หมา : จั่งแมนชาติ! ปะป่อยให้ เป็นแบบนี้ น้อผู้เกี่ยวข้อง!!
(ทำไมปล่อยปะละเลยให้เป็นแบบนี้ละ ผู้เกี่ยวข้อง)

ภาพการ์ตูนข้างต้น เป็นภาพของขอทานคนหนึ่ง ขอเงินกับชายคนหนึ่ง แต่ชายคนนั้นไม่เข้าใจที่คนขอทานพูด นักเขียนใช้ภาษาอังกฤษ คำว่า “What?” เพื่อสื่อให้เห็นว่าชายคนดังกล่าวเป็นชาวต่างประเทศหรือนักท่องเที่ยว สะท้อนให้เห็นถึงการปล่อยปะละเลยของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ จะยิ่งทำให้เกิดปัญหาในสังคมเมืองได้ จึงวอนผู้เกี่ยวข้องเร่งแก้ไขปัญหาดังกล่าวอย่างจริงจัง สะท้อนให้เห็นว่าคนเร่ร่อนขอทานเกิดขึ้นเยอะมากในสังคมเมือง เมื่อประเทศลาวเปิดเสรีทางการค้าให้กับชาวต่างประเทศเข้ามาทำธุรกิจและท่องเที่ยวในประเทศลาว จึงทำให้ผู้คนอีกส่วนหนึ่งมาเป็นขอทาน เพื่อหารายได้จากนักท่องเที่ยว ดังนั้นนักเขียนจึงมุ่งเสียดสีการละเลยหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดการแก้ไขปัญหาดังกล่าว

3.2.2 กลวิธีทางอวัจนภาษา

อวัจนภาษาหรือภาษาที่ไม่ใช้ถ้อยคำ (non-verbal language) คือภาษาที่เราสื่อเข้าใจกันได้โดยไม่ต้องอาศัยภาษาถ้อยคำ เป็นภาษาที่มนุษย์ใช้สื่อสารกัน โดยใช้ท่าทาง ทำท่าง น้ำเสียง สายตาหรือ ใช้อวัจน การใช้อวัจน ฯลฯ ซึ่งเป็นสิ่งที่คู่ขนานกับการสื่อสารด้วยวัจนภาษา

กลวิธีทางอวัจนภาษาในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ หมายถึง การใช้ภาษาภาพ ศักดา วิมลจันทร์ (2548 : 34-35) กล่าวถึงความสัมพันธ์ของภาษาภาพกับการ์ตูนสรุปได้ว่า ภาพ หรือ การมองเห็น สามารถรับรู้ความเป็นไปของสิ่งต่างๆ ได้มาก ทำให้เกิดภาษาภาพในระดับย่อยลงไปอีก ได้แก่ ภาษากาย (สีหน้า ท่าทาง การบู้บี้) ภาษามือ ภาษาวัตถุ เสื้อผ้า ภาษาสัญลักษณ์ เป็นต้น ในบรรดาภาษาที่ไม่ใช้ถ้อยคำ ภาษาภาพจึงเป็นภาษาที่สำคัญที่สุด และเป็นภาษาหลักของการตูน พูดได้ว่า ภาษาการ์ตูน คือภาษาภาพ ดังนั้นนักเขียนการ์ตูนใช้ภาษาภาพเป็นหลัก เพื่อให้ผู้อ่านรับรู้และเข้าใจสิ่งต่างๆ ที่มองเห็นได้

จากการศึกษาพบว่านักเขียนการ์ตูนใช้ภาษาภาพที่สื่อให้เห็นถึงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน และยังเป็นเครื่องมือที่นักเขียนการ์ตูนใช้สื่ออุดมการณ์เชิงอำนาจได้เป็นอย่างดี ได้แก่ การใช้เครื่องแต่งกาย การใช้ภาพสัตว์ ขนาด และตำแหน่งของภาพ

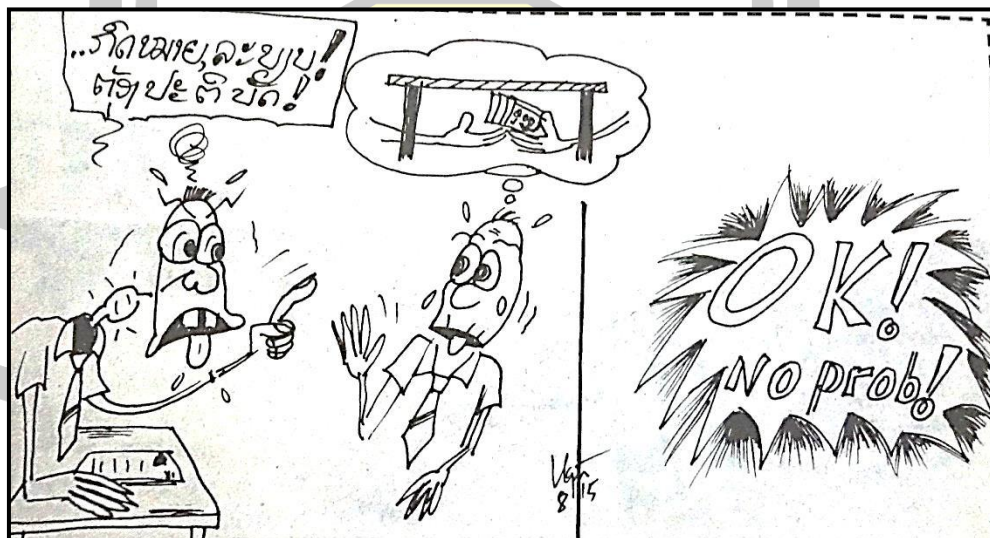
3.2.2.1 เครื่องแต่งกาย

นักเขียนการ์ตูนใช้อวัจนภาษาประเภทเครื่องแต่งกาย เป็นการสื่อความหมายโดยนัยด้านการเมือง ซึ่งเป็นวิธีหนึ่งที่ใช้เพื่อเสียดสีบุคคลผู้ตกเป็นเป้าของการเสียดสี เพราะเครื่องแต่งกายไม่ได้เป็นเพียง สิ่งที่มนุษย์นำมาใช้เป็นเครื่องห่อหุ้มร่างกาย เท่านั้น การแต่งกายยังสามารถบอกได้ถึงสถานภาพทางสังคมของผู้สวมใส่ได้อีกด้วย ดังตัวอย่าง

รูปภาพ 51 อูจจันไขม 24 สิงทท 2558

จากตัวอย่างตัวการ์ตูนชายทั้งสามคนแต่งกายโดยการสวมเสื้อเชิ้ตและผูกเนคไท สื่อให้เห็นถึงความเป็นทางการ มีเกียรติ และภูมิฐาน สื่อถึงหน้าที่การงานของผู้ชายทั้งสามคนว่าเป็นพนักงานในหน่วยงานใดหนึ่งของรัฐ ซึ่งการ์ตูนเสนอให้เห็นเรื่องการทำงานได้ว่า การทำงานไม่ว่างาน จะยากหรือง่ายก็ต้องทำถ้าเจ้านายสั่งข้างเพื่อความเจริญก้าวหน้า และถ้าเจ้านายไม่สั่งก็นั่งเล่น โทรศัพท์ ดังนั้น นักเขียนการ์ตูนมีเจตนาเสียดสีพฤติกรรมการทำงานของพนักงานที่ไม่ใส่ใจในการทำงาน ใช้เวลาทำงานไปกับสิ่งที่ไม่มีความหมาย ท่างานเพียงผลและเอาหน้าเท่านั้น

รูปภาพ 52 อูจจันไขม 24 พะจิก 2558

จากตัวอย่าง ตัวการ์ตูนผู้ชายสองคนแต่งกายเรียบร้อย ใส่เสื้อเชิ้ต ผูกเนคไทสื่อความหมายว่า ทั้งสองคนไม่ใช่คนธรรมดาแต่เป็นพนักงานระดับสูงที่สามารถอนุมัติโครงการต่างๆได้ เมื่อต้องค้ประกอบรวมทั้งหมดในการ์ตูน นักเขียนมีเจตนาต่านิวิจารณ์ผู้มีอำนาจสูงสุดของลาว

3.2.2.2 การใช้ภาพสัตว์

การใช้ภาพสัตว์ เป็นวิธีการที่นักเขียนการ์ตูนใช้เป็นจำนวนมาก โดยสัตว์ที่ปรากฏในการ์ตูนได้แก่ หม่า แมว หนู แมลงวัน ซึ่งสัตว์เหล่านี้สื่อถึงความต้อยกว่า ความต่ำต้อยและไม่มีอำนาจ ผู้เขียนใช้เป็นตัวแทนของประชาชนที่ไม่มีอำนาจในสังคม ดังตัวอย่าง

รูปภาพ 53 วุฏจันไขม 11 มินา 2558

รูปภาพ 54 วุฏจันไขม 01 มิถุนา 2558

รูปภาพ 55 วุฏจันไทม 12 มิถุนา 2558

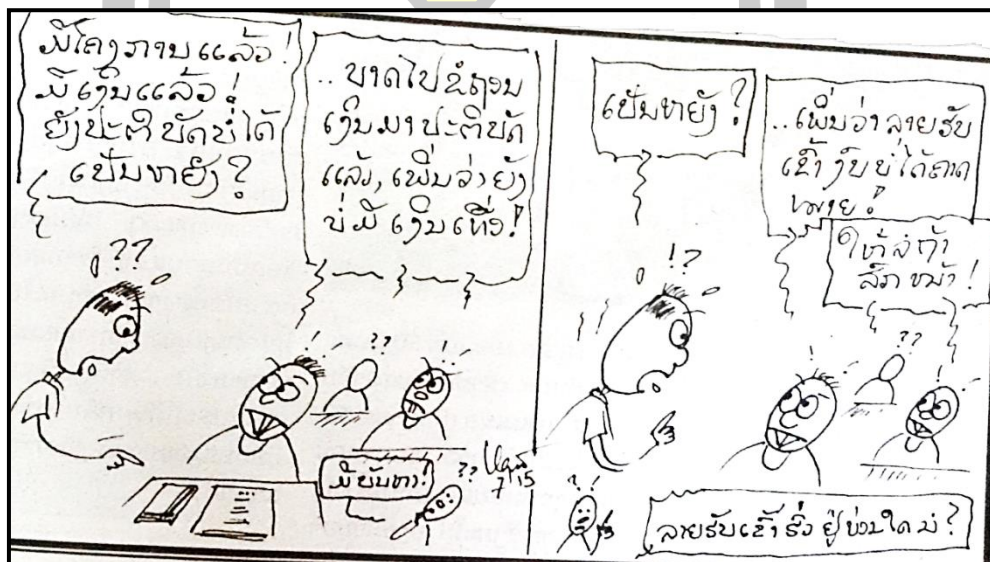
รูปภาพ 56 วุฏจันไทม 14 ตุลาคม 2558

จากตัวอย่างการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 11 มีนาคม 2558 หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 01 มิถุนายน 2558 หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 12 มิถุนายน 2558 และ หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 14 ธันวาคม 2558 มีการใช้ตัวประกอบที่เป็นสัตว์ ได้แก่ หมา แมว นก หู เพื่อเป็นตัวเสริม ตัว ตัวช่วยสนับสนุนให้แนวคิดหลักของเรื่อง น่าเชื่อถือขึ้น และเป็นสาระสำคัญของเรื่องให้ผู้แต่งต้องการให้ผู้อ่านคิดและพิจารณา อีกทั้งยังเป็นการเชื่อมโยงไปสู่การตีความสาระสำคัญของเรื่องได้อย่างละเอียด การที่นักเขียนการ์ตูนใช้ตัวประกอบเป็น

หมา แมว นก หนู สื่อให้เห็นถึงความต่ำต้อย ต้อยอำนาจ ซึ่งเป็นตัวแทนของประชาชน คนธรรมดาที่ไม่มีอำนาจในการดำเนินวิจารณ์ ดังนั้นจึงเป็นการใช้ภาษาในลักษณะพูดเบาๆ หรือกระซิบเอาวิธีการใช้สัตว์เป็นตัวประกอบปรากฏในการ์ตูนเป็นจำนวนมาก

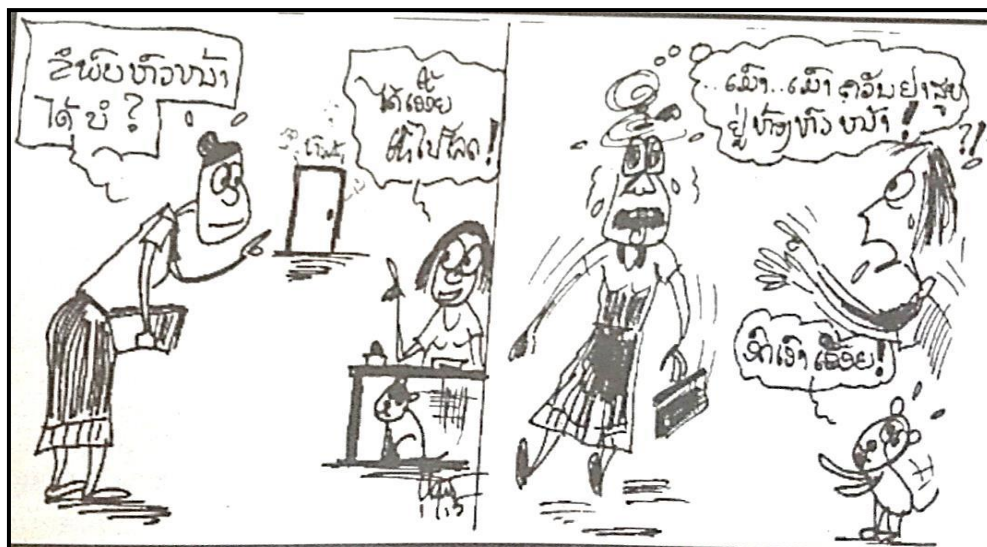
3.2.2.3 ขนาด และตำแหน่งของภาพ

ขนาดของภาพ และตำแหน่ง หรือการจัดวางภาพก็เป็นเครื่องมือทางอวัจนภาษาอีกแบบหนึ่งที่สื่ออุดมการณ์เชิงอำนาจได้ (กฤษดาวรรณ หงส์ลดาธรรม์ และจันทิมา เอี่ยมานนท์ 2549) ในส่วนการนำเสนอรูปภาพของคน สัตว์ สิ่งที่น่าสนใจคือ ขนาดของรูปสัตว์มักจะมีขนาดเล็กและซ่อนไว้มุมใดมุมหนึ่งของภาพ เช่นเดียวกับบางภาพที่เป็นคนขนาดเล็กกว่าปกติก็ถูกจัดวางไว้ด้านล่างและมุมสุดเช่นกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

รูปภาพ 57 อุจจ์จันใหม่ 27 ภัละภิด 2558

จากตัวอย่างนักเขียนมีเจตนาประชด การบริหารงานของรัฐบาลในเรื่องความไม่โปร่งใสของการเก็บรายรับประจำปีงบประมาณที่ไม่ได้ตามคาคหมาย จนทำให้เกิดความยุ่งยากและปัญหาในการปฏิบัติงานหรือการทำโครงการต่าง ๆ จากการใช้ภาพคนที่มีขนาดเล็กมากกว่าปกติ และยังถูกวางไว้ข้างล่างกล่าวแสดงความสงสัยต่อเรื่องดังกล่าว สื่อให้เห็นถึงความต้อยอำนาจของประชาชน ที่ไม่สามารถดำเนินหรือวิจารณ์ปัญหาหรือสิ่งที่ไม่ถูกต้องเป็นธรรมที่เกิดขึ้นในสังคมโดยตรงได้

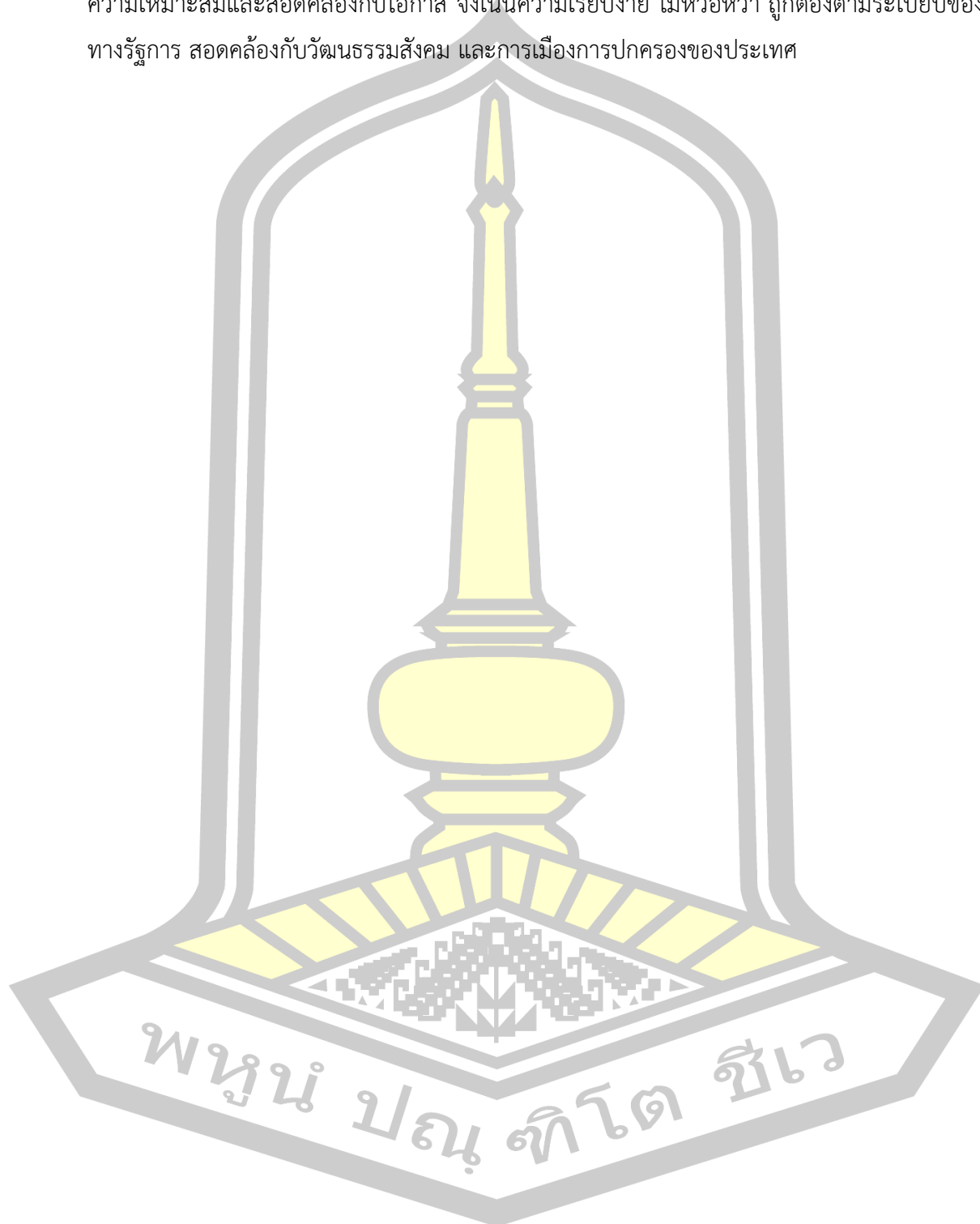
ຮູບຮ່າງ 58 ວົງຈັນໃໝ່ 07 ສິງຫາ 2558

ຈາກຕົວຢ່າງກ່າວເຖິງຜູ້ຮຽນຄົນໜຶ່ງທີ່ໄປຕິດຕໍ່ພົບຫົວໜ້າກັບເລຂາ ພອເຂົ້າໄປພົບແລ້ວ ທຽນຄົນນັ້ນໄດ້ອອກມາພ້ອມກັບອາການເມາວັນບຸຮຶ່ງຂອງຫົວໜ້າ ໃນຕົວຢ່າງນີ້ນັກເຮົາເຮົາກຽນໃຊ້ຮູບຮ່າງເມາບອກກັບຜູ້ຮຽນຄົນນັ້ນໃຫ້ອັດທິດກັບຜູ້ຮຽນຂອງຫົວໜ້າ ຮູບຮ່າງເມາດັ່ງກ່າວຖືກຈັດວາງຢູ່ດ້ານສູດສຸດແລະຢູ່ຮິມຂວາມື ຫຼືຢູ່ຮິມຂວາ ຈຶ່ງໝາຍເຖິງຄວາມໄວຄວາມສຳຄັນ ໄວອຳນາຈ ສື່ອຮິມຂວາທີ່ບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ ຕ້ອງຍອມຮັບແລະອັດທິດຕໍ່ຜູ້ມີອຳນາຈກວ່າ ສະຫ້ອນໃຫ້ເຫັນວ່າ ສັງຄົມລາວຍັງບໍ່ຄ່າວິພາກຮິມຂວາຢ່າງຮຽດຮຽມໄປຕຽມມາ ການຮິມຂວາເຮັດໄດ້ເຖິງການກ່າວລືເລື່ອນເລື່ອນສື່ເຫັນນັ້ນ

ການໃຊ້ວົງຈັນຮູບຮ່າງເປັນວິທີການທີ່ນັກເຮົາກຽນໄດ້ແກ່ ການໃຊ້ເຮົາເຮົາຮູບຮ່າງການໃຊ້ຮູບຮ່າງເປັນຕົວແທນຂອງຮູບຮ່າງ ຄົນຂັ້ນສູດ ຕ້ອງອຳນາຈ ທັງນີ້ ຂະໜາດແລະຕຳແໜ່ງຂອງຮູບຮ່າງສື່ອໃຫ້ເຫັນຄວາມມີອຳນາຈແລະໄວອຳນາຈເຮົາເຮົາເຮົາ ອາດສຽບໄດ້ວ່າວົງຈັນຮູບຮ່າງເຮົາເຮົາເຮົາສຳຄັນທີ່ສອດທຽມແລະນຳເສນອຸດມການຮິມຂວາອຳນາຈໃນການຮິມຂວາໃນໜັງສືພິມຮິມຂວາໃໝ່ໄດ້ເປັນອຳນາຈ

ກ່າວໂດຍສຽບກຽນວິທີການໃຊ້ຮູບຮ່າງເຮົາເຮົາເຮົາສຳຄັນ ພົບກຽນວິທີການວົງຈັນຮູບຮ່າງປະກາດ 9 ກຽນວິທີ ໄດ້ແກ່ 1. ການເຮົາເຮົາ 2. ການສ້າງຄຳໃໝ່ 3. ການໃຊ້ຄຳບໍ່ເຮົາເຮົາເຮົາ 4. ການເຮົາເຮົາ 5. ການໃຊ້ຄຳບໍ່ເຮົາເຮົາ 6. ການເຮົາເຮົາແລະເຮົາເຮົາ 7. ການໃຊ້ເຮົາເຮົາ ແລະ 8. ການໃຊ້ຮູບຮ່າງຕ່າງປະເທດ ດ້ານກຽນວິທີການວົງຈັນຮູບຮ່າງ 1. ການໃຊ້ເຮົາເຮົາ 2. ການໃຊ້ຮູບຮ່າງ 3. ຂະໜາດ ແລະຕຳແໜ່ງຂອງຮູບຮ່າງ ດ້ານການໃຊ້ຄຳໃນການຮິມຂວາບໍ່ປະກາດຄຳຫຍາບ ຫຼືຄຳທີ່ຮິມຂວາ ທັງນີ້ອາດເຮົາເຮົາເຮົາຂອງປະເທດ ຂໍອຳນາຈແລະນິຍາຍຂອງໜັງສືພິມທີ່ເຮົາເຮົາເຮົາ ເຮົາເຮົາເຮົາ ຄວາມຮິມຂວາແລະຄວາມບັນເທິງທັງໄປ ຈຶ່ງບໍ່ເຮົາເຮົາເຮົາວິພາກຮິມຂວາສັງຄົມໂດຍຮິມຂວາ ຍິ່ງຄ່າມີເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາ ຈະຕ້ອງຄິດວ່າເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາ ແລ້ວຈຶ່ງນຳມາໃຊ້ໃນໜັງສືພິມປະກາດສຳຄັນໜັງສືພິມຮິມຂວາໃໝ່ ເປັນໜັງສືພິມທີ່ຢູ່ຮິມຂວາດ້ານການກຽນວົງຈັນຮູບຮ່າງ

ดังนั้นลักษณะการใช้ภาษาไม่ว่าในด้านของลักษณะของคำ วิธีการเขียน รูปประโยค การเรียงประโยค ความเหมาะสมและสอดคล้องกับโอกาส จึงเน้นความเรียบง่าย ไม่หวือหวา ถูกต้องตามระเบียบของทางราชการ สอดคล้องกับวัฒนธรรมสังคม และการเมืองการปกครองของประเทศ

บทที่ 4

แนวคิดของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่

แนวคิด หมายถึง สาระสำคัญของเรื่อง เป็นความหมายของเรื่องที่เราอ่าน เป็นสิ่งที่ผู้เขียนการ์ตูนต้องการสื่อมายังผู้อ่านได้ทราบความหมายอย่างแท้จริง การศึกษาแนวคิดมีจุดมุ่งหมายในการตอบคำถามที่ว่านักเขียนการ์ตูนมีแนวคิดต่อสังคมของประเทศลาวในยุคปัจจุบันอย่างไรบ้าง เนื่องจากผู้วิจัยพบว่าการนำเสนอการ์ตูนนั้นมีบริบทเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมลาวเป็นแนวทางในการดำเนินเรื่อง ดังนั้นการ์ตูนดังกล่าวจึงสามารถที่จะแสดงให้เห็นถึงความคิด ความรู้สึก นึกคิดของผู้เขียนในสังคมที่มีต่อเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นได้ แม้ว่าการนำเสนอเรื่องราวผ่านการ์ตูนจะมีลักษณะของการนำเสนอ ในรูปแบบของความบันเทิง ซึ่งผู้อ่านได้รับความตลกขบขันและเพลิดเพลิน แต่ก็แฝงด้วยความคิดทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม ไปด้วย จากการศึกษาแนวคิดของนักเขียนการ์ตูนที่เผยแพร่ในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่พบแนวคิดด้านต่างๆ อยู่ 6 ด้าน ได้แก่ แนวคิดการเมืองการปกครอง แนวคิดเรื่องความทันสมัย แนวคิดเรื่องครอบครัว แนวคิดเรื่องการค้าขายพรมแดน แนวคิดเรื่อง AEC และแนวคิดเรื่องเพศ

4.1 แนวคิดเรื่องการเมืองการปกครอง

รูปแบบการปกครองของลาว มีลักษณะเป็นรัฐเดี่ยวภายใต้การควบคุมของพรรคประชาชนปฏิวัติลาว (พรรคคอมมิวนิสต์) โดยพรรคจะทำการควบคุมอำนาจอธิปไตยปวงชน ตลอดจนทำการใช้อำนาจผ่านสถาบันนิติบัญญัติ บริหารและตุลาการ พร้อมมีประธานประเทศ ดำรงตำแหน่งเป็นประมุขสูงสุดแห่งรัฐ (ดุษฎีภาค ปรีชารัช, 2557) แนวคิดด้านการเมืองการปกครองถือได้ว่าปรากฏผ่านการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ นำเสนอให้เห็นการล้อเลียนเสียดสีนิสัยหรือพฤติกรรมข้าราชการ และการบริหารงานของรัฐบาล ดังต่อไปนี้

4.1.1 แนวคิดเกี่ยวกับข้าราชการ

ข้าราชการเป็นตัวละครกลุ่มหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญที่ถูกนำมาล้อเลียนในการ์ตูนสะท้อนให้เห็นด้านพฤติกรรมเชิงลบที่ปรากฏในเรื่อง สามารถตีความในเชิงมุมมองของการวิพากษ์วิจารณ์การทำงาน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

รูปภาพ 59 วุฏจันใหม่ 15 กันยายน 2558

ข้อความ

- คนที่1 : เฮ็ดเวียกเฮ็ดกานสู่มื้อนี้จั่งแม่นสำบาย!
(ทำงานทุกวันนี้สบายจริงๆ)
- คนที่2 : สำบายแนวใด?
(สบายยังไง)
- คนที่1 : สำบายแบบว่า 2-3 โมงตอนบ่ายนัดกันกันไปตีบุนโลก!
(สบายแบบว่า บ่าย 14.00-15.00 โมง ก็นัดกันไปเล่นเปตองเลย)
- คนที่3 : เยี่ยมเข้า AEC ดีขี้?
(...เตรียมตัวเข้า AEC ใหม่มั้ย?)

จากตัวอย่างนี้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมของข้าราชการที่ไม่ปฏิบัติระเบียบและเวลาในการทำงาน โดยตัวการ์ตูนตัวแรกกล่าวว่า การทำงานในทุกวันนี้สบาย ทำให้ตัวการ์ตูนตัวที่สองจึงตั้งคำถามว่า สบายยังไง? ตัวการ์ตูนตัวแรกจึงตอบกลับว่า สบายแบบว่า บ่าย 2-3 โมง ก็นัดกันไปเล่นเปตองเลย ซึ่งนักเขียนต้องการเสียดสีการไม่ปฏิบัติเวลาของข้าราชการและการใช้เวลาทำงานไปใช้ทำอย่างอื่นแทน ซึ่งตามความเป็นจริงแล้วข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ทั้งรัฐและเอกชนต้องอุทิศเวลาให้แก่ส่วนรวมอย่างแท้จริง ไม่ควรใช้เวลาราชการไปหาความสำราญหรือประโยชน์ส่วนตัว

รูปภาพ 60 วุฏจันใหม่ 22 เมษา 2558

ข้อความ

ผู้หญิง : เพื่อนมากานแล้วหะ? เพื่อนัดเอื้อยก่อนปีใหม่ ยังบ่ได้พบเทื่อ!
(เจ้านายมาทำงานหรือยัง เขานัดพี่ก่อนปีใหม่ ยังไม่ได้เจอกันเลย)

เลขา : พี่นโทมาบอกว่ไปเวียกอีก...
(เจ้านายโทรมาบอกว่ไปทำงานอีก)

หนู : คักโพด

ผู้หญิง : เวียกหยังกะด้อ? เวียกส่วนตัวหะ?
(ทำงานอะไรอีก ทำงานส่วนตัวรีเปล่า)

เลขา : เออ! มันกะมีทั้งเวียกรวมและเวียกส่วนตัวหั้นละ!
(เออ มันก็มีทั้งงานส่วนรวมและงานส่วนตัวนั้นแหละ)

หนู : จังแมนชาต (ช่างเป็นไปได้)

จากตัวอย่างได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการทำงานของข้าราชการ เมื่อประชาชนมาติดต่อ งานก็ไม่พบกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ เมื่อถามเลขาหน้าห้อง ก็ตอบว่าท่านไปทำงานอีก ประชาชนที่เป็น ผู้หญิงจึงตอบกลับว่าทำงานส่วนตัวรีเปล่า เลขาหน้าห้องตอบว่า ทั้งงานส่วนรวมและงานส่วนตัว จาก ข้อความข้างต้นสะท้อนให้เห็นว่าข้าราชการไม่รับผิดชอบงานส่วนรวม จะสนใจเรื่องส่วนตัวเป็นสำคัญ และช่วงที่ประชาชนมาขอรับความช่วยเหลือก็ไม่อยู่ในที่ทำงาน หนังสือพิมพ์จึงวิพากษ์วิจารณ์การ ทำงานของข้าราชการผ่านการ์ตูน นอกจากนี้ยังนำเสนอเรื่องราวของการละเลยหน้าที่หรือไม่ รับผิดชอบหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐด้วย เป็นการนำเสนอความไม่เข้มแข็งของเจ้าหน้าที่รัฐในการขจัด ปัญหาคนขอทานเคลื่อนเมือง สื่อสารมวลชนโดยเฉพาะหนังสือพิมพ์จึงใช้การ์ตูนเป็นสื่อกลางในการ สะท้อนสังคมปัจจุบัน ดังนี้

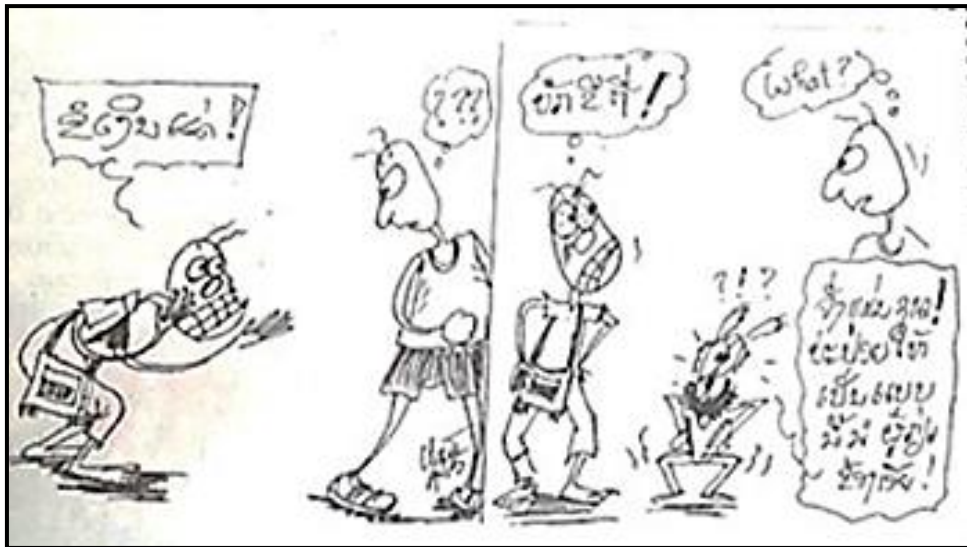

ຮູບຮ່າງ 61 ວຽງຈັນໃໝ່ 29 ມັງກອນ 2558

ຂໍ້ຄວາມ

- ຂາຍຄົນທີ່ 1 : ຂອຖາມໂຕແຕ່ເລື່ອງ... (ຂອຖາມເຮອເຣື່ອງ...)
 ຂາຍຄົນທີ່ 2 : ຄົນຂໍທານໃນເມືອງ? (ຄົນຂໍທານໃນເມືອງ)
 ຂາຍຄົນທີ່ 1 : ແມ່ນ ເພິ່ນລະເຫິງຫຼືຄົນຂໍທານດີໂງ?
 (ໃ້ ເຂາລະເລຍເນົາທີ່ຫຼືຄົນຂໍທານດີໂງ)
 ຂາຍຄົນທີ່ 2 : ທັງສອງເປື້ອງເສີ້ວເອຍ! (ທັງສອງອ່າງ ເພິ່ນເອຍ)

ຈາກຕົວຢ່າງຂ້າງຕົ້ນ ຂາຍສອງຄົນຊຸບກັນເຣື່ອງຄົນຂໍທານໃນເມືອງ ວ່າຄົນຂໍທານທີ່ອາດຢູ່ຮິມຄົນໃນເມືອງເກີດຈາກການທີ່ເຈົ້າທີ່ຮູ້ລະເລຍເນົາທີ່ເມີຍອມເຂັ້ມງວດກັບຄົນຂໍທານເລ່ານີ້ ຫຼືຄົນຂໍທານດີໂງທີ່ຈະອາດຢູ່ຮິມຄົນເອງ ຂາຍອີກຄົນຈິ່ງຕອບວ່າທັງສອງອ່າງ ເປັນການວິຈານການກຳເນີດຂອງເຈົ້າເນົາທີ່ຮູ້ທີ່ເມີຍໃຈຫຼືຈັດການກັບບັນຫາຄົນເຣື່ອນ ຂອທານທີ່ອາດຢູ່ໃນເມືອງທຽງ ຈິ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນຂໍທານເກີດຂຶ້ນມາຄືນໃນສັງຄົມເມືອງ ບັນຫາເຣື່ອງກັບຄົນເຣື່ອນຂອທານ ຍັງສ້າງບັນຫາໃຫ້ກັບຂາຍຕ່າງປະເທດທີ່ເຂົ້າມາທ່ອງເທີຍໃນປະເທດລາວ ດ້ວຍການເດີນຂອທານກັບຂາຍຕ່າງປະເທດ ເກີດເປັນບັນຫາທີ່ຮູ້ຕ້ອງແກ້ໃບແລ້ວ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້

ຮູບຮ່າງ 62 ວຽງຈັນໃໝ່ 19 ພຶດສະພາ 2558

ຂໍ້ຄວາມ

ຂອຫານ : ຂອເງິນແດ່ (ຂອເງິນໜ້ອຍ)

ຄນຕ່າງຊາຕີ : ???

ຂອຫານ : ບັກຂີ້ຄີ້ (ຄນຂີ້ເໝີຍວ)

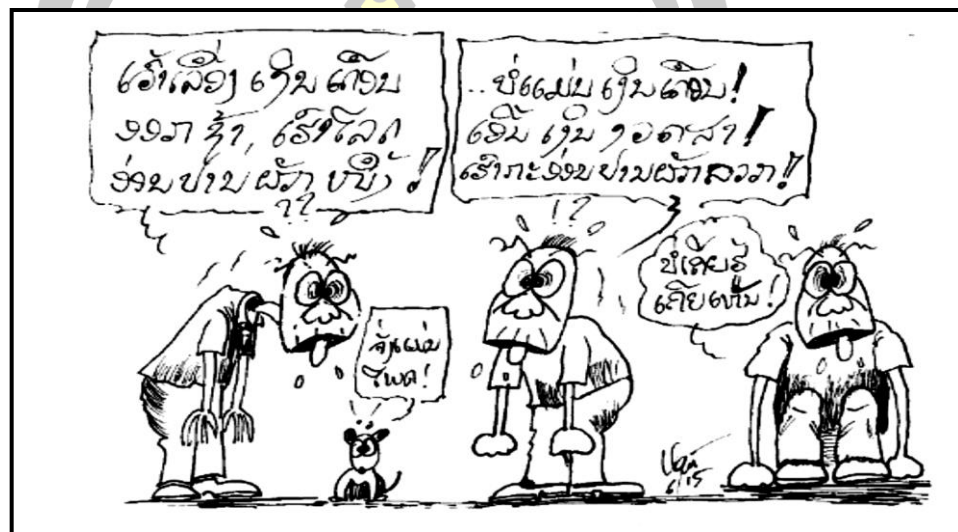
ຄນຕ່າງຊາຕີ : What?

ໝູ : ຈຶ່ງແມ່ນຂາດ! ປະປ່ອຍໃຫ້ເປັນແບບນີ້ນ້ອ ຜູ້ເຄື່ອງຂ້ອງເອ້ຍ!
(ຫ້າມປະປ່ອຍປະລະເລຍໃຫ້ເປັນແບບນີ້ນະ ຜູ້ເຄື່ອງຂ້ອງ)

ຮ່າງຮ່າງຂ້າງຕ້ນ ເປັນຮ່າງຂອຫານຄນໜຶ່ງ ຂອເງິນກັບຂາວຕ່າງປະເທສຮື່ອ ນັກທ່ອງເທີຍວ ຕ້ນນັກທ່ອງເທີຍວໄມ່ເຂ້າໃຈ ຄນຂອຫານຈຶ່ງຕ່ອວ່ານັກທ່ອງເທີຍວເປັນຄນຕຣະໜີ້ ຂີ້ເໝີຍວ ຂອເງິນກໍໄມ່ໃຫ້ ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນຄຶງຄຶງປະປ່ອຍປະລະເລຍຂອໝູ່ງງານທີ່ເຄື່ອງຂ້ອງໃນເຣື່ອງນີ້ ຈະຍຶງໃຫ້ເກີດປັບູນາໃນສັງຄມເມືອງໄດ້ ຈຶ່ງວອນຜູ້ເຄື່ອງຂ້ອງເຣ່ງແກ້ໄປປັບູນາຕຣງນ້ອຍຯຈຶງຈຶງ ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນວ່າຄນເຣ່ງຣ່ອນຂອຫານເກີດຂຶ້ນເຍອະມາກໃນສັງຄມເມືອງ ເມື່ອປະເທສລາວເປີດເສຣີທາງຄ້າໃຫ້ກັບຂາວຕ່າງປະເທສເຂ້າມາທຳຮູຣຶກຈແລະທ່ອງເທີຍວໃນປະເທສລາວ ຈຶ່ງໃຫ້ຜູ້ຄນອຶກສ່າໜຶ່ງມາເປັນຂອຫານ ເພື່ອທຳຮາຍໄດ້ຈາກນັກທ່ອງເທີຍວ ດັງນັ້ນນັກເຂີຍນຈຶ່ງມຸ່ງເສີຍຕສື່ຄຶກລະເລຍໜ້າທີ່ຂອໝູ່ງງານທີ່ເຄື່ອງຂ້ອງໃນຄຶງຄຶງຄຶງຄຶງປັບູນາຕຣງຄຶງຄຶງ

4.1.2 แนวคิดเรื่องการบริหารงานของรัฐบาล

แนวคิดของการ์ตูนที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานของรัฐบาลคือ การนำประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการปกครอง การบริหารราชการ นโยบายของโครงการต่างๆของรัฐบาลมาเสียดสีประชดประชันเพื่อให้เกิดอารมณ์ขัน อาทิ ความบกพร่องหรือขาดประสิทธิภาพในการบริหารงาน ปัญหาการทุจริต ปัญหาที่เกิดจากนโยบายของรัฐบาล เป็นต้น ดังตัวอย่าง

รูปภาพ 63 อวฺจลัษไทม์ 23 มิถุนา 2558

ข้อความ

- คนที่1 : เว้าเรื่องเงินเดือนออกช้า เหาโลดอ่อนปานผักหนึ่ง!
(พูดถึงเรื่องเงินเดือนออกช้า ฉันไม่ต่างอะไรจากผักหนึ่ง!)
- หมา : จิ้งแมน โทด!
- คนที่2 : บ่อแมนเงินเดือน เอ็นเงินจวดสา เหาจะอ่อนปานผักลวก!
(ไม่ใช่เงินเดือน เรียกเงินเป็นจวดเถอะ ฉันก็ไม่ต่างจากผักลวกเท่าไรหรอก!)
- คนที่3 : บ่อเคยอยู่เคยเห็น!
(ไม่เคยพบไม่เคยเจอ!!)

จากตัวอย่างเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการบริหารงานของรัฐบาลที่ส่งผลต่อชีวิตของพนักงาน นักเขียนเสนอให้เห็นปัญหาโดยตัวการ์ตูนผู้ชายสามคนกำลังสนทนากันเรื่องการเบิกจ่ายเงินเดือนให้พนักงานที่ล่าช้าไม่เป็นไปตามกำหนด จึงทำให้พวกเขาอ่อนเปลี้ยเพลียแรง อย่างกับผักที่

นึ่งสุข ซึ่งเงินเดือนต้องจ่ายทุกเดือนแต่จ่าย 2-3 เดือน/ครั้งดังนั้นนักเขียนการ์ตูนจึงได้ใช้ถ้อยคำประชดประชันว่า “ไม่ใช่เงินเดือนให้เรียกเงินงวด” เพราะสอง-สามเดือนถึงจะออกครึ่งหนึ่ง

นโยบายของรัฐก็เป็นอีกส่วนหนึ่งที่ได้รับการล้อเลียนเสียดสีจากการ์ตูนเช่นกัน โดยเฉพาะเรื่อง การสร้างถนน การสร้างตึกหรือการสร้างผังเมืองใหม่ ก็เป็นอีกประเด็นที่ถูกนำเสนอ ดังเช่น ภาพการ์ตูนการสนทนาของผู้หญิงทั้ง 3 คน ที่พูดคุยเกี่ยวกับเรื่องฝนตกน้ำท่วม ก็ยังสามารถที่จะเชื่อมโยงไปถึงนโยบายของรัฐได้เช่นกัน ดังต่อไปนี้

รูปภาพ 64 วุฏจันไขม 10 สิวขข 2558

ข้อความ

ผู้หญิงคนที่ 1 : ชิตกน้อยหรือตกลายกะถ้วมโลด
(จะตกลน้อยหรือตกลมากก็ท่วมเลย)

ผู้หญิงคนที่ 2 และ 3 : ถ้วมบ้านถ้วมเมือง ทั้งชุมชนทั้งเค็ดร้อน!
(ท่วมบ้านท่วมเมือง ทั้งชุมชนและเค็ดร้อน)

ผู้หญิงคนที่ 1 : เป็นหย้งจ้งเป็นแนวนี่?
(ทำไมถึงเป็นแบบนี้)

ผู้หญิงคนที่ 2 และ 3 : ย่อนบ้านเอื้อนเกิดก่อน ผังเมืองเกิดนำหลัง!
(เพราะว่าบ้านเมืองสร้างก่อน ผังเมืองสร้างทีหลัง)

จากตัวอย่างข้างต้น นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับเกี่ยวกับการบริหารงานของรัฐบาลซึ่งเป็นการเสียดสีการจัดระบบผังเมืองของรัฐบาล โดยตัวการ์ตูนสนทนา เกี่ยวกับเรื่องน้ำท่วม ฝนจะตกมากหรือน้อยน้ำก็ท่วมบ้านเมืองทำให้เค็ดร้อน ซึ่งนักเขียนการ์ตูนเสียดสีการบริหารงานหรือการทำงานของรัฐบาลที่ทำงานล่าช้า ขาดการวางแผนในเรื่องการวางจัดระบบผังเมือง การจัดระบบน้ำที่

ถูกต้องก่อน พอบ้านเรือนประชาชนสร้างขึ้นมาโดยไม่มีการจัดระบบน้ำที่ดีจึงทำให้เกิดน้ำท่วมบ่อยครั้ง โดยให้คำตอบของปัญหาน้ำท่วมในตอนท้ายว่า “ย้อนบ้านเขื่อนเกิดก่อนผังเมืองเกิดนำหลัง” ดังนั้นบางนโยบายของรัฐที่จะพัฒนาเมืองให้น่าอยู่ ก็ส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของประชาชน หนังสือพิมพ์จึงทำหน้าที่เป็นสื่อกลางในการนำเสนอความคิดเห็นของประชาชนหรือเสียสละการทำงานของรัฐบาลผ่านภาพการ์ตูนในหนังสือพิมพ์นั่นเอง

กล่าวโดยสรุปผลแนวคิดเรื่องการเมืองปรากฏลักษณะที่แตกต่างจากการ์ตูนกล่าวคือ การ์ตูนไทยมักล้อเลียนนักการเมืองด้วยการล้อเลียนพฤติกรรมของนักการเมืองโดยตรงด้วยการระบุชื่อเป็นรายบุคคล ดังเช่นในงานวิจัยของ ศิริพร ภักดีผาสุก (2549) และธีรยุทธ เกณบุตร (2555) ก็พบว่ามีภาพล้อพฤติกรรมของนักการเมืองโดยตรง ล้อบุคลิกส่วนตัวหรือลักษณะทางกายภาพของนักการเมือง นิสัยหรือพฤติกรรมของนักการเมือง รวมทั้งการระบุชื่อเป็นรายบุคคลด้วย ขณะที่การ์ตูนลาวไม่ปรากฏการล้อเลียนเสียสละตัวบุคคล โดยการเสียดสีมักเป็นการเสียดสีในลักษณะเป็นกลุ่ม มีเพียงการล้อเลียนลักษณะนิสัยหรือพฤติกรรมการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่บางส่วนที่ขาดความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ล้อเลียนเสียดสีปฏิบัติงานของรัฐบาล เสียดสีการคอร์รัปชันแบบกว้างๆ อาจกล่าวได้ว่าในด้านการเมืองการปกครองของลาวนั้น นักเขียนการ์ตูนยังไม่กล้าที่จะวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของนักการเมืองโดยตรง ส่วนมากเป็นเพียงการวิจารณ์โดยกว้างๆ เท่านั้น

4.2 แนวคิดเรื่องความทันสมัย

ตั้งแต่ สปป.ลาว ได้ใช้นโยบายจินตนาการใหม่ ค.ศ.1986 เป็นต้นมาถึงปัจจุบัน ซึ่งลาวได้พัฒนาประเทศด้วยระบบเศรษฐกิจสากล พร้อมกับการเปิดรับความเปลี่ยนแปลง และให้โอกาสในด้านต่าง ๆ แก่ประชาชนของตนอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น หรือจะกล่าวได้ว่าลาวอยู่ในบริบทของความทันสมัย ยศ สันตสมบัติ (2548:275) กล่าวว่า ความทันสมัย (modernization) ซึ่งวางอยู่บนพื้นฐานของแนวคิดการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยเน้นการขยายตัวและการเจริญเติบโตด้วยการลอกเลียนแบบความสำเร็จของสังคมอุตสาหกรรมตะวันตก ทฤษฎีความทันสมัยเสนอว่า ปมปัญหาเล็กๆของการพัฒนาประเทศโลกที่สาม ได้แก่ ปัญหาความยากจน ปัญหาประชากร ปัญหาการด้อยการศึกษาและปัญหาสุขภาพอนามัย วิธีแก้ อาจทำได้ด้วยการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ โดยนำเอาระบบเศรษฐกิจและสังคมของประเทศพัฒนาแล้วมาใช้ขยายการผลิตในภาคเกษตรกรรมแล้วนำรายได้จากภาคเกษตรกรรมในชนบทสร้างความเจริญหรือความพร้อมให้กับภาคอุตสาหกรรมในเขตเมือง ประเทศด้อยพัฒนาต้องเร่งคุมกำเนิดเพื่อลดอัตราการเพิ่มของประชากร เร่งขยายการศึกษาและสาธารณสุขมูลฐานภูมิภาคต่างๆทั่วประเทศ ซึ่งเมื่อหากพิจารณาแนวคิดเรื่องความทันสมัยของนักเขียนในการ์ตูนแล้วจะพบว่า มักจะปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนในความทันสมัยอันได้แก่ ความทันสมัยด้านวิถีการดำเนินชีวิตและเทคโนโลยี ความทันสมัยด้านการบริโภค โดยผู้วิจัยจะนำเสนอดังต่อไปนี้

4.2.1 ความทันสมัยด้านวิธีการดำเนินชีวิตและเทคโนโลยี

ดั้งเดิมวิถีชีวิตของคนลาวผูกพันกับการทำนาทำสวน มีชีวิตแบบชุมชนที่เรียบง่าย ประกอบอาชีพเกษตรกรรม เมื่อลาวได้ก้าวสู่ยุคจินตนาการใหม่ ซึ่ง สปป.ลาว ได้มีการเปิดประเทศ เชื่อมต่อกับนานาชาติประเทศ และการเป็นสมาชิกองค์กรระดับภูมิภาคและสากล ก็มุ่งพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม การศึกษา และความเป็นอยู่ที่ดีให้กับประชาชนลาว จึงส่งผลต่อวิถีสังคมวัฒนธรรมลาวมีความ สอดคล้องเป็นหนึ่งเดียวกันกับสังคมวัฒนธรรมสากลยิ่งขึ้นกว่าเดิม

เทคโนโลยีมีส่วนสำคัญที่ทำให้วิถีชีวิตของผู้คนในสังคมลาวก้าวไปสู่ความทันสมัย ด้วยงานทำให้การดำเนินดำรงชีวิตสะดวกยิ่งขึ้น รวดเร็วและมีความเป็นสากลมากยิ่งขึ้น จาก การศึกษาแนวคิดของนักเขียนการ์ตูน สื่อให้เห็นว่า สังคมลาวในปัจจุบันก้าวเข้าสู่สังคมแห่งเทคโนโลยี การสื่อสารไร้พรมแดน การติดต่อสื่อสารมีความรวดเร็วมากขึ้น โดยเฉพาะโทรศัพท์มือถือ ซึ่งถือว่าเป็นเทคโนโลยีการสื่อสารแห่งความทันสมัย ในการ์ตูนปรากฏแนวคิดความทันสมัยวิถีการดำเนินชีวิต และเทคโนโลยี ดังนี้

รูปภาพ 65 วุฏจันไข่ม 04 มิถุนา 2558

ข้อความ

- ชายคนที่1 : เป็นแนวไอเสีย? พามูไปหลันได้เล็องป้อ?
(เป็นยังงเเพื่อน? พออ์หนุไปเที่ยวได้เรื่องใหม่?)
- ชายคนที่2 : ป้อได้เรื่องเสี้ยวเอย
(ไม่ได้เรื่องเลยเพื่อน)
- ชายคนที่1 : เป็นหยังเสี้ยว กะเตียวว่ามีเงิน?
(ทำไมละ ไหนบอกว่ามีเงิน?)

ชายคนที่2 : มีตายแต่หลินโทะละสับ ลมนำกะบ่อปาก

ถามหยั่งบ่ออื้อบ่อน้อ งามแต่หลินโทะละสับ เลยบ่อได้งมหยั่ง!!

(เล่นแต่โทรศัพท์ พูดด้วยก็ไม่พูด ถามอะไรก็ไม่ตอบ มั่วแต่เล่นโทรศัพท์ เลยไม่ได้ทำอะไร!!)

จากตัวอย่างเสนอแนวคิดเรื่องการใช้เทคโนโลยีการสื่อสารทางโทรศัพท์มือถือ นักเขียนการ์ตูนได้นำเสนอเรื่องผ่านตัวการ์ตูนชายแก่สองคนที่สนทนากันเรื่องที่ยกฝ่ายได้พาหญิงสาวไปเที่ยว โดยชายคนแรกถามเพื่อนของเค้าว่า เป็นยังไงบ้าง พาสาวไปเที่ยวได้เรื่องใหม่? เพื่อนของเค้าก็ตอบกลับว่า เล่นแต่โทรศัพท์ พูดด้วยก็ไม่พูด ถามอะไรก็ไม่ตอบ เพราะผู้หญิงเอาแต่เล่นโทรศัพท์ เลยไม่ได้ทำอะไร จากตัวอย่างเป็นการเสียดสีพฤติกรรมการเล่นโทรศัพท์มือถือของคนในสังคมปัจจุบัน หรือที่เรียกว่า “มนุษย์ก้มหน้า” หรือ “สังคมก้มหน้า” เพราะปัจจุบันคนทั่วไปจะมีโทรศัพท์คนละเครื่อง แล้วก็ก้มหน้าเล่นโทรศัพท์มือถืออยู่แบบนั้น การกระทำเหล่านี้ทำให้เราสนใจบุคคลรอบข้างได้น้อยลง จนลืมสังคมแห่งความเป็นจริงที่อยู่กับเรา ณ ตอนนั้นอาจไม่ใช่เรื่องที่ดีนัก

อีกด้านหนึ่ง การ์ตูนได้แสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตของคนลาวในลักษณะของสังคมเมือง ยุคฉัตร บุญสนิท (2543) กล่าวถึงชีวิตของสังคมเมืองว่าเป็นชีวิตที่ต้องแก่งแย่งแข่งขัน มีชีวิตแบบตัวใครตัวมัน ชีวิตประจำวันขึ้นอยู่กับเวลาที่ต้องดำเนินไปตามกำหนด ไม่เป็นไปตามธรรมชาติหรือตามอำเภอใจ ค่าใช้จ่ายในการครองชีพมีอัตราสูง เนื่องจากมีสิ่งเข้ายวนหรือมีสิ่งล่อตาล่อใจมาก เช่น ศูนย์การค้า สถานเริงรมย์ต่างๆ ลักษณะทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้เกิดปัญหาสังคมเมืองตามมา

ปัญหาที่เกี่ยวกับสังคมเมืองที่สังคมลาวกำลังเผชิญ คือ สินค้าราคาแพงและมีรายจ่ายเพิ่มมากขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

รูปภาพ 66 วุฏจันใหม่ 27 มัจจอม 2558

ข้อความ

- ชายคนที่ 1 : เป็นจิ้งโง่เสียชีวิตในเมือง
(เป็นยังงี้เพื่อน ชีวิตในเมือง)
- ชายคนที่ 2 : เต็มที่เสียเออ มีแต่จ่ายกับจ่าย
(เหนื่อยมากเพื่อน อะไรก็จ่าย)
- หนู : หาเงินนำกะบ่ได้ (หาเงินก็ไม่ได้)
- ชายคนที่ 1 : มีหยังแต่ บ่ได้จ่าย? (มีอะไรบ้าง ไม่ได้จ่าย?)
- ชายคนที่ 2 : มีแต่หายใจเอาอากาศบ่ได้จ่าย
(หายใจเอาอากาศที่ไม่ได้จ่าย)
- หนู : จ้งแมนชาตชีวิตบักเคน... (โอินอชีวิตโอินเคน)

สังคมเมืองหรือสังคมแห่งความทันสมัย มีสิ่งอำนวยความสะดวกสบายให้กับผู้มาเยือน ไม่ว่าจะเป็นโรงแรม ร้านอาหาร ร้านกาแฟ ผับหรือบาร์ให้นักท่องเที่ยวได้ดื่มด่ำความสุขและท่องเที่ยวชมราตรียามค่ำคืน และห้างสรรพสินค้าที่มีสินค้าให้เลือกสรรมากมาย ทำให้นักท่องเที่ยวและคนลาวสมัยใหม่หลงใหลไปกับความสุขเหล่านี้ ดังตัวอย่างข้างต้น นำเสนอภาพของชายสองคนพูดคุยเกี่ยวกับการใช้ชีวิตในสังคมเมือง ชายอีกคนกลับตอบว่า มีแต่รายจ่ายทั้งนั้น มีอย่างเดียวที่ไม่ได้จ่าย คือหายใจเอาอากาศ ล้อเลียนสังคมเมืองที่มีค่าครองชีพสูง และสินค้าราคาแพง ทำให้ประชาชนที่อาศัยในเมืองหลวงต้องมีค่าใช้จ่ายเพิ่มมากขึ้น การคูณจึงล้อเลียนด้วยการเสียดสีระบบเศรษฐกิจของลาว คือการหายใจเอาอากาศเข้าไปในปอดที่ไม่ได้จ่ายเงิน เมื่อสังคมมีการเปลี่ยนแปลงและมีความทันสมัยมากยิ่งขึ้น สินค้าและบริการย่อมจะต้องมีราคาสูงเช่นกัน เพื่อหารายได้จากนักท่องเที่ยวที่หลงใหลเข้ามาอย่างคับคั่ง สะท้อนให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงของสังคมได้ทั้งข้อดีและข้อเสียไปพร้อมกัน

เมื่อการดำรงชีวิตของคนเราเกี่ยวข้องกับการใช้จ่าย ดังนั้น สิ่งหนึ่งที่มนุษย์ต้องการก็คือ เงิน เงิน คือวัตถุที่กำหนดให้ใช้ป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนหรือชำระหนี้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556) เงินช่วยอำนวยความสะดวกในการแลกเปลี่ยน การผลิต และการจัดสรรทรัพยากรได้อย่างเหมาะสม จะเห็นได้ว่าเงินมีความสำคัญกับประชาชนในสังคมเป็นอย่างมาก ไม่เพียงแต่เงินจะสามารถซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้าและบริการได้ หากยังมีมูลค่าที่สะสมไว้เป็นสมบัติได้อีกด้วย ดังเช่นภาพการ์ตูนจากหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ ฉบับวันที่ 16 มิถุนายน 2558 เป็นภาพการสนทนาของชายชรา กับสาววัยรุ่น เกี่ยวกับการเลือกสามีของหญิงสาว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

รูปภาพ 67 วุฏัจฉิมใหม่ 16 มิถุนา 2558

ข้อความ

ชายชรา : อีห้ำ! คือมาเลือกเอาผ้าเต่าแท้? เหมิดทางแล้วหะ?

(หนู ทำไมไม่เลือกสามี่แก่จ้ง ไม่มีทางเลือกแล้วหรือ?)

สาววัยรุ่น : เลือกเอาमीเงิน! บ่อได้เลือกอายุ! (เลือกเงินไม่ได้เลือกที่อายุ)

หนู : ชีวิตนี่คือเงิน!

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่า ชายชรากลามสาววัยรุ่นว่า หนู ทำไมไม่เลือกสามี่แก่จ้ง ไม่มีทางเลือกแล้วหรือ? ส่วนสาววัยรุ่นก็ตอบว่า เลือกเอาเงินไม่ได้เลือกที่อายุ และมีภาพหนูกล่าวว่า ชีวิตนี่คือเงิน สะท้อนให้เห็นว่าการเลือกสามี่มาเป็นคู่ครองของสาววัยรุ่นในปัจจุบัน ให้ความสำคัญที่เงินทองเป็นอย่างมาก โดยไม่ได้สนใจเรื่องอายุ หน้าตา หน้าทีการทำงาน ขอแค่เป็นคนรวยหรือมีเงินก็เพียงพอสำหรับการเลือกคู่ครองแล้ว การตุนย้งนำเสนอให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ประเทศลาวมีการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ หรือแม้กระทั่งทัศนคติของประชาชนในสังคมที่มองว่าการมีเงินหรือมีฐานะทางสังคม จะทำให้มีความสุขและได้ในสิ่งที่ตัวเองต้องการได้ เงินยังถูกมองในเรื่องของอำนาจอีกด้วย คนที่มีอำนาจทางสังคมย่อมเป็นผู้ที่มีเงินเช่นเดียวกัน ดังเช่นภาพการสนทนาของชายทั้งสองคนที่พูดคุยเกี่ยวกับอำนาจของเงิน ดังต่อไปนี้

รูปภาพ 68 วุฒิจำไข่ม 24 เมษายน 2558

ข้อความ

- ชายคนที่1 : เฮ้ย! โตได้กะตาของขวันหลายบ่อ?
(เฮ้ย นายได้กระเช้าของขวันหลายบ่อ)
- ชายคนที่2 : เออ! กะได้นำแต่ลูกหลานหันแล้ว! บ่อหลายดอก!
(เออ ก็ได้อับลูกหลานนั้นแหละ ไม่เยอะหรือ)
- หนู : อำนาจน้อย! (อำนาจไม่เยอะ)
- ชายคนที่1 : กะแปลว่าอำนาจเงินโตบ่อหลาย! แมนบ่อ?
(ก็แปลว่า อำนาจเงินของนายไม่เยอะใช่ไหม)
- ชายคนที่2 : มีอำนาจเงินจิงได้กะตาหลาย..
(มีอำนาจเงินจิงได้กระเช้าเยอะ)
- หนู : ชั่นเบาอะ? จังแมนคัก!! (จิงหรือ)

จะเห็นได้ว่า การสนทนาของชายสองคนมีเนื้อหาการสนทนาเรื่องอำนาจของเงิน โดยเปรียบเทียบกระเช้าของขวันที่ได้รับจากคนอื่นๆเป็นเงินหรือผู้มีอำนาจ ถ้าหากได้กระเช้าของขวันเยอะ ก็แปลว่าเป็นคนมีอำนาจเงินเยอะเช่นกัน สะท้อนให้เห็นว่าภาพการ์ตูนพยายามเสนอค่านิยมเรื่องอำนาจของเงิน ผู้วิจัยมองว่าผู้ที่มีอำนาจทางสังคมหรือมีฐานะทางสังคมจะเป็นบุคคลที่มีความร่ำรวยและได้รับการต้อนรับหรือยกย่องจากบุคคลอื่น มากกว่าผู้ที่มีฐานะยากจน สะท้อนให้เห็นการแบ่งชนชั้นทางสังคมอีกด้วย เนื่องจากว่าสังคมมีการเปลี่ยนแปลงและมีการพัฒนาให้มีความทันสมัย ประชาชนในสังคมจึงต้องสร้างความทันสมัยให้กับตัวเอง ดังนั้นเงินจึงถือว่าเป็นสิ่งที่มีมูลค่ามากที่สุด

นอกจากนี้ เรื่องอำนาจของเงินยังปรากฏในการ์ตูนหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ที่กล่าวถึงอำนาจของเงินเช่นเดียวกับภาพการ์ตูนข้างต้น ผู้วิจัยมองว่าสังคมลาวปัจจุบันเห็นความสำคัญของเงินเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นการซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้าและบริการ การอุปโภค บริโภค หรือทางด้านเศรษฐกิจ ย่อมอาศัยเงินช่วยในการแลกเปลี่ยนสิ่งเหล่านี้ด้วย ดังเช่น ภาพการ์ตูนที่นำเสนอเรื่องราวการสนทนาเกี่ยวกับการซื้อที่ดิน ก็ยังมีเรื่องอำนาจของเงินปรากฏอยู่ในวงสนทนาเช่นเดียวกัน ดังต่อไปนี้

รูปภาพ 69 วุฏจันใหม่ 28 เมษายน 2558

ข้อความ

ชายคนที่1 : เลาะหาซื้อดินดอนทั่วทึบทั่วแดน! (หาซื้อดินทั่วทุกหนแห่ง)

ชายคนที่2 : อ้าว! ซื้อไว้ขายแนวคนมีเงิน! (อ้าว ซื้อไว้ขายก็คนมีเงิน)

หมา : คักโหด (เกินไป)

ชายคนที่1 : บอว่า! มีเงินซื้อได้หมด! (ใช่เหอ! มีเงินจะซื้อได้หมด!)

ชายคนที่2 : แนวอำนาจเงิน... (ก็อำนาจเงิน)

หมา : ซื้อฮอดพญาป่าดงกะได้! (ซื้อฎมาป่าดงก็ได้)

อำนาจเป็นเครื่องมือสำคัญในการควบคุมสังคม อำนาจยังหมายถึงสิทธิ หรือความสามารถหรือสิ่งที่สามารถทำหรือบันดาลให้เกิดสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556 : 1412) หากมองเรื่องอำนาจเงิน ย่อมทำให้ได้สิ่งที่ต้องการปรารถนาเช่นกัน จากตัวอย่างข้างต้น สนทนาเกี่ยวกับการหาซื้อที่ดินของชายคนหนึ่ง และพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องเงินว่าเงินสามารถซื้อได้หมดทุกอย่าง แม้กระทั่งฎมาป่าดงก็สามารถซื้อได้ แสดงให้เห็นว่าเงินคือสิ่งที่มีค่าและมีอำนาจ สอดคล้อง

กับ แกรนท์ อีแวนส์ (2549) ที่กล่าวว่า “เงินไหลเวียนอยู่ที่ระบบเศรษฐกิจของสังคมนลาว พร้อมกับเงินคือความปรารถนาของคนลาวที่จะลิ้มรสแฟชั่นของโลกภายนอก” ผู้วิจัยมองว่าการหาซื้อที่ดินของคนมีเงิน เป็นการเตรียมความพร้อมของเศรษฐกิจคนลาวที่จะสร้างโรงแรมหรือที่พักไว้สำหรับให้ชาวต่างประเทศที่หลังไหลเข้ามาท่องเที่ยวและทำธุรกิจในประเทศลาว หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่านายทุนที่ร่ำรวยจากการให้ชาวต่างประเทศเข้าโรงแรมเพิ่มขึ้นจำนวนมาก สะท้อนแนวคิดให้เห็นว่าคนที่มีเงินส่วนใหญ่แล้วจะเป็นเศรษฐีและมีอำนาจทางสังคมด้วย

วิถีชีวิตของคนลาวอีกอย่างที่เปลี่ยนแปลงไปตามสังคมที่ทันสมัย คือเรื่องการจัดงานพิธีต่างๆ โดยเฉพาะงานแต่ง การแต่งงานเป็นปรากฏการณ์สากลที่พบเห็นได้ในสังคมแทบทุกแห่งหนทั่วโลก การแต่งงานคือการประกาศให้สังคมรับรู้และเห็นชอบกับการใช้ชีวิตร่วมกันระหว่างสามีกับภรรยา การแต่งงานจึงเป็นทั้งความสัมพันธ์ทางเพศ ความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ กฎหมายและการเมืองระหว่างสามีภรรยา และครอบคลุมความสัมพันธ์ทางสังคมทั้งหมดที่เคยมีอยู่และจะเกิดขึ้นต่อไปในอนาคต (ยศ สันตสมบัติ, 2548) การแต่งงานหรืองานสมรสเป็นงานสำคัญอีกอย่างหนึ่งของชาวลาว งานมงคลสมรสเป็นงานที่มีทุกคนมีความสุขทั้งเจ้าบ่าว เจ้าสาวและแขกที่มาร่วมงาน ฉะนั้นการจัดงานแต่งงานของชาวลาวในแต่ละครั้งจะจัดอย่างยิ่งใหญ่ และเชิญแขกมาร่วมงานกันอย่างคับคั่ง ถือว่าเชิญมาเป็นสักขีพยานแห่งความสุขให้กับคู่บ่าวสาว ภาพการ์ตูนก็นำเสนอให้เห็นค่านิยมของการจัดงานแต่งงานของชาวลาวไว้อย่างน่าสนใจ ดังต่อไปนี้

รูปภาพ 70 อุงจันไข่ม 12 มัฏกอน 2558

ข้อความ

- หญิงคนที่1 : เป็นจิ้งโง่แฮ้ย! ไปกินตองหลานอยู่ชบนะบด?
(เป็นอย่างไรบ้าง ไปงานแต่งหลานที่ชบนท)
- หญิงคนที่2 : ไหยโต! กินกันหมดบ้านสามมือสามคืน!
(งานใหญ่มาก เชิญมาทั้งหมดบ้านจัดงานสามวันสามคืน)
- หมา : ขะหนาดเนาะ! (สุดๆเนาะ)
- หญิงคนที่1 : ตองหลานเฮาอยู่ในเมือง เซนกันหมดเมือง!!
(งานแต่งหลานฉนอยู่ในเมือง เชิญมาทั้งเมือง)
- หญิงคนที่2 : พิลิกอีหลี! ตองบ้านเฮา!
(สุดยอดจริงๆ งานแต่งงานบ้านเรา)
- หมา : สุดยอดแมน ตองบ้านเรา!

จากตัวอย่างข้างต้นนักเขียนการ์ตูนได้เสียดสีค่านิยมในเรื่องการจัดงานพิธีแต่งงานที่ยิ่งใหญ่ และเชิญแขกมาร่วมงานอย่างคับคั่ง ซึ่งเป็นค่านิยมที่ให้ความสำคัญกับหน้าตาและเรื่องกินเป็นใหญ่ โดยนักเขียนได้นำเสนอแนวคิดผ่านการสนทนาเรื่องการไปร่วมงานแต่งงานหลานสาวในชบนทกับในเมือง โดยหญิงคนแรกไปร่วมงานแต่งหลานในชุมชนเมือง ก็บอกว่าเชิญแขกมาร่วมงานทั้งเมือง ส่วนหญิงคนที่สองไปร่วมงานแต่งหลานที่ชบนทก็บอกเชิญแขกมาร่วมงานทั้งหมดบ้านและกินตั้งสามวัน แสดงให้เห็นว่าปัจจุบันค่านิยมในการจัดงานแต่งที่ยิ่งใหญ่ไม่ได้มีเฉพาะในตัวเมืองใหญ่เท่านั้น หากยังขยายไปสู่ชุมชนนอกเมืองอีกด้วย

รูปภาพ 71 วุฏจันใหม่ 09 มัງอาอน 2558

ข้อความ

ชายคนที่ 1 : เป็นจิ้งไดเฮี้ย เฮ็ดตองแล้วมีแต่เลาะเล่นเลาะเที่ยววอ?
(เป็นยังงี้บ้าง แต่งงานแล้วไปเที่ยวไหนหรือ)

ชายคนที่ 2 : บ่มีเวลาเที่ยวดอกหมู่เอ๊ย! (ไม่มีเวลาเที่ยวหรือเพื่อน)

หมา : ชีวิตใหม่! (ชีวิตใหม่)

ชายคนที่ 1 : คั่นซันพากันไปใส? (ถ้างั้นจะไปไหนกัน)

ผู้หญิง : เลาะใช้หนี้เพิ่น! หนี้ท่วมหัวหมู่เอ๊ย!
(ตะลอนใช้หนี้เขา! หนี้ท่วมหัวเพื่อนเอ๊ย!)

หมา : สู้ๆ

การจัดงานแต่งงานย่อมจะต้องใช้จ่ายเป็นจำนวนมาก ยิ่งเชิญแขกมาร่วมงานมากก็ ต้องมีรายจ่ายมากตามไปด้วย ดังตัวอย่างข้างต้นเสนอให้เห็นผลจากการจัดงานแต่งที่ยิ่งใหญ่ หรูหรา โดยเพื่อนของฝ่ายชายถามว่า แต่งงานแล้วพากันไปเที่ยวที่ไหน ฝ่ายชายตอบว่าไม่ได้ไปเที่ยวไหนเลย และฝ่ายหญิงเสริมต่อว่า ไปใช้หนี้เขา หนี้ท่วมหัวแล้ว จากที่กล่าวไปแล้วว่าการจัดงานพิธีแต่ละครั้ง ต้องใช้จ่ายเยอะ ดังนั้นการตัดสินใจเสียตีสีให้เห็นการใช้เงินฟุ่มเฟือยจากการจัดงานแต่งงาน จนทำให้ ต้องหาเงินมาใช้หนี้ เพื่อเตือนสติให้คนในสังคมลาวใช้จ่ายเงินอย่างประหยัดและมีคุณค่าด้วย

ปัญหาเกี่ยวกับสังคมสมัยใหม่ที่ที่นักเขียนการ์ตูนให้ความสนใจอีกอย่างก็คือ ปัญหา ด้านการขาดระเบียบวินัยของคนในสังคมเมือง ซึ่งระเบียบวินัยถือเป็นกฎหมายหนึ่งในสังคม การ ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบวินัยจรรยาบรรณ ปฏิบัติตามกฎหมายของสังคม ประชาชนต้องรักษาระเบียบวินัย อย่างเคร่งครัด แต่ก็มีคนส่วนมากที่มักจะฝ่าฝืนกฎหมายระเบียบวินัยจรรยาบรรณ เช่น เมาแล้วขับ จอดรถในที่ ห้ามจอด หรือการทิ้งขยะข้างถนน ก็ฝ่าฝืนกฎหมายระเบียบเช่นเดียวกัน ดังเช่นปัญหาของการจอดรถข้าง ถนนที่มีการจราจรแออัด ทำให้ผู้คนสัญจรไปมาไม่สะดวก หรือการจราจรติดขัด ก็เกิดจากความมก ง่ายของประชาชนบางส่วน ที่มีความเห็นแก่ตัว ไม่สนใจส่วนรวม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

พูนุ่ ปณุ่ ทิโต ชีเว

รูปภาพ 72 วุฏัจฉิมใหม่ 27 ปีคคสพค 2558

ข้อความ

- พ่อเต่า : เว้านำคนมันง่ายนี่! เป็นตาหน้าย ตาหน้าย!
(พูดกับคนมันง่ายนี่ นำเปื่อ)
- แม่เต่า : หน่วยแถมใด? (เปื่ออย่างไร)
- พ่อเต่า : มันง่ายแบบซัดไปตีๆอยากซื้อหยังแคมทางกะจอตลอด บ่อสนว่า...
(มันง่ายแบบ ช้บรรดไปตีๆอยากซื้ออะไริมทางก็จอตลอดเลย ไม่สนว่า)
- แม่เต่า : แถมเพิ่มยังว่าเพิ่มเฮ็ดอีก!!
(ยังคิดว่าตัวเองทำถูกแล้ว)
- ทั้งสอง : อันนี้เป็นตาหน้ายความเห็นแก่ตัว!
(นำเปื่อกับความเห็นแก่ตัว)

จากตัวอย่างข้างต้น นักเขียนได้เสนอแนวคิดเสียดสีพฤติกรรมของประชาชนบางส่วนที่มีความมันง่าย เห็นแก่ตัว ชอบจอตลอดซื้อของระหว่างทาง และคิดว่าสิ่งที่ตัวเองทำนั้นถูกต้องแล้ว เมื่อประชาชนไม่เคารพกฎระเบียบของสังคมย่อมทำให้เกิดปัญหาการจราจรติดขัด และทำให้เกิดอุบัติเหตุขึ้นได้ การตุนในหนังสือพิมพ์จึงเป็นเสียงสะท้อนพฤติกรรมของประชาชนที่ขาดระเบียบวินัย เห็นประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าส่วนรวม นอกจากการจอตลอดข้างถนนแล้ว พบว่าการจอตลอดในที่ห้ามจอตดยังปรากฏให้เห็นอยู่เสมอในสังคมลาว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

รูปภาพ 73 วุฒิจำมใหม่ 19 สิงหาคม 2558

ข้อความ

- ชายคนหนึ่ง : เฮ้ยเสี่ยว! โตมาจอดลดเฮ็ดหยังอยู่นี่?
(เพื่อน นายมาจอดรถทำอะไรอยู่ตรงนี้)
- เจ้าของรถ : จอดให้เมียเข้าไปซื้อเคื่อง!! มีหยังบ่?
(จอดให้เมียเข้าไปซื้อของ มีอะไร)
- ชายคนหนึ่ง : เห็นบ่ป้ายห้ามหยุด ห้ามจอดอยู่ทางหลังโต!
(เห็นไหมป้ายห้ามจอด อยู่ข้างหลังนาย)
- เจ้าของรถ : เห็น! จอดให้เมีย! (เห็น! จอดให้เมีย!)
- หมา : เอาใจเมีย! (เอาใจเมีย!)

ป้ายสัญลักษณ์บนท้องถนนปรากฏให้เห็นอยู่ตลอดทาง การทำป้ายขึ้นมาเพื่อลดอุบัติเหตุในท้องถนน แต่ประชาชนกลับไม่ยอมทำตามป้ายบอกทาง เป็นการฝ่าฝืนระเบียบวินัยของสังคม ดังตัวอย่างข้างต้น นำเสนอภาพของชายคนหนึ่งที่ได้เดินมาบอกเจ้าของรถว่า จอดในที่ห้ามจอด ซึ่งเจ้าของรถตอบว่าเห็นป้ายแล้ว แต่ก็อยากจะจอดให้ภรรยาซื้อของ สะท้อนให้เห็นว่าประชาชนในสังคมรู้ว่าตัวเองทำผิด และฝ่าฝืนกฎระเบียบ แต่เพื่อความสะดวกสบายและความเห็นแก่ตัวของตัวเอง จึงยอมที่จะไม่ทำตามกฎหมายที่สังคมกำหนดไว้ เมื่อประชาชนละเลยในกฎระเบียบวินัย ก็จะทำให้เกิดปัญหาต่างๆมากมายขึ้น ดังนั้นประชาชนควรจะเคารพกฎระเบียบเพื่อสังคมจะได้อยู่อย่างสงบ

สังคมเมืองมีการจราจรที่แออัด ทำให้เกิดอุบัติเหตุขึ้นอยู่บ่อยครั้ง อย่างเช่น เหตุการณ์ชนแล้วหนี ก็ปรากฏให้เห็นในสังคมลาวเช่นกัน เป็นการฝ่าฝืนกฎหมายและขาดระเบียบวินัยอย่างชัดเจน ดังนั้นการขับรถบนท้องถนนควรระมัดระวังและขับรถอย่างปลอดภัย เพื่อจะไม่ทำให้ผู้อื่นเสียชีวิตหรือบาดเจ็บบนท้องถนน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

รูปภาพ 74 อู้งมม! 16 ชั้นฉา 2558

ข้อความ

เด็กน้อยผู้หญิง : เดียวนี้มีตำแล้วหนีเกิดขึ้น!
(เดี๋ยวนี้ชนแล้วหนีเกิดขึ้น)

เด็กน้อยผู้ชาย : จังแม่นขาดจิว (จิวมาก)

ผู้หญิง : มันแม่นความจริงใด!
(มันเป็นความจริงนะ)

เด็กน้อยผู้หญิง : จิวแล้วสิเฮ็ดแนวใด?
(ทำจิวแล้ว จะจัดการแบบไหน)

เด็กน้อยผู้ชาย : เพ็นมีวิธีนำเอาคนจิวมาลงโทษ
(เขามีวิธีนำเอาคนจิวมาลงโทษ)

ผู้ใหญ่ : แท้? (จริงหรือ?)

ภาพการ์ตูนนำเสนอการสนทนาเกี่ยวกับการชนแล้วหนี ที่เกิดขึ้นอยู่บ่อยครั้งบนท้องถนน การชนแล้วหนีเป็นความเห็นแก่ตัวของผู้กระทำผิดอย่างมาก คือไม่มีความรับผิดชอบกับความผิดที่ตนเองทำไว้ เป็นการทำผิดกฎหมายต้องได้รับการลงโทษและติดคุกเพื่อดำเนินคดี สะท้อนให้เห็นว่าเจ้าหน้าที่รัฐยังไม่เข้มงวดหรือเข้มแข็งในการแก้ปัญหาเรื่องนี้ จึงต้องนำมาเป็นเรื่องล้อเลียนเสียดสีในการ์ตูนหนังสือพิมพ์

รูปภาพ 75 วุฏจินใจม 15 มัถกอม 2558

ข้อความ

- คนที่1 : เหม็นขี้เหยี่ยวแถมทาง! (เหม็นขยะข้างถนน!)
- คนที่2 : มีหนทางหลายเส้นกำลังเขียนแบบกัน! (มีถนนหลายสายที่กำลังเขียนแบบกันอยู่)
- คนที่3 : เขียนแบบยังพอเล่า? (เขียนแบบอะไรหรือคุณตา?)
- คนที่4 : เลื่องความสะอาดตามตาหะ? (เรื่องความสะอาดสวยงามหรือ?)
- คนที่5 : เลื่องขี้เหยี่ยวซะชายที่1เลย! (เรื่องขยะเกลื่อนกลาดที่ 1 เลย)

จากตัวอย่างนี้ นักเขียนมุ่งเสียดสีการทิ้งขยะเรี่ยราดไม่เป็นที่ที่เป็นทางของคน โดยการ์ตูนนำเสนอให้เห็นว่าผู้ใช้รถใช้ถนนได้รับผลกระทบจากการทิ้งขยะที่ไม่เป็นที่ที่เป็นทาง ซึ่งเป็นปัญหาที่พบทั่วไป โดยจะเห็นได้จากกระดาษ แก้วน้ำ ขวดน้ำ ถูพลาสติก ทำให้มีขยะเพิ่มในปริมาณมากตามพื้น ส่งกลิ่นเหม็นไปทั่วบริเวณจนก่อปัญหามลพิษให้กับสิ่งแวดล้อมและผู้คนที่เดินทางผ่านไปมา สะท้อนแนวคิดเกี่ยวกับปัญหาทางสังคมที่ขาดคุณธรรม จริยธรรม ขาดระเบียบวินัย ขาดความรับผิดชอบในการรักษาความสะอาดสวยงาม

4.2.2 ความทันสมัยด้านการบริโภค

นักเขียนการ์ตูนได้เสนอให้เห็นพฤติกรรมการบริโภคที่เกินความจำเป็นของคนในสังคมเมือง ทั้งนี้การบริโภคไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะการกินหรือการใช้สินค้าเท่านั้นแต่ยังหมายรวมถึงการบริการเพื่อสนองต่อความต้องการของมนุษย์อีกด้วย ในด้านการบริโภคนั้น นักเขียนการ์ตูนได้นำเสนอ เรื่องการบริโภคความสวยงามของผู้หญิงลาว เพราะในยุคปัจจุบันนี้ความสวยความงามมีอย่างครบวงจร เช่น การศัลยกรรมสามารถทำให้ผู้หญิงสวยมากขึ้นกว่าเดิมได้ หรืออาจจะเป็นการสักคิ้วถาวร การทำตาสองชั้น การทำปากกระชับ หรือการฉีดโบท็อกซ์ให้ผิวขาวใสมีออร่าอย่างเป็นธรรมชาติ ทำให้เห็นว่าค่านิยมในเรื่องความงามได้รับความนิยมและความสนใจจากผู้หญิงลาวสมัยใหม่เป็นอย่างมาก ดังปรากฏในการ์ตูนที่กล่าวถึงเรื่องราวของการฉีดยาขาวให้ผิวขาวใสมีออร่าดังต่อไปนี้

รูปภาพ 76 วุฒิจำนใหม่ 20 มักรอม 2558

ข้อความ

- หญิงชรา : ตายๆ อีของ! แผลก็ จูมแล้ว! จูมมี สี ผิวขาวใสงามแท้?
(หนูห้อย แต่ก่อนห้อยดำๆ ตอนนีผิวขาวใสสวยจัง)
- สาววัยรุ่น : หลานไปสักยามา! (หาลานไปฉีดยามา)
- หมา : แปกๆ (แปลก)
- หญิงชรา : สักยาหย้ง? (ฉีดยาอะไร)
- สาววัยรุ่น : สักยาเปี่ยนสีหนังแท้ให้ป็นหนังขาวคือดารา
(ฉีดยาเปลี่ยนผิวดำให้เป็นผิวขาว เหมือนดารา)

หมา : เปียนควายดำเป็นควายด่อน! (เปลี่ยนควายดำเป็นควายเผือก)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเป็นการสนทนาของยายกับหลานสาว ยายได้ถามหลานสาวว่าไปทำอะไรมาทำไมผิวขาวใสสวยแบบนี้ หลานจึงตอบยายว่า ไปฉีดยามาให้ผิวขาวเหมือนดาร่า จะเห็นได้ว่าการฉีดยาขาวได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก สะท้อนให้เห็นว่าสังคมปัจจุบันนี้มีเทคโนโลยีที่ล้ำสมัยหรือการค้นพบสารต่างๆที่ช่วยทำให้ผิวขาวมากขึ้น จึงทำให้สาวงามมีค่านิยมในเรื่องความสวย ความงามและการทำทุกอย่างเพื่อให้ดูดี ดูสวยในสังคม อย่างไรก็ตามสังคมลาวสมัยใหม่ยังรับค่านิยมของการศัลยกรรมอย่างต่อเนื่อง แม้กระทั่งจมูกก็เป็นอีกอย่างหนึ่งที่คนลาวนิยมไปทำกัน ดังเช่นการ์ตูนที่กล่าวถึงเรื่องการไปทำจมูกให้โด่งกว่าเดิม ดังต่อไปนี้

รูปภาพ 77 วุจจับไข่ม 04 ฆะจิก 2558

ข้อความ

หญิงคนที่ 1 : เฮ้ย! ก่อนดองโตะต้องไปเฮ็ดคิ้ว เฮ็ดคิ้วใหม่ให้โด่งขึ้น!
(เฮ้ย ก่อนแต่งงานเธอต้องไปทำคิ้ว ทำจมูกใหม่ให้โด่งขึ้น)

หญิงคนที่ 2 : เฮากะว่าคือโตะแต่...
(ฉันก็คิดเหมือนเธอ แต่...)

หนู : เท่กับแรง! (นิยมกันมาก)

หญิงคนที่ 1 : บ่มีแต่.. ต้องเฮ็ด! แพงกะอย่า! โตะย่าน..
(ไม่มีแต่ ต้องทำ แพงก็ไม่สน เธอกลัว...)

หญิงคนที่ 2 : ย่านแต่ลูกเกิดมาสิตั้งโม่บ่?
(กลัวว่าลูกเกิดมา จมูกจะโด่งไหม?)

หนู : ดั่งแหมบคือเก่า! (จุมุกแบนเหมือนเดิม)

จากตัวอย่างนำเสนอแนวคิดเรื่องค่านิยมการศัลยกรรมความงาม ดังที่การ์ตูนข้างต้น สนทนากันในเรื่องการไปทำคิ้วและทำจุมุกก่อนวันแต่งงาน ซึ่งเพื่อนของว่าที่เจ้าสาวก็บอกให้เธอไปทำ คิ้ว ทำจุมุก แต่ว่าที่เจ้าสาวก็กลัวว่าถ้าไปทำจุมุกให้โด่งแล้ว ลูกที่เกิดมาจะจุมุกโด่งด้วยหรือไม่ โดยเธอ ไม่สนว่าราคาในการทำจุมุกจะแพงหรือไม่ เพียงแต่คิดกลัวในใจว่าลูกจะไม่จุมุกโด่งเช่นเธอ สะท้อนให้ เห็นว่าสาวลาวสมัยใหม่นิยมทำศัลยกรรม โดยมองเรื่องราคาเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่จะสนใจเรื่องความ มั่นใจ การสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับตัวเองเพื่อให้สังคมยอมรับ อีกด้านหนึ่งนักเขียนการ์ตูนยังได้เสียด ส์การทำศัลยกรรมอีกว่า ถึงตนเองจะทำมาสวยแต่พอมีลูก ลูกก็ไม่ได้สวยเหมือนเดิม นอกจากนี้ การ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ยังล้อเลียนเรื่องการทำคิ้วของหญิงชรา ดังต่อไปนี้

รูปภาพ 78 วุฏจันใหม่ 10 พะจิก 2558

ข้อความ

- หลานชาย : คັນแม่ตู้ไปเฮ็ดคิ้วไวลุ่นรุน พ่อตู้ชีว่าแนวใด?
(ถ้าายไปทำคิ้วเหมือนวัยรุ่นน ตาจะว่าอย่างไร)
- พ่อตู้ : ไวลุ่นแต่คิ้วหะ? (วัยรุ่นนแค่คิ้วเหอ?)
- หลานสาว : คັນแม่ตู้ไปเฮ็ดคิ้วไวลุ่นซิงามขึ้นโลด!
(ถ้าายไปทำคิ้ววัยรุ่นนจะสวยขึ้นมาทันที!)
- หมา : กะแสนี่กำลังเห่อกัน!
(กระแสนี่กำลังนิยมกัน!)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการสนทนากันของหลานชาย หลานสาว และคุณตาเกี่ยวกับการทำคิ้วของคุณยาย หลานสาวแนะนำให้ยายไปทำคิ้วถ้าทำแล้วจะสวยขึ้นมาทันที การ์ตูนล้อเลียนให้เห็นว่าค่านิยมในการทำคิ้วไม่ได้พบแค่กลุ่มวัยรุ่นเพียงเท่านั้น หากยังพบได้ในหญิงวัยชราที่ยังอยากที่จะสวยใสเหมือนวัยรุ่นเช่นกัน จากตัวอย่าง คำพูดของคุณตาที่ว่า “วัยรุ่นแค้คิ้วหรือ?” แสดงให้เห็นว่านักเขียนการ์ตูนต้องการเสียดสีการทำศัลยกรรมของหญิงวัยชรา หรือคนที่มีอายุสูงแล้ว ถึงแม้ว่าจะไปทำคิ้วมาใหม่ให้เหมือนกับวัยรุ่นแต่ส่วนอื่นในร่างกายก็ไม่เหมือนวัยรุ่น ไม่สวยงามและแต่งตึงเหมือนคนรุ่นใหม่ เพราะอายุมากเนื้อหนังย่อมย่อนยานเป็นเรื่องธรรมดา ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าผู้หญิงลาวนิยมทำศัลยกรรมกันเป็นจำนวนมาก ขณะที่ผู้ชายก็มีแนวคิดที่ตรงกันข้าม

นอกจากความทันสมัยด้านการบริโภคเกี่ยวกับค่านิยมการเสริมความงามแล้วแล้ว นักเขียนการ์ตูนยังเสนอให้เห็นค่านิยมของคนลาวต่อสินค้าไทยอีกด้วย ดังตัวอย่าง

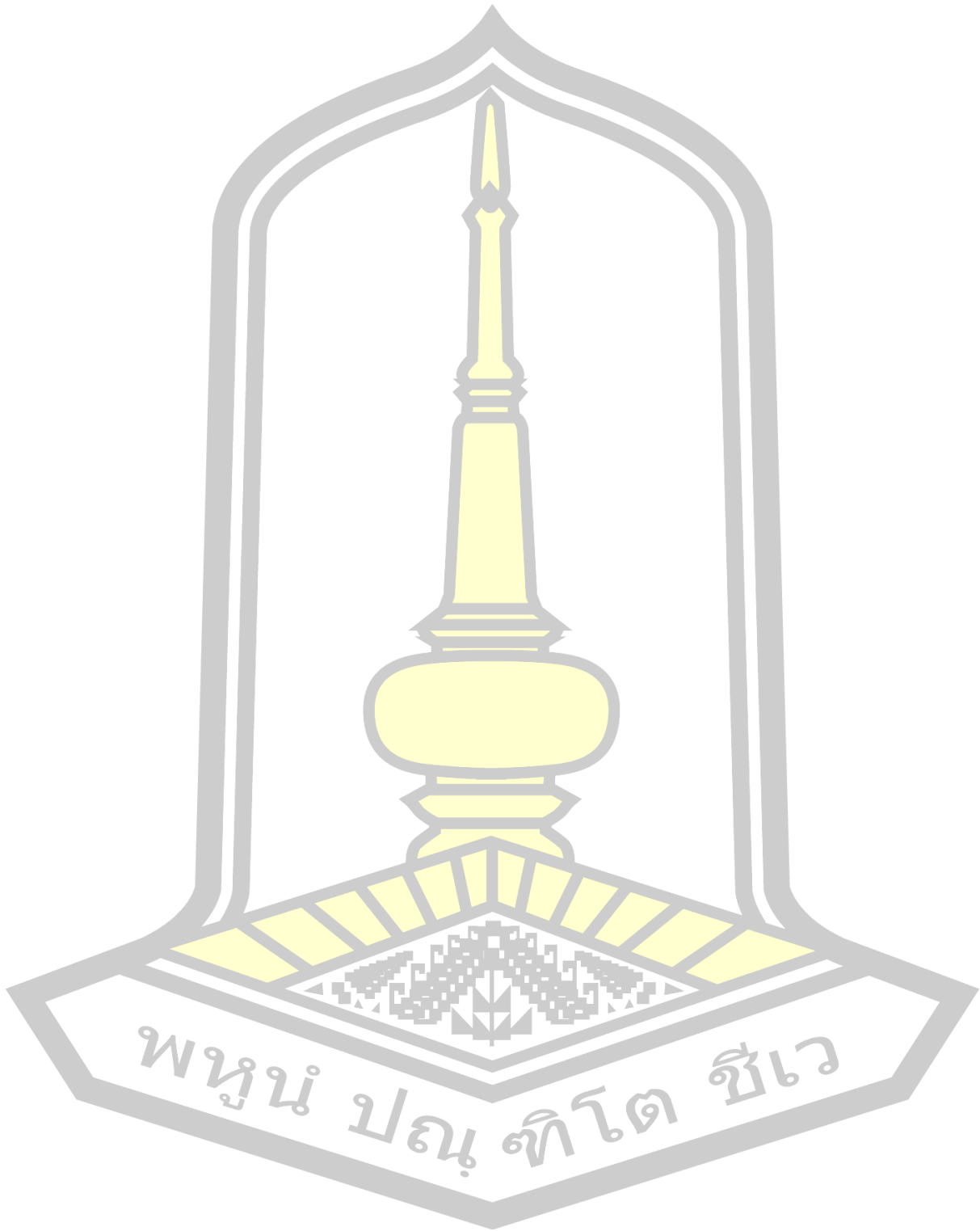

รูปภาพ 79 วุจจันใหม่ 04 ปีดสะพฯ 2558

ข้อความ

- เมีย : เออ! เคื่องใช้ในเฮือนหมดแล้วเด! ชิบอกลูก..
(เออ! ของใช้ในบ้านหมดแล้วนะ! จะบอกลูก...)
- ผัว : บอกลูกไปซื้ออยู่ฝั่งพุนเด้อ! (บอกลูกไปซื้อที่ฝั่งนั้นนะ!)
- แมว : ขนเงินไปซื้อนำเพิ่ม! (ขนเงินไปซื้อกับเขา!)
- เมีย : ไปที่ยังฮอดพุนอยู่ตลาดเฮากะมีเต็ม?
(ไปทำไม ถึงโน้น ตลาดบ้านเรากี่มี?)
- ผัว : เออ, คีเห็นพากันไปเลยๆ! (เออ, ก็เห็นไปกันตลอด!)

แมว : คักอีหลี?

จากตัวอย่างนักเขียนการ์ตูนเสนอแนวคิดเรื่องการบริโภคสินค้าไทย โดยเสนอผ่านตัวการ์ตูนผู้ขายคนหนึ่งที่กำลังสนทนากันเรื่องของผู้ขายในบ้านหมด แล้วผู้ขายก็บอกเมียว่าให้ลูกไปซื้อของที่ฝั่งนู้น ซึ่งฝั่งโน้นของคนลาวหมายถึงประเทศไทย เพราะเห็นว่าลูกเมียชอบไปกัน โดยนักเขียนการ์ตูนมุ่งเสียดสีพฤติกรรมของคนลาวในเรื่องการซื้อสินค้าจากประเทศไทย สินค้าไทยได้รับความนิยมค่อนข้างมากในลาว เนื่องจากคนลาวคิดว่าคุณภาพสินค้าของไทยดีกว่าสินค้าจากจีนและเวียดนาม ดังนั้น คนลาวจำนวนหนึ่งในวันหยุด เสาร์-อาทิตย์ ก็จะข้ามฝั่งมาซื้อของที่ประเทศไทย โดยเฉพาะเมืองใหญ่ที่มีชายแดนติดต่อกัน อย่างเช่น หนองคาย เมืองอุบลฯ แล้วหอบหิ้วของกินของใช้กลับไปเป็นจำนวนมาก ซึ่งบางครั้งอาจไม่ใช่เรื่องที่ดี เพราะในสินค้าต่างๆ ในตลาดลาวส่วนมากก็นำเข้าจากประเทศไทย

การบริโภคที่เกิดขึ้นในยุคของความทันสมัยไม่ว่าจะเป็นการบริโภคด้านวัตถุ การบริโภคบริการด้านการเสริมความงาม ล้วนแต่เข้ามาพร้อมกับสื่อโฆษณาต่าง ๆ ทั้งนี้ ทั้งนี้เพราะโฆษณาก็เป็นกลยุทธ์สำคัญที่ทำให้ธุรกิจมีรายได้ เพราะการโฆษณาต้องชวนเชื่อให้ลูกค้าต้องควักเงินซื้อสินค้านั้นๆ แต่หากโฆษณาชิ้นไหนสามารถกระตุ้นความต้องการของมนุษย์ได้มากเท่าไร ก็หมายถึงโอกาสที่จะทำเงินได้มากเป็นทวีคูณ จึงไม่แปลกที่บางครั้งหลายคนจะหลงเป็น “เหยื่อ” ของโฆษณา ดังตัวอย่าง

รูปภาพ 80 วุฏจันใหม่ 13 มีนาคม 2558

ข้อความ

- ชาย : หากซื้อใหม่ๆแพงแล้ว! มันต้อะเอาเงินกู้อ่าๆ!
(เพิ่งซื้อมาใหม่ ไซไม่ได้แล้ว! มันหลอกเอาเงินกู้อะ)
- !! ปัง !!
- นก : เหยื่อโคสะนา! (เหยื่อโฆษณา)

ทุกวันนี้เราจะเห็นสินค้าหรือผลิตภัณฑ์เกือบทุกชิ้นถูกโฆษณาผ่านสื่อต่างๆ โฆษณาที่เผยแพร่ส่วนใหญ่นั้น มีการแอบเพิ่มเติมข้อมูลที่เกินจริงเข้าไป ทำให้บุคคลที่ได้รับสื่อโฆษณาหลงเชื่อ และซื้อผลิตภัณฑ์เหล่านั้นมาใช้ หากสินค้านั้นๆ เป็นสินค้าที่มีคุณภาพเหมือนที่ได้โฆษณาเอาไว้ก็ไม่มีปัญหา แต่หากสินค้านั้นๆ มีสรรพคุณและคุณภาพไม่เหมือนกับที่โอ้อวดไว้ก็เกิดเรื่อง เหมือนที่เป็นข่าวกันอยู่ทุกวัน ดังตัวอย่างที่เสนอผ่านชายคนหนึ่งกำลังเขวี้ยงโทรศัพท์ทิ้งด้วยความโมโห เพราะเขาถูกลอก เขาเพิ่งซื้อโทรศัพท์มาใหม่แต่ใช้ไม่ได้ และนักเขียนใช้ภาพนกพูดว่า “เหยื่อโฆษณา” เป็นการเสียดสีบุคคลที่หลงเชื่อในคำโอ้อวดที่เกินจริงเหล่านั้น ทั้งนี้เพื่อเป็นการเตือนสติคนไม่ให้หลงเชื่อโฆษณา ต้องมีการตรวจสอบข้อมูลให้ละเอียดรอบคอบและแน่ใจก่อนตัดสินใจซื้อสินค้า

กล่าวโดยสรุปแนวคิดของนักเขียนการ์ตูนเรื่องความทันสมัย แสดงให้เห็นความทันสมัยของสังคมลาวในปัจจุบัน เมื่อประเทศลาวก้าวเข้าสู่สังคมสมัยใหม่ ทำให้วิถีชีวิตของคนลาวเปลี่ยนไป การย้ายถิ่นฐาน การค้าข้ามพรมแดน การค้าและการลงทุนข้ามชาติเข้ามาในสังคมลาวเป็นจำนวนมาก ซึ่งมีส่วนจนเกิดผลกระทบต่อการจัดระเบียบสังคม จริยธรรมของผู้คนโดยฉพาะคนในสังคมเมือง การ์ตูนยังสะท้อนให้ค่านิยมของคนในสังคมลาวสมัยใหม่ที่ยกย่องและให้ความสำคัญกับวัตถุ สะท้อนให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงของสังคมได้ทั้งข้อดีและข้อเสียไปพร้อมกัน

4.3 แนวคิดเรื่องครอบครัว

มนุษย์ทุกคนถือกำเนิดและเติบโตขึ้นภายในบริบทของครอบครัว ได้รับการดูแลเอาใจใส่ ประคบประหงม ให้อาหาร เสื้อผ้าและสิ่งจำเป็นพื้นฐานในชีวิตจากพ่อแม่ และสมาชิกคนอื่นๆ ภายในครอบครัวเดียวกัน ดูเหมือนว่ามนุษย์จำเป็นต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่ในวัยเด็กเป็นระยะเวลา ยาวนานกว่าสัตว์ประเภทอื่นๆ ก่อนที่จะสามารถและเรียนรู้และช่วยเหลือตนเองได้ ครอบครัวจึงมีบทบาทสำคัญในการผลิตสมาชิกของสังคมและยังทำหน้าที่ดูแลเอาใจใส่เด็กหรือสมาชิกสังคมรุ่นใหม่ ก่อนที่จะเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ต่อไปในวันข้างหน้า (ยศ สันตสมบัติ, 2548) “ครอบครัว” เป็นสถาบันพื้นฐานของสังคมและเป็นสถาบันที่คนทุกคนต้องมีประสบการณ์ด้วยไม่ว่าจะในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ครอบครัวมีผลทั้งต่อ “การหล่อหลอมบุคลิกภาพของบุคคล” และยังเป็น “หนทาง” นำพาบุคคลให้เดินทางเข้าสู่สังคมวงกว้าง (กาญจนา แก้วเทพ, 2544)

จากการศึกษาพบว่าแนวคิดเรื่องครอบครัวที่ปรากฏในการ์ตูนส่วนมากมักเป็นการล้อเลียนเสียดสีความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว ซึ่งความสัมพันธ์ที่ปรากฏ ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยา ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ลูก ดังต่อไปนี้

4.3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยา

แนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยาที่ถูกนำมาเสนอในการ์ตูนมีลักษณะการล้อเลียนเสียดสีชีวิตสมรสที่มีความขัดแย้งกัน ความไม่ลงรอยกัน เช่น ปัญหาการนอกใจของคู่สมรส การทะเลาะเบาะแว้งซึ่งเกิดจากการนอกใจ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

รูปภาพ 81 วิวจัมใหม่ 21 มັງກອນ 2558

ข้อความ

- เมียใหญ่ : ลูกเจ้าจิ้งแม่มเป็นตาฮักเนาะ! พ่อลาวคือซิเจ้าจู้เนาะ!
(ลูกเธอช่างน่ารักน่าซังจิงเลยนะ! พ่อของเขาคงจะหน้าตาดีนะ!)
- เมียใหญ่ : ผัวกูตัวะ! (ผัวกูนี้หว่า)
- เมียน้อย : ผัว?? (ผัว??)
- ผัว : มาพ้อกันได้แนวได! (มาเจอกันได้อย่างไร!)
- หนู : ผัวคนเดียวกัน (...ผัวคนเดียวกัน!)

จากตัวอย่างได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยาให้เห็นว่า สามีไม่ซื่อสัตย์ต่อภรรยา โดยการตุนเล่าถึงตัวละครภรรยาคนหนึ่งกำลังชมลูกของผู้หญิงอีกคนว่ามีหน้าตาน่ารักและยังชมต่อว่าพ่อของเด็กคงจะหน้าตาดีเช่นกัน ในขณะที่นั้นก็มองเห็นผู้ชายที่เป็นพ่อเด็กกับเป็นสามีของเขาเอง สุดท้ายผู้หญิงทั้งสองก็มีสามีคนเดียวกันนั่นเอง ซึ่งนักเขียนการ์ตูนมีเจตนาล้อเลียนเสียดตัวละครสามีที่มีพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ต่อภรรยาโดยการมีลูกและเมียอีกคนนั่นเอง

กรณีการนอกใจของคู่สมรสนี้อาจถือว่าเป็นปัญหาที่โหดร้ายต่อจิตใจ เป็นเหตุอันสำคัญที่จะทำให้เกิดปัญหาการหย่าร้างได้ในที่สุดถึงแม้ว่าไม่มีการหย่าร้าง แต่จะทำให้ความสัมพันธ์บรรยากาศของครอบครัวที่เคยอบอุ่นก็จะกลายเป็นความหวาดระแวง ขาดความรักที่แท้จริงเกิดไม่เชื่อมั่นในความซื่อสัตย์สุจริตที่เคยมีต่อกันนับเป็นการบั่นทอนสุขภาพกายและจิตใจเป็นอย่างยิ่ง (ทัศนีย์ ทองสว่าง, 2549) ดังตัวอย่าง

รูปภาพ 82 วุฏจันใหม่ 13 กุมภาพันธ์ 2558

ข้อความ

- ลูก : เด็กแล้ว แม่ยังบ่อนอนหะ?
(เด็กแล้ว แม่ยังไม่นอนหรือ?)
- เมีย : นอนบ่อหลับกินยาก่อน!
(นอนไม่หลับกินยาก่อน!)
- หมา : ผัวบ่กลับเฮือน (ผัวไม่กลับบ้าน)
- ลูก : ตอนเชื่อบหลับลูกฝันเห็นพ่ออยู่นำไฟหะ บ่อจื่อ!
(ตอนเผลอหลับลูกฝันเห็นพ่ออยู่กับใครก็ไม่รู้ จำไม่ได้!)
- แม่ : ลวจะอยู่นำหมู่ลว เวียกลวหยุ่งหลาย!
(พ่อก็อยู่กับเพื่อน พ่องานยุ่งยาก!)
- หมา : ผัวหยุ่งเวียก เมียนอนบ่หลับ!
(ผัวงานยุ่ง เมียนอนไม่หลับ)

พหุณ ปณ ทิโต ชีเว

จากตัวอย่างได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยาให้เห็นว่า พฤติกรรมของสามีส่งผลให้เกิดความหวาดระแวง ความสงสัยจากภรรยาและลูก จากตัวอย่างเล่าเรื่อง ตัวละครสองแม่ลูกที่นอนไม่หลับเพราะสามี/พ่อของเขายังไม่กลับบ้าน โดยตัวละครลูกได้ถามแม่ว่า ดึกแล้วแม่ยังไม่นอนหรือ ตัวละครแม่ก็ตอบลูกว่านอนไม่หลับ ลูกชายก็พูดต่อว่าตอนที่เค้าผลอหลับ เขาฝันเห็นพ่ออยู่กับใครก็ไม่รู้ จำไม่ได้ และแม่ก็ตอบลูกไปว่าพ่อก็คืออยู่กับเพื่อนพ่อ งานพ่อยุ่งมาก จากบทสนทนาเป็นการนำเสนอถึงความหวาดระแวง ความสงสัยของลูกและภรรยาที่มีต่อสามี/พ่อ ที่กลับบ้านดึกตื่นทำให้ผู้เป็นภรรยาไม่หลับจนถึงขั้นได้กินยานอนหลับและส่งผลให้ลูกนอนไม่หลับไปด้วย

รูปภาพ 83 วุจจัมไขว่ 04 มีนาคม 2558

ข้อความ

เมีย : เอาแต่นั่งไขว่ไขว่อยู่ กะเบ็งเวียกเสือนกานซานช่วยแต่ดู! ว่าแต่ลูกเมียจ้ม!
(มีวแต่นั่งไขว่ไขว่อยู่ ช่วยทำงานบ้านงานเรือนหน่อยซิ! แล้วมาว่าลูกเมียบ่น)

ผัว : ลูกบ่ได้จ้มหนา มีแต่แม่จ้มมึง! (ลูกไม่ได้บ่น มีแค่แม่ที่บ่น)

ครอบครัวจะประกอบด้วยสามีและภรรยา สามีจะทำงานนอกบ้าน ส่วนภรรยาจะทำงานบ้านงานเรือน ดูแลปรนนิบัติสามี เปรียบเทียบให้เห็นว่าสามีคือช่างเท้าหน้า ภรรยาคือช่างเท้าหลัง ซึ่งสามีเป็นฝ่ายทำงานหาเงินให้ครอบครัว ในขณะที่ภรรยาก็ทำงานบ้านทุกอย่าง จากการตั้งข้อสันนิษฐานแนวคิดให้เห็นว่าภรรยาบ่นกับสามี ที่สามีนั่งไขว่ไขว่แบบสบายใจ ไม่ทำงานบ้าน ช่วยภรรยา สะท้อนให้เห็นว่าแม้ภรรยาจะทำงานภายในบ้านก็เหนื่อยเหมือนกัน เมื่อสามีกลับมาจากทำงานก็อยากให้มาช่วยทำความสะอาดบ้านเรือนด้วย แต่ภรรยาก็ทำได้แค่บ่นให้สามีฟัง สังคมลาวยัง

เป็นสังคมแบบปิตาธิปไตยหรือชายเป็นใหญ่ ชายมีอำนาจเหนือกว่าหญิง การตุนในหนังสือพิมพ์จึงเลือกที่จะนำเสนอให้เห็นว่าผู้หญิงก็อยากมีอำนาจเท่าเทียมกับชายเช่นกัน

4.3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ลูก

แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ลูกที่ถูกนำมาเสนอในการตุนเป็นการล้อเลียนเสียดสีการอบรมสั่งสอนลูก โดยล้อเลียนพฤติกรรมแง่ลบบางอย่างของพ่อแม่ที่ไม่เป็นแบบอย่างที่ดีต่อลูก ทำให้ลูกเรียนแบบจากพ่อแม่ ซึ่งผิดไปจากการความคาดหวังของสังคม เช่น พฤติกรรมการความเกียจคร้าน นอกจากนี้ยังมีเนื้อหาที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ลูกมักล้อเลียนเรื่องการอบรมสั่งสอนลูกในทางไม่ถูกต้อง เช่น การเอาอกเอาใจลูกจนเกินไป การส่งเสริมให้ลูกรักความสุขสบาย ไม่รู้จักทำงานช่วยพ่อแม่ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

รูปภาพ 84 วุฏจันไขม 13 มินฯ 2558

ข้อความ

- แม่ : เฮาเลียงลูกมีแต่ให้เอียนแนวเดียว! แนวอื่นเฮาบ่อให้เฮ็ดหยัง (ฉันเลี้ยงลูกให้เรียนอย่างเดียว อย่างอื่นไม่ให้ทำอะไร)
- ผู้หญิงสองคน : จ้งแม่นคัก! (สุดยอด)
- แม่ : ลูกๆ มาช่วยแม่จ้ะ น้อยแต่ดู! (ลูกๆ ก็มาช่วยบ้างซิ)
- ลูก : บ่เคยหน่า.. (ไม่เคยทำเลย)
- หมา : คักขนาด (สุดยอดไปเลย)

จากตัวอย่างได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับแม่ลูกในแง่ลบ โดยการตลกกล่าวถึงแม่คนหนึ่งกำลังพูดคุยกับเพื่อนๆของเขาเรื่องการเลี้ยงลูก โดยบอกว่าเขาเลี้ยงลูกให้เรียนหนังสืออย่างเดียวโดยไม่ให้ทำงานอะไรเลย พอเวลาที่เขาต้องการให้ลูกๆมาช่วยทำงานบ้านลูกๆก็ไม่มาช่วยเพราะลูกเขาไม่เคยได้ทำ นักเขียนได้เสียดสีการเลี้ยงดูลูกของพ่อแม่ที่ให้ลูกรักความสบาย ไม่รู้จักช่วยทำงานช่วยเหลือพ่อแม่ตัวเอง

รูปภาพ 85 วุฒิจันทร์ 09 มีนาคม 2558

ข้อ

อคติ

- ผู้ใหญ่ : ถามแต่อยู่เฮือนพวกน้องไผเป็นผู้เฮ็ดกิน ไผเป็นผู้เฮ็ดเวียกหนัก?
(ถามหน่อย อยู่บ้านของน้องใครเป็นคนทำอาหาร
ใครเป็นคนทำงานหนัก)
- เด็กผู้หญิง : เฮ็ดกินแม่แม่! (แม่ทำอาหาร)
- เด็กผู้ชาย : เวียกหนักแม่พ่อ! (พ่อทำงานหนัก)
- ผู้ใหญ่ : คั้นซ้นพวกน้องเป็นหยัง? (แล้วพวกน้องเป็นอะไร)
- เด็กน้อยทั้งสอง : กะเป็นลูกเทวดา! (ก็เป็นลูกเทวดา)
- หมา : จังแม่คัก!! (สุดยอด)

จากตัวอย่างข้างต้น ภาพการ์ตูนนำเสนอการสนทนาของผู้ใหญ่กับเด็ก ซึ่งผู้ใหญ่ถามเด็กทั้งสองคนว่า อยู่บ้านของน้องใครเป็นคนทำอาหาร ใครเป็นคนทำงาน เด็กสองคนตอบว่าแม่ทำอาหาร พ่อทำงาน ส่วนเด็กสองคนก็เป็นลูกเทวดา ลูกเทวดาคือไม่ได้ทำอะไร เป็นการเสียดสีการเลี้ยงดูของ

พ่อแม่ในสังคมลาวปัจจุบันซึ่งจะไม่ให้ลูกทำงานบ้าน แต่พ่อแม่จะเป็นคนทำให้ทุกอย่าง เป็นการสั่งสอนลูกไปในทางที่ผิดหรือเรียกว่า พ่อแม่รังแกกัน จากการที่พ่อแม่ทำทุกอย่างภายในบ้าน ย่อมสร้างนิสัยที่ไม่ดีให้กับลูก จนได้เรียกว่า ลูกเทวดา ต้องประคบประหงมอยู่ตลอดเวลา ภาพการ์ตูนจึงล้อเลียนลูกๆที่ไม่ช่วยพ่อแม่ทำงาน เป็นลูกเทวดา สอดคล้องกับ วสันต์ ปัญญาแก้ว (2559) กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ลูกเป็นลักษณะธรรมชาติของชีวิตครอบครัว เป็นสถาบันสังคมที่เป็นสากล เป็นพื้นฐานสังคมของชีวิต พ่อแม่คือบุคคลที่ใกล้ชิดกับลูกมากที่สุด เป็นบุคคลที่ลูกให้ความรักและความไว้วางใจ ตลอดจนเป็นครูคนแรกของลูก กล่าวคือพฤติกรรมต่างๆของพ่อแม่คือสิ่งที่ลูกมองเห็น เรียนรู้ และค่อยๆซึมซับ ตลอดจนปฏิบัติตามต้นแบบที่ตนมองเห็น พฤติกรรมการแสดงออกของพ่อแม่จึงเป็นต้นแบบแห่งการเรียนรู้มากกว่าการใช้ถ้อยคำพร่ำบอกเพียงอย่างเดียว

รูปภาพ 86 วุฏจันใหม่ 02 เมสฯ 2558

ข้อความ

- พ่อ : บอกไปซื้อยาสูบให้แต่! บอกอยากเห็นลูกนี้น้อ!
(บอกให้ไปซื้อบุหรี่ให้หน่อย! พุดอยากจ้งเลยลูกคนนี้!)
- ลูก : อ้อพี่กะบอกอยากคือกัน! (พอกี้พุดอยากเหมือนกัน!)
- พ่อ : บอกพ่อยากอียังหวะ? (พ่อยุดอยากตรงไหนวะ?)
- ลูก : กะบอกให้เขายาสูบ! (ก็บอกให้เลิกสูบบุหรี่!)
- หมา : บอกอยากสุด ! คนติดยา! (พุดอยากมาก! คนติดบุหรี่!)

จากตัวอย่างได้เสนอแนวคิดเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพ่อลูกที่ไม่เป็นไปอย่างราบรื่น โดยกล่าวถึงพ่อกับลูกชายคู่หนึ่งกำลังถกเถียงกัน เนื่องจากคนพ่อใช้ให้ลูกไปซื้อบุหรี่ยาให้แต่ลูกชายไม่ไป คนเป็นพ่อบอกว่าลูกพูดยากจัง บอกให้ไปซื้อบุหรี่ยาก็ไม่ไป ลูกชายเลยเถียงพ่อว่าพ่อก็บอกไม่ฟังเหมือนกัน เพราะลูกบอกให้หยุดสูบบุหรี่แต่พ่อก็ไม่ยอมหยุด จากตัวอย่างเป็นการเสียดสีพฤติกรรมของคนเป็นพ่อที่ทำตัวไม่เหมาะสมไม่เป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่ลูก

กล่าวโดยสรุปด้านแนวคิดเรื่องครอบครัว ที่ถูกนำเสนอผ่านการดู พบว่า โครงสร้างสังคมที่มีลักษณะเป็นครัวครอบเดี่ยวมากขึ้น ซึ่งด้านแนวคิดส่วนมากปรากฏความสัมพันธ์ระหว่างสามี-ภรรยา พ่อ-แม่-ลูก มากกว่าความสัมพันธ์เกี่ยวกับเครือญาติ การนำเสนอภาพของครอบครัวสามีจะทำงานนอกบ้าน ส่วนภรรยาจะทำงานบ้านงานเรือน ดูแลปรนนิบัติสามี เปรียบเทียบให้เห็นว่าสามีคือช่างเท้าหน้า ภรรยาคือช่างเท้าหลัง ซึ่งสามีเป็นฝ่ายทำงานหาเงินให้ครอบครัว ในขณะที่ภรรยาทำงานบ้านทุกอย่างสะท้อนให้เห็นสังคมลาวยังเป็นสังคมแบบปิตาธิปไตยหรือชายเป็นใหญ่ ชายมีอำนาจเหนือกว่าหญิง

4.4 แนวคิดเรื่องการข้ามพรมแดน

การข้ามพรมแดน ในทางมานุษยวิทยาเรียกว่า การข้ามพรมแดนรัฐชาติ นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ [ออนไลน์.] แหล่งที่มา <http://www.sac.or.th/databases/anthropology-concepts/glossary/153> ได้กล่าวถึง การข้ามพรมแดนรัฐชาติ หมายถึง ปรากฏการณ์ทางสังคมที่คนกลุ่มต่างติดต่อเชื่อมโยงผ่านความสัมพันธ์ทางการเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม ซึ่งมีได้จำกัดอยู่ภายในดินแดนของรัฐชาติใด แต่ติดต่อเชื่อมโยงข้ามอาณาเขตของรัฐชาติสมัยใหม่ อาศัยเทคโนโลยีสื่อสารเข้ามาช่วยในการติดต่อสัมพันธ์ ทำให้การสื่อสารเป็นไปอย่างรวดเร็วมากขึ้น เทคโนโลยีในคริสต์ศตวรรษที่ 20 โดยเฉพาะการขนส่งและการสื่อสาร เช่นเครื่องบิน โทรศัพท์ คอมพิวเตอร์ และวิดีโอ ทำให้โลกติดต่อสัมพันธ์กันอย่างเข้มข้น โลกจึงเต็มไปด้วยการหลั่งไหลของผู้คน ภาพลักษณ์ และวัตถุ สิ่งเหล่านี้ส่งผลต่อการข้ามพรมแดน จากการศึกษาพบว่านักเขียนการ์ตูนมีแนวคิดเรื่องการข้ามพรมแดนปรากฏด้วยเช่นกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

พูนุ ปณ ทิโต ชิว

รูปภาพ 87 วุฏจันไขม 06 ทุมพฯ 2558

ข้อความ

- ชายสองคน : ซิพากันไปไสนอ? (จะพากันไปไหนหรือ?)
 หญิงสองคน : ไปหาเงิน! (ไปหาเงิน!)
 หมา : ไปหาไก่แท้? (ทำไมไปไกลจัง)
 ชายสองคน : จังไตไปหาเงินได้บ่อ? (เป็นอย่างไบบ้างไปหาเงินได้ไหม?)
 หญิงสองคน : หาบ่อได้ซ้า! เพิ่นว่าถักพวกค้ำมะนุดหลอกไป!
 (ไม่ได้เลย เขาว่าถักพวกค้ำมนุษย์หลอกไป)
 หมา : จังแม่จิ้ง! หน้าตาอีพ้ออีแม่! (สุดยอดหน้าตาพ้อแม่)

จากตัวอย่างเสนอให้เห็นข้ามพรมแดนเพื่อมาทำงานของคนลาว โดยในเรื่องพูดถึงหญิงสาวสองคนที่เป็นคนลาวที่ไปทำงานหาเงิน แต่พวกเขากลับไม่ได้เงินเพราะถูกพวกค้ำมนุษย์หลอกไป นักเขียนการ์ตูนได้เสียดสีกลุ่มแรงงานข้ามชาติผู้หญิงลาวที่อพยพเคลื่อนย้ายมาทำงานในประเทศไทย เพื่อหวังสร้างชีวิตความเป็นอยู่ให้ดีขึ้นทั้งของตัวเองและครอบครัวที่อยู่เบื้องหลัง หรือบางคนก็มีความต้องการใช้ชีวิตตามแบบของความทันสมัย ความมีอิสระเสรีในการใช้ชีวิต การทำงานโดยใช้เนื้อตัวร่างกายแลกเปลี่ยนกับเงินตราโดยไม่ต้องติดกับกรอบทางศีลธรรมหรือจารีต แรงงานลาวบางส่วนเข้ามาเป็นแรงงานถูกกฎหมาย บางส่วนผิดกฎหมาย หรือเป็นผู้ลักลอบเข้าเมือง ดังนั้นจึงตกเป็นเหยื่อของกระบวนการการค้ามนุษย์

กระบวนการค้ามนุษย์อีกรูปแบบหนึ่งที่ถูกนำเสนอผ่านการ์ตูน ได้แก่ การแต่งงานกับคนลาวในต่างประเทศ ดังตัวอย่าง

รูปภาพ 88 วุฒิจำใหม่ 26 มັງກອນ 2558

ข้อความ

- ชายคนที่1 : อ้ายนี้มายามบ้านเลี่ยนนอ!
(พีมาเยี่ยมบ้านบ่อยจ้งเลยเนาะ!)
- ชายคนที่2 : สบายดีอ้ายมายามบ้านเฮาบ่อ?
(สวัสดีครับพี มาเยี่ยมบ้านเราหรือครับ?)
- ชายที่มาจากต่างประเทศ : อยู่ต่างประเทศหนาวหลายน้องเออ!
(อยู่ต่างประเทศหนาวมากน้องชาย!)
- คนที่1 : บ่อได้เอามาบ่อ? (ไม่ได้พาภรรยาไปด้วยหรือ?)
- คนที่2 : กำลังมาชอกเอาใหม่! (กำลังมาหาเอาเมียใหม่?)
- ภาพปาก : มาชอกเอาทุกปีแท้? บ่แม่นค้าเมียบ่อ?
(มาหาใหม่ทุกปีจ้ง? ค้าเมียหรือป่าว?)

ปัจจุบันประเด็นการแต่งงานกับคนต่างชาติของคนลาว หรือแม้กระทั่งการแต่งงานกับคนลาวที่อยู่ต่างประเทศมีมากขึ้น ทั้งนี้หญิงที่นิยมแต่งงานกับชาวต่างชาติ ส่วนมากมุ่งหวังให้สามียกระดับชีวิตตนเอง มีความคาดหวังสูงว่าการมีสามีต่างชาติ จะทำให้ตนเองและครอบครัวมีเงินทอง และชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น หรือบางคนมีต้องการไปทำงานที่ต่างประเทศ จนบางครั้งถูกหลอกให้แต่งงานอำพราง ซึ่งเป็นขบวนการหนึ่งของการค้ามนุษย์ โดยขบวนการดังกล่าวจะมีกลุ่มนายหน้ามาหลอกลวงว่าสามารถที่จะช่วยเหลือให้สามารถแต่งงานอำพรางเข้าประเทศเพื่อทำงานอย่างถูกกฎหมาย เกี่ยวกับประเด็นนี้นักเขียนการ์ตูนได้นำเสนอไว้ ดังในตัวอย่างที่กล่าวถึง ชายลาวที่อยู่ต่างประเทศกลับมาเยี่ยมบ้านบ่อยๆ แต่เขาไม่พาเมียมาด้วย พอคนในหมู่บ้านก็ถามเขาก็บอกว่าจะมาหาเอาใหม่ ทั้งที่เขาแต่งงานแล้วและเขามาหาเมียใหม่ทุกปี ดังนั้น นักเขียนการ์ตูนได้ตั้งคำถามใน

ข้อความสุดท้ายของบทสนทนาว่า มาหาใหม่ทุกปีจัง? ค่าเมียหรือป่าว? ซึ่งเป็นเสียดสีการกระทำดังกล่าว และยังเป็นการเตือนสติหญิงสาวไม่ให้ตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์อีกด้วย

แนวคิดเรื่องข้ามพรมแดนที่นักเขียนการ์ตูนได้นำเสนอ ไม่มีเพียงเองของแรงงาน เรื่องค้ามนุษย์เท่านั้น การ์ตูนยังนำเสนอให้เห็นแนวคิดเรื่องการข้ามพรมแดนในลักษณะของเก็บเงินอีกด้วย ดังตัวอย่าง

รูปภาพ 89 วุจจันใหม่ 08 ตุลาคม 2558

ข้อความ

ชายคนที่1 : คั้นเฮ้อได้เป็่มมะทา แซ่ตู่สิแจกเงินช่วยเหลือผู้ทุกขยาก
 ชีพัฒนาให้จะเล็น...
 (ถ้าฉันได้เป็่มมหาเศรษฐีจะแจกเงินช่วยเหลือผู้ทุกข์ยาก
 และจะพัฒนาให้เจริญ...)

ชายคนที่2 : สาทุ (สาธุ)

ผู้หญิง : ขอให้เป็่มจริงเด้อ! (ขอให้เป็่มจริงนะ!)

วันเวลาผ่านไป...

ชายคนที่2 : ลวอเป็่มมะทา แซ่ตู่สิแล้วได้! (แกได้เป็่มมหาเศรษฐีแล้วนะ!)

ผู้หญิง : ลวอจะชอบทุมไปฝากอยู่ต่างปะเทศเหม็ดแล้ว!

(... เขาก็ชอบเงินไปฝากที่ต่างปะเทศเหม็ดแล้ว!)

จากตัวอย่างนี้ ผ่านการสนทนาของการ์ตูนสามคน โดยผู้ชายคนแรกบอกว่าถ้าเขาได้เป็่มมหาเศรษฐีเขาให้เงินช่วยเหลือคนจนคนยากและจะพัฒนาประเทศชาติให้เจริญ พอเวลาผ่านไปเขาได้เป็่ม

มหาเศรษฐีจริง เขากลับไม่ทำตามที่ถูกดูไว้ ตรงกันข้ามเขาได้นำเงินไปฝากที่ต่างประเทศ จะเห็นได้ว่า นักเขียนเสียดสีบุคคลที่มีเงิน มีอำนาจแทนที่จะช่วยเหลือสังคม ช่วยประชาชนคนยากจนและช่วยพัฒนาประเทศชาติของตนให้เจริญรุ่งเรืองกลับไม่ทำ เพราะหลงใหลในเงินทอง หลงใหลในความมั่งมี และเห็นผลกำไรเป็นใหญ่จนลืมคำพูดที่ตนเองได้พูดไว้

4.5 แนวคิดเรื่อง AEC

ในช่วงที่ประเทศลาวกำลังจะก้าวเข้าสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ AEC (ASEAN Economic Community) ในปี พ.ศ. 2558 พบว่า สังคมลาวได้ให้ความสำคัญกับกระแสการเข้าสู่การเป็น AEC เป็นอย่างมาก ซึ่งพัก-รัฐบาลได้มีนโยบายหลายด้านในการพัฒนาพื้นฐานโครงสร้าง ในหลายด้านเพื่อตอบสนองความต้องการของการเข้าเป็นสมาชิก AEC การร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศอาเซียนดูเหมือนจะเป็นประโยชน์กับประเทศสมาชิก สำหรับกลุ่มประเทศที่มีเศรษฐกิจขนาดเล็กอย่างประเทศลาวย่อมมีข้อเสียเปรียบอยู่มาก ดังที่ทองเลื่อน พมมะสาน (2018) หัวหน้ากองบรรณาธิการหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่คนปัจจุบันได้กล่าวเอาไว้ว่า “การเชื่อมต่อกับสากลมีความจำเป็นอันมากในยุคปัจจุบันนี้ การเข้าเป็นสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ถือว่าเป็นเรื่องที่ดีในเรื่องการใช้แรงงานลาวในต่างประเทศแรงงานลาวจะเป็นแรงงานที่ถูกต้องตามกฎหมาย แต่เราเสียเปรียบเพราะเป็นประเทศน้อย เศรษฐกิจของเราไม่เข้มแข็ง ขาดความเป็นเจ้าการในหลายๆ ด้าน ตัวอย่าง ด้าน การแพทย์ โรงพยาบาลรัฐไม่ได้มาตรฐานพร้อมเดียวกันกับการบริการก็ไม่ใช่ไปตามความต้องการของผู้บริโภค” จากการศึกษาพบว่านักเขียนการ์ตูนได้นำเสนอแนวคิดเรื่อง AEC ตัวอย่างต่อไปนี้

รูปภาพ 90 วุฏัจน์ไขม 25 สิงหาคม 2558

ข้อความ

- ชายคนหนึ่ง : มือนี่ถึกเลิก! (วันนี้ถูกหวย!)
 หมา : ความสุขหาใส่ได้!
 (ความสุขไม่มีที่อะไรมาเปรียบ!)
 คน : มือนี่หมดโต! หาเงินซื้อเลิกต่อไป!
 (วันนี้หมดตัว!หาเงินซื้อหวยต่อไป!)
 หมา : ใช้ชีวิตแบบนี้ซีเข้า AEC นำเพื่อนได้บ่อ?
 (ใช้ชีวิตแบบนี้ จะเข้า AEC กับเขาได้ไหม?)

จากตัวอย่างนักเขียนได้เสนอภาพ ชายคนหนึ่งที่มั่งเงินเต็มมือเต็มกระเป๋าสี้อและกางเกงกำลังกระโดดโลดเต้นดีใจเพราะถูกหวย อีกวันต่อมาชายคนนั้นก็นั่งเหงาหงอยเพราะหมดตัวจากการซื้อหวย นักเขียนใช้กลวิธีตั้งคำถามว่า “ใช้ชีวิตแบบนี้จะเข้า AEC กับเขาได้ไหม?” แสดงความเป็นห่วง และกังวลเรื่องการเข้าเป็นประเทศสมาชิกของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน กับพฤติกรรมของประชาชนลาวที่ยังหวังพึ่งโชคลาภจากการซื้อหวยที่มีแต่ความเสี่ยงในชีวิต

รูปภาพ 91 วุฏัจับไข่ม 17 สิงขฯ 2558

ข้อความ

- ลูกค้ำ : คือมีแมงวันหลายแท้ บ่แม่นอาหารบุดหะ?
 (ทำไมแมลงวันเยอะจั่ง อาหารบุดหรือป่าว?)
 คนขาย : กะมีพัคลมน้อยพัคอยู่เด!
 (ก็มีพัคลมเล็กๆพัคอยู่นี้เง!)

ลูกค้า : โอ พัดลมน้อยแมน!! มาตตะถาน AEC หวะ?

(โอ้ พัดลมเล็กเป็น!! มาตฐาน AEC เหรอ?)

จากตัวอย่างเป็นการประชดเรื่อง AEC โดยเสนอผ่านตัวการ์ตูนพ่อค้าที่กำลังขายอาหารที่เต็มไปด้วยแมลงวันมาตอม ให้กับลูกค้าสองคน ลูกค้าคนแรกเลยถามพ่อค้าว่า ทำไมมีแมลงวันเยอะจัง อาหารบูดหรือป่าว พ่อค้าก็ตอบลูกค้าไปว่า ก็มีพัดลมเล็กพัดอยู่นะ ลูกค้าคนที่สองก็พูดขึ้นว่า พัดลมเล็กใช้มาตฐาน AEC เหรอ? ซึ่งเป็นคำถามประชดประชันเกี่ยวกับพฤติกรรมของคนขายที่ไม่รักษาความสะอาดในการทำอาหาร ไม่เป็นไปตามมาตรฐานของสากล หรือยุคของ AEC ที่ต้องมีคุณภาพ และความปลอดภัยในการบริโภค ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ประเทศลาวสังคมลาวต้องการเจริญเหมือนประเทศอื่น แต่บางครั้งประชาชนก็ยังปฏิบัติไม่ได้ หรือไม่เข้าใจมาตรฐานหรือข้อกำหนดในการเข้าร่วมสังคม

4.6 แนวคิดเรื่องเพศ

นอกจากแนวคิดเสียดสีในประเด็นต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว นักเขียนการ์ตูนยังเสนอแนวคิดวิจารณ์เรื่องเพศอีกด้วย ได้แก่ เรื่องความหมกมุ่นทางเพศ ซึ่งผู้ที่ตกเป็นเป้าคือ กลุ่มชายสูงอายุ ดังตัวอย่างที่

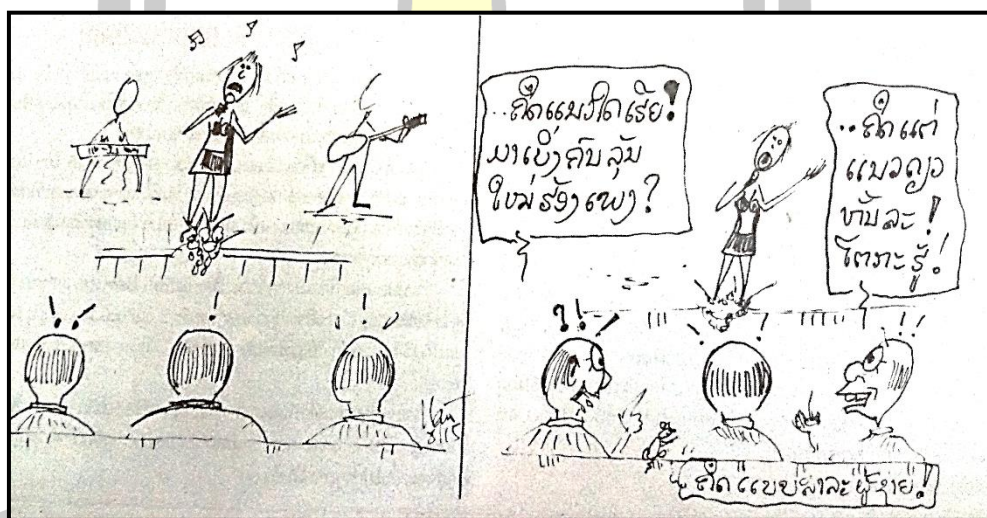

รูปภาพ 92 อัจฉริยะไข่มุก 10 กุมภาพันธ์ 2558

ข้อความ

- หญิงสาว1 : ตู้อันนี้มีแต่มาเลาะอยู่หน้าร้านเฮาสู้มือ!
(ตาเถ้าคนนีมาเดินที่หน้าร้านเราทุกวัน)
- หญิงสาว3 : จักลาวมาชอกหาหยัง? (ไม่รู้แกมาหาอะไร?)
- ชายแก่ : ?!?
- ชายแก่ : มาชอกหาอาหารตา ฮู้บ่ออีหล้า! (..มาหาดูอาหารตา รู้ไหมนางหนู!)
- หมา : ผู้เฒ่ามักแยงสาวน้อย! (คนแก่ชอบดูสาวๆ)

จากตัวอย่างกล่าวถึงชายแก่คนหนึ่งทีแวะเวียนมาหน้าร้านของหญิงสาวสามคน จนทำให้สาวทั้งสามสงสัยและถามกันว่า ตาเถ้าคนนีเขามาทำอะไรที่หน้าร้านเราทุกวัน ไม่รู้ว่าเขามาหาอะไร สุดท้ายก็ได้คำตอบว่าชายแก่คนนั้นมาหาดูอาหารตา ซึ่งก็คือสาวๆทั้งสาม นักเขียนใช้การตุนเสียดสีพฤติกรรมของชายแก่ทีแสวงหาความสุขทางเพศ ซึ่งถึงแม้ร่างกายจะแก่ชราทำอะไรไม่ได้แต่ก็ยังยึดติดภาพของหญิงสวยๆ สวย เพียงได้มองก็มีความสุข แสดงถึงความหมกมุ่นในเรื่องเพศ

รูปภาพ 93 *วงจลัษัฒม์* 11 ทัพพะ 2558

ข้อความ

- ชายคนที่1 : คืดแนวเดเฮ้ย! มาเบ็งคนลุ่นใหม่ฮ้องเพลง!
(คิดยังงั! มาดูคนรุ่นใหม่ร้องเพลง!)
- ชายคนที่2 : คืดแต่แนวเดยวหั้นละ! โดกะฮู้!
(คิดแต่เรื่องเดยวหั้นนั่นแหละ! แกก็รู้!)
- หนู : คืดแบบสาละผู้ชาย

(คิดแบบสาระผู้ชาย)

จากตัวอย่างนักเขียนเสียดสีพฤติกรรมของชายแก่ โดยนำเสนอผ่านตัวการ์ตูนผู้ชายแก่สามคนที่กำลังดูนักร้องสาววัยรุ่นร้องเพลง พวกเขาได้ถามกันว่า “คิดยังไง มาดูคนรุ่นใหม่ร้องเพลง” ชายอีกคนก็ตอบว่า “คิดแค่อย่างเดียวนั่นแหละแก่ก็รู้” และมีภาพหมูปูตว่า “คิดแบบสาระผู้ชาย” ซึ่งสื่อความหมายการคิดแบบสาระผู้ชายเป็นการคิดเรื่องเพศ จากตัวอย่างนักเขียนมุ่งเสียดสีความหมกมุ่นทางเพศของผู้ชายที่มีความต้องการทางเพศอยู่ในจิตใจ และพยายามออกไปแสวงหาความสุขทางเพศนอกบ้าน โดยไปเที่ยวตามร้านอาหารที่มีนักร้องสาว ๆ หรือมีพนักงานเสิร์ฟสาว ๆ ซึ่งเป็นพฤติกรรมเกิดขึ้นอยู่ในสังคมลาว

จากการศึกษาการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่พบว่าประเด็นแนวคิดเรื่องเพศปรากฏน้อยกว่าประเด็นอื่น

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “กลวิธีทางภาษาและแนวคิดของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่” มีความมุ่งหมายของการวิจัย 2 ประการคือ 1) ศึกษากลวิธีการใช้ภาษาเสียดสีของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ 2) แนวคิดของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ โดยมีขอบเขตของการศึกษาจากการ์ตูนที่ตีพิมพ์ในปี 2558 จากหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ เป็นภาพการ์ตูนรวม 191 ภาพ ซึ่งผลจากการศึกษา ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

5.1 สรุปผล

5.1.1 กลวิธีการใช้ภาษาเสียดสีของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่

กลวิธีการใช้ภาษาเสียดสีของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ ผู้วิจัยได้จำแนกผลการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วนได้แก่ รูปแบบการนำเสนอการ์ตูน ส่วนที่สองคือกลวิธีที่ใช้ภาษาเพื่อเสียดสีของนักเขียนการ์ตูน สรุปได้ดังนี้

5.1.1.1 รูปแบบการนำเสนอการ์ตูน ในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่

จากการศึกษาพบว่าการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่มีรูปแบบการนำเสนอทางโครงสร้าง 3 แบบ คือ โครงสร้างแบบช่องเดียว โครงสร้างแบบสองช่อง และโครงสร้างแบบสามช่อง ซึ่งโครงสร้างที่พบมากที่สุดคือโครงสร้างแบบสองช่อง รองลงมาคือโครงสร้างแบบช่องเดียว ส่วนโครงสร้างแบบสามช่องพบน้อยที่สุดคือ แต่ละแบบทั้งแบบช่องเดียว สองช่องและสามช่องนี้ พบว่ามีโครงสร้างทางภาษาอยู่ 4 แบบด้วยกัน ได้แก่ โครงสร้างแบบบรรยาย โครงสร้างแบบถามตอบ โครงสร้างแบบสนทนาโต้ตอบ และโครงสร้างแบบสนทนา และโครงสร้างการ์ตูนทั้ง 3 แบบ มีลักษณะรูปแบบการนำเสนอทางภาษา ดังนี้

1) การนำเสนอภาษาแบบบรรยาย เป็นการวางโครงเรื่องแบบไม่มีการสนทนา ระหว่างตัวการ์ตูน ไม่มีการเสนอปัญหาและไม่มีการดำเนินเรื่อง มีเพียงถ้อยคำบรรยายประกอบภาพเท่านั้น

2) การนำเสนอภาษาแบบถามตอบ เป็นการวางโครงเรื่องด้วยการตั้งคำถาม เพื่อเปิดประเด็นหรือข้อสงสัย ตามด้วยการให้คำตอบหักมุมหรือเหนือความคาดหมาย บางครั้งมีการเสริมความในตอนท้าย

3) การนำเสนอภาษาแบบสนทนาโต้ตอบ เป็นการวางโครงเรื่องโดยการเปิดประเด็นหรือปมปัญหาด้วยประโยคบอกเล่าตามด้วยการสนทนาโต้ตอบ บางครั้งมีการเสริมความในตอนท้าย

4) การนำเสนอภาษาแบบประสม เป็นการวางโครงเรื่องโดยการประสมระหว่างโครงสร้างแบบสนทนาโต้ตอบและแบบถามตอบ โดยช่วงแรกจะเป็นการสนทนาโต้ตอบเพื่อเสนอประเด็นหรือปมปัญหาจากนั้นในช่วงท้ายจะเป็นการการตั้งคำถามและให้คำตอบ บางครั้งมีการเสริมความในตอนท้าย

ทั้งนี้โครงสร้างทางภาษาที่พบมากที่สุด ได้แก่ โครงสร้างแบบประสม รองลงมาคือ โครงสร้างแบบสนทนาโต้ตอบ และโครงสร้างแบบถามตอบ โครงสร้างที่พบน้อยที่สุด คือโครงสร้างแบบบรรยาย

5.1.1.2 กลวิธีการใช้ภาษาเพื่อการเสียดสีของนักเขียนการ์ตูน

ผลการวิเคราะห์ด้านกลวิธีการใช้ภาษาเพื่อเสียดสีของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่นั้น ผู้วิจัยได้จำแนกออกเป็น 2 ลักษณะด้วยกัน คือ กลวิธีทางวจนภาษา และกลวิธีทางวัจนภาษา สรุปได้ดังนี้

5.1.1.2.1 กลวิธีทางวัจนภาษา

- 1) การเล่นคำ
 1. การใช้คำกำกวม
 2. การใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน
 3. การใช้คำใดคำหนึ่งซ้ำกันหลายครั้งเพื่อเน้น
- 2) การสร้างคำใหม่
- 3) การใช้คำไม่เจาะจงเป้าหมาย
- 4) การเสริมความ
- 5) การใช้ถ้อยคำนัยผกผัน
 1. การใช้ถ้อยคำแบบกล่าวเกินจริง
 2. การใช้ถ้อยคำนัยผกผันในรูปวัจนกรรมถาม
- 6) การเปรียบเทียบและเปรียบเทียบผิดแบบแผน
- 7) การใช้เครื่องหมาย
- 8) การใช้ภาษาต่างประเทศ

5.1.1.2.2 กลวิธีทางอวัจนภาษา

- 1) การใช้เครื่องแต่งกาย
- 2) การใช้ภาพสัตว์

3) ขนาด และตำแหน่งของภาพ

5.1.2 แนวคิดของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่

ผลการวิเคราะห์ด้านแนวคิดของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ปรากฏแนวคิด 6 ด้าน ได้แก่ แนวคิดเรื่องความทันสมัย แนวคิดเรื่องครอบครัว แนวคิดการเมืองการปกครอง แนวคิดเรื่องการข้ามพรมแดน แนวคิดเรื่อง AEC และแนวคิดเรื่องเพศ โดยสรุปแต่ละประเด็น ดังนี้

5.1.2.1 แนวคิดการเมืองการปกครอง

5.1.2.1.1 แนวคิดเกี่ยวกับข้าราชการ

5.1.2.1.2 แนวคิดเรื่องการบริหารงานของรัฐบาล

5.1.2.2 แนวคิดเรื่องความทันสมัย

5.1.2.2.1 ความทันสมัยด้านวิธีการดำเนินชีวิตและเทคโนโลยี

5.1.2.2.2 ความทันสมัยด้านการบริโภค

5.1.2.3 แนวคิดเรื่องครอบครัว

5.1.2.3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยา

5.1.2.3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ลูก

5.1.2.4 แนวคิดเรื่องการข้ามพรมแดน

5.1.2.5 แนวคิดเรื่อง AEC

5.1.2.6 แนวคิดเรื่องเพศ

5.2 อภิปรายผล

จากผลการวิจัยที่ได้สรุปไว้ข้างต้น ผู้วิจัยจะอภิปรายเกี่ยวกับกลวิธีทางภาษาเพื่อเสียดสีของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ และแนวคิดของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ ในประเด็นต่าง ๆ ต่อไปนี้

5.3.1 กลวิธีทางภาษาเพื่อเสียดสีของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่

การใช้ภาษาเพื่อเสียดสีในการ์ตูนไม่ปรากฏคำหยาบ หรือคำที่รุนแรง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากบริบทของประเทศลาวที่มีข้อจำกัดทางระบอบการเมืองการปกครอง และนโยบายของหนังสือพิมพ์ที่เน้นข่าวสาร เนื้อหาสาระ ความรู้และความบันเทิงทั่วไป จึงไม่เน้นหนักไปที่การวิพากษ์วิจารณ์สังคมโดยตรง ยิ่งถ้ามีเนื้อหาเกี่ยวกับการเมืองการปกครอง จะต้องค้นคว้าทำความเข้าใจให้ถ่องแท้ แล้วจึงนำมาใช้ในหนังสือพิมพ์ ประการสำคัญหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ เป็นหนังสือพิมพ์ที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของพรรครัฐ ดังนั้นลักษณะการใช้ภาษาไม่ว่าในด้านของ

ลักษณะของคำ วิธีการเขียน รูปประโยค การเรียงประโยค ความเหมาะสมและสอดคล้องกับโอกาส จึงเน้นความเรียบง่าย ไม่ทวิอหาว ถูกต้องตามระเบียบของทางรัฐบาล สอดคล้องกับวัฒนธรรมสังคม และระบอบการเมืองการปกครองของประเทศ

ลักษณะการใช้คำเมื่อกล่าวถึงผู้ถูกเสียดสีไม่ปรากฏการระบุชื่อคน หรือชื่อหน่วยงานใดๆ โดยตรง ซึ่งนักเขียนเลือกใช้คำไม่เจาะจงเป้าหมาย ได้แก่ คำว่า “เพื่อน” “ผู้เกี่ยวข้อง” “หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง” ซึ่งเป็นคำแบบกว้างไม่ได้กล่าวชื่อบุคคล หรือหน่วยงานจริง ทั้งนี้ผู้วิจัยมองว่าเป็นการป้องกันตัวเองของนักเขียนการ์ตูน ช่วยให้ผู้เขียนการ์ตูนสามารถดำเนินวิจารณ์ได้

การเลือกใช้คำกริยาและการใช้รูปประโยคเพื่อเสียดสี ส่วนมากพบในลักษณะ แสดงความ ตกใจ ชักถาม อยากรู้ อ่อนวอน ซึ่งเป็นคำที่แฝงความอ่อนประสพการณ์ ความไร้เดียงสา ไร้อำนาจ และสยบยอม

ด้านการวาดภาพประกอบ นักเขียนการ์ตูนมีวิธีการวาดที่แตกต่างจากนักเขียนการ์ตูนคนอื่น โดยเฉพาะแตกต่างไปจากการ์ตูนไทย เช่นการ์ตูนไทยสามารถวาดรูปนายก รูปนักการเมืองได้ แต่นักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่จะวาดแบบไม่เจาะจง โดยวาดภาพในลักษณะบุคคลทั่วไป

การเลือกใช้ภาพสัตว์ประกอบเรื่อง พบว่านักเขียนมักจะวาดภาพสัตว์ชนิดเล็ก เช่น หมา แมว นก หนู แมลงต่างๆ ที่สื่อถึงความด้อยอำนาจ ซึ่งนักเขียนนำมาเพื่อเป็นตัวแทนประชาชนคนชั้นต่ำ คนไม่มีอำนาจในสังคมลาว

ขนาดและมุมของภาพก็เป็นวิธีที่สำคัญที่นักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ ใช้เพื่อการเสียดสี หากเป็นคนกล่าวดำเนินวิจารณ์ นักเขียนเลือกใช้คนที่มีขนาดเล็กกว่าปกติ และวางภาพให้อยู่ด้านล่างมุมขวาสุด เพื่อสื่อถึงความด้อยกว่า ต่ำกว่า ดังนั้นการกล่าวเสียดสีจึงเป็นไปในลักษณะของคนที่ไม่สามารถพูดดังได้ เป็นการพูดในลักษณะกระซิบ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการวิพากษ์วิจารณ์ในสังคมลาวนั้นยังถูกควบคุมด้วยอำนาจที่เหนือกว่า

5.3.2 แนวคิดของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่

การศึกษาพบว่าแนวคิดที่โดดเด่นของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ คือแนวคิดวิจารณ์เรื่องการเมืองและแนวคิดวิจารณ์ปัญหาของสังคมเมืองในแง่ของความเป็นสังคมสมัยใหม่อันเป็นสาเหตุของการเสื่อมความทางจิตใจของคนในสังคม

ผลการศึกษาด้านแนวคิดเรื่องการเมืองปรากฏลักษณะที่แตกต่างจากการ์ตูนกล่าวคือ การ์ตูนไทยมักล้อเลียนนักการเมืองด้วยการล้อเลียนพฤติกรรมของนักการเมืองโดยตรงด้วยการระบุชื่อเป็นรายบุคคล ดังเช่นในงานวิจัยของ ศิริพร ภักดีผาสุก (2549) และธีรยุทธ เกณบุตร (2555) ก็พบว่ามีการล้อพฤติกรรมของนักการเมืองโดยตรง ล้อบุคลิกส่วนตัวหรือลักษณะทางกายภาพของนักการเมือง นิสัยหรือพฤติกรรมของนักการเมือง รวมทั้งการระบุชื่อเป็นรายบุคคลด้วย

ขณะที่การ์ตูนลาวไม่ปรากฏการล้อเลียนเสียดสีตัวบุคคล โดยการเสียดสีมักเป็นการเสียดสีในลักษณะเป็นกลุ่ม มีเพียงการล้อเลียนลักษณะนิสัยหรือพฤติกรรมการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่บางส่วนที่ขาดความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ล้อเลียนเสียดสีปฏิบัติงานของรัฐบาล เสียดสีการคอร์รัปชันแบบกว้างๆ อาจกล่าวได้ว่าในด้านการเมืองการปกครองของลาวนั้น นักเขียนการ์ตูนยังไม่กล้าที่จะวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของนักการเมืองโดยตรง ส่วนมากเป็นเพียงการวิจารณ์โดยกว้างๆ เท่านั้น

ประเด็นที่หน้าสนใจเกี่ยวกับเรื่องการเมืองที่นักเขียนการ์ตูนนำมาเสียดสีมากที่สุด ได้แก่เรื่องเงินเดือน ซึ่งสะท้อนให้เห็นความบกพร่องในการบริหารงานของรัฐบาล เป็นปัญหาหลักและสะสมมานาน ดังนั้นนักเขียนการ์ตูนจึงนำมาเป็นเป้าในการเสียดสี

ด้านแนวคิดของนักเขียนการ์ตูนเรื่องความทันสมัย แสดงให้เห็นความทันสมัยของสังคมลาวในปัจจุบัน เมื่อประเทศลาวก้าวเข้าสู่สังคมสมัยใหม่ ทำให้วิถีชีวิตของคนลาวเปลี่ยนไป การย้ายถิ่นฐาน การค้าข้ามพรมแดน การค้าและการลงทุนข้ามชาติเข้ามาในสังคมลาวเป็นจำนวนมาก ซึ่งมีส่วนจนเกิดผลกระทบต่อการจัดระเบียบสังคม จริยธรรมของผู้คนโดยเฉพาะคนในสังคมเมือง การ์ตูนยังสะท้อนให้ค่านิยมของคนในสังคมลาวสมัยใหม่ที่ยกย่องและให้ความสำคัญกับวัตถุ สะท้อนให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงของสังคมได้ทั้งข้อดีและข้อเสียไปพร้อมกัน

ด้านแนวคิดเรื่องครอบครัว ที่ถูกนำเสนอว่าการ์ตูนนักเขียนมุ่งเสียดสีพฤติกรรมของพ่อที่ทำตัวไม่เป็นแบบอย่างแก่ลูก เสียดสีพฤติกรรมการเลี้ยงลูก และเสียดสีพฤติกรรมของผู้เป็นลูก จากการนำเสนอแนวคิดเรื่องคิดครอบครัวทำให้เห็นว่าโครงสร้างสังคมที่มีลักษณะเป็นครอบครัวเดี่ยวมากขึ้น ซึ่งด้านแนวคิดส่วนมากปรากฏความสัมพันธ์ระหว่างสามี-ภรรยา พ่อ-แม่-ลูก มากกว่าความสัมพันธ์เกี่ยวกับเครือญาติ การนำเสนอภาพของครอบครัว สามีจะทำงานนอกบ้าน ส่วนภรรยาจะทำงานบ้านงานเรือน ดูแลปรนนิบัติสามี เปรียบเทียบให้เห็นว่าสามีคือช้างเท้าหน้า ภรรยาคือช้างเท้าหลัง ซึ่งสามีเป็นฝ่ายทำงานหาเงินให้ครอบครัว ในขณะที่เดียวกันภรรยาก็ทำงานบ้านทุกอย่าง สะท้อนให้เห็นสังคมลาวยังเป็นสังคมแบบปิตาธิปไตยหรือชายเป็นใหญ่ ชายมีอำนาจเหนือกว่าหญิง

ด้านแนวคิดเรื่องเพศ นักเขียนการ์ตูนมุ่งเสียดสีเกี่ยวกับความหมกมุ่นเรื่องเพศ ซึ่งเป้าเสียดสีคือ ชายผู้สูงอายุในสังคมลาว

ด้านปริมาณการนำเสนอภาพการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่พบว่า มีภาพผู้ชายปรากฏในจำนวนที่มากกว่าผู้หญิง แสดงให้เห็นว่าผู้ชายมีบทบาทและความสำคัญต่อนักเขียนการ์ตูน

เมื่อพิจารณารายละเอียดของภาพที่ถูกนำเสนอพบว่า ภาพผู้ชายจะเกี่ยวข้องกับกับบริบทต่างๆ เช่น เกี่ยวกับการเมือง การทำงาน ความทันสมัย ครอบครัว ด้านตำแหน่งและหน้าที่ของผู้ชายปรากฏได้แก่ การเป็นหัวหน้า ผู้มีตำแหน่งสูง พนักงานข้าราชการ ตำรวจและหมอ สำหรับภาพของผู้หญิงนั้นการ์ตูนได้นำเสนอให้อยู่ภายในพื้นที่ของคำว่าบ้าน ความเป็นแม่ความเป็นเมีย ที่คอยหุง

หาอาหาร ปรนนิบัติสามี และสั่งสอนลูกหลาน และภาพผู้หญิงเกี่ยวกับความงาม ชอบในวัตถุเงินทอง และผู้หญิงในขณะวัตถุทางเพศ อาชีพที่ปรากฏกับผู้หญิงลาวได้แก่ เลขานุการ หมอ และแม่ค้า

ผู้เขียนมองว่ามีความเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์เชิงอำนาจในสังคม ในข้อที่ว่าการตอกย้ำแนวคิดแบบเดิมๆ เพศหญิงมีประสบการณ์และคุณค่าเพียงความเป็นแม่อย่างเดียว มีความสามารถเพียงให้กำเนิดเลี้ยงดู อบรม สั่งสอนหรือกระทำกิจกรรมจำกัดอยู่ในบ้าน ในครัวเรือน ซึ่งเสนอผ่านการ์ตูนเกี่ยวกับครอบครัวเป็นจำนวนมาก การนำเสนออาชีพของเพศหญิงในการ์ตูนก็เป็นการตีกรอบจำกัดความสามารถประสบการณ์และคุณค่าของเพศหญิงที่เป็นรองชาย หรือผู้หญิงทำงานในบริบทแบบชายเป็นใหญ่ ได้แก่ เลขานุการ หมอ และแม่ค้า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จรินทร์ เลิศจิระประเสริฐ (2535) ซึ่งศึกษาเรื่องอาชีพสตรีในละครโทรทัศน์ ได้ข้อค้นพบค้นพบว่า อาชีพผู้หญิงในละครโทรทัศน์จะวนเวียนแต่เพียงไม่กี่ประเภท เช่น เลขานุการ นักพนักงานประชาสัมพันธ์ในโรงแรม ครูหรือไม่ปรากฏอาชีพเชิงเศรษฐกิจใดๆ อันหมายความว่า แม้ผู้หญิงจะได้รับอนุญาตให้ทำให้ปรากฏตัวในพื้นที่สาธารณะมากขึ้น แต่ทว่าเธอก็ยังคงถูกกำหนดที่ทางหรือความหมายผู้หญิงอาจ “ทำงาน” ได้แต่ต้องทำเฉพาะ “งานบริการ” มิใช่ “งานบริหาร” หรือเป็น “งานรองบ่อน” จากผู้ชายในพื้นที่สาธารณะเท่านั้น ขณะที่เพศชายมักถูกนำเสนอให้มีประสบการณ์กว้างกว่า หลากหลายกว่า มีความสามารถแบบไร้ขอบเขต

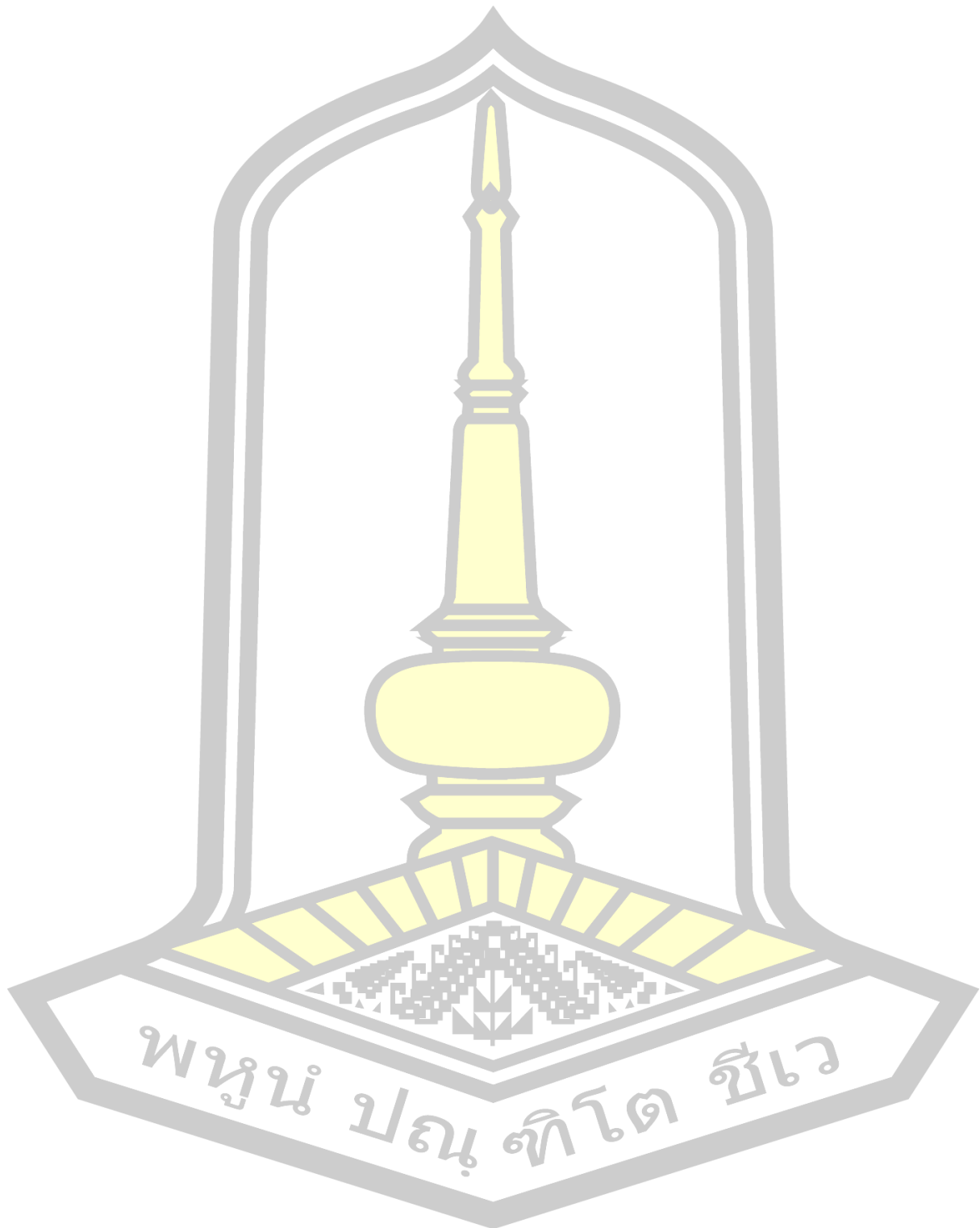
ประเด็นที่น่าสนใจที่พบจากการศึกษา พบว่ามีการนำเสนอภาพผู้หญิงในลักษณะที่เกี่ยวข้องกับการเมืองมากขึ้น สะท้อนให้เห็นว่าปัจจุบันผู้หญิงก็เริ่มสนใจการเมืองและหันมาพูดเรื่องการเมืองด้วยเช่นกัน และยังสะท้อนให้เห็นการขยายบทบาทของผู้หญิงลาวในพื้นที่สาธารณะเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย

5.3 ข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาวิถีทางภาษาและแนวคิดของนักเขียนการ์ตูนในหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าประเด็นที่น่าสนใจศึกษานอกเหนือไปจากนี้ เช่น

1. ศึกษาเรื่องแนวคิดเสียดสีของสื่อมวลชนลาวโดยใช้ทฤษฎีที่ต่างออกไป เป็นต้นว่าแนวคิดเรื่องวาทกรรม ที่สามารถนำมาพิจารณาความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านกับเป้าของการเสียดสีได้
2. ศึกษาเรื่องเสียดสีของลาวในรูปแบบอื่น เช่น เรื่องสั้น นวนิยาย ด้วยเหตุที่ว่าเรื่องมีขนาดยาวกว่านักเขียนอาจจะใช้กลวิธีการเสียดสีที่ต่างออกไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงแถลงข่าว วัฒนธรรม และท่องเที่ยว. (2558). นครหลวงเวียงจันทน์ : 40 ปี ภาพใต้การ
นำพาของพรประชาชนปฏิวัติลาว. วารสารฉบับพิเศษ. เวียงจันทน์.
- กฤษดาวรรณ หงส์ดารมภ์ และจันทิมา เอี่ยมานนท์. (2549a). “ภาษา สังคมและวาทกรรม” ใน
มองสังคมผ่านวาทกรรม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กฤษดาวรรณ หงส์ดารมภ์ และจันทิมา เอี่ยมานนท์. (2549b). “หนังสือสำหรับเด็กที่ได้รับรางวัล:
การวิเคราะห์เชิงวาทกรรมและวรรณกรรม” ใน มองสังคมผ่านวาทกรรม. กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กอบกุล อิงคุทานานท์. (2537). จากเรื่องสั้นศึกฤทธิ์ถึงความวุ่นวายของวรรณกรรมรางวัลโนเบล.
กรุงเทพฯ : สามัคคีสาร.
- กาญจนา แก้วเทพ. (2542). การวิเคราะห์สื่อแนวคิดและเทคนิค กรุงเทพฯ: เอดิสันเพรสโปรดักส์.
(พิมพ์ครั้งที่ ๑). กรุงเทพฯ: เอดิสันเพรสโปรดักส์.
- กาญจนา แก้วเทพ. (2544). ศาสตร์แห่งสื่อและวัฒนธรรมศึกษา. กรุงเทพฯ: เอดิสันเพรสโปรดักส์.
- กীরติพร จุฑะวิริยะ และคณะ. (2554). วิธีการบริโภคอาหารกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในยุค
โลกาภิวัตน์ เขตนครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว. วารสารสังคมลุ่มน้ำโขง.
- แกรนท์ อีแวนส์. (2549). ประวัติศาสตร์สังเขปประเทศลาว. (ดุซฎี เฮย์มอนด์, ผู้แปล). เชียงใหม่:
ซิลค์เวอร์ม.
- คณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2559). มนุษย์กับสังคม (เอกสารประกอบการ
สอน . สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.).
- จรินทร์ เลิศจิระประเสริฐ. (2535). อาชีพสตรีในละครโทรทัศน์. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต
คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชาติรี พนเจริญ. (2535). การวิเคราะห์การ์ตูนของชัย ราชวัตร ชุดผู้ใหญ่มากับทุ่งหมาเมิน ช่วงปี พ.ศ.
2521-2523. ปริญญาโท น.ศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ชาสินี ส้าราษฎร์. (n.d.). กลวิธีการใช้ภาษาเสียดสีในรายการ “เจาะข่าวต้น.” บทความ.
- ณัฐพร พานโพธิ์ทอง. (2549). มองคัทลียาจะจำจากมุมมองนักภาษา : เนื้อหาและกลวิธี. กรุงเทพฯ :
โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดุลยภาค ปรีชารัชช. (n.d.). การปกครอง “ลาว” ท่ามกลางกระแสเออีซี. Retrieved December
20, 2018, from https://www.prachachat.net/news_detail.php

- ทองเลื่อน พมมะสาน. (2561). กระทบวงแสงข่าวและวัฒนธรรม สปป.ลาว. 27 มิถุนายน 2561.
- ทัศนีย์ ทองสว่าง. (2549). สังคมวิทยา. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮ้าส์.
- ธีรยุทธ์ เกณบุตร. (2555). การใช้ภาษาแสดงอารมณ์ขันในการ์ตูนล้อการเมืองไทย. วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ศศ.ม. สาขาวิชาภาษาไทย กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ธีระ ชัญไพบุลย์. (2541). การวิเคราะห์กระบวนการประตู่ข่าวสารการ์ตูนการเมืองในหนังสือพิมพ์
รายวันภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ศศ.ม. ภาควิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นฤพนธ์ ดั้ววิเศษ. (n.d.). คำศัพท์ทางมานุษยวิทยา. Retrieved July 10, 2018, from
<http://www.sac.or.th/databases/anthropology-concepts/glossary/153>
- นันทนัย ประสานนาม. (2548). ศึกษาเรื่องสั้นแนวเสียดสีของไทยระหว่าง พ.ศ. 2535-2545.
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ศศ.ม. ภาควิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- บัวคำ บุญจันทร์. (2549). ภาษาประกอบการ์ตูนล้อเลียนในหนังสือพิมพ์รายวัน. วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตร์ มหาบัณฑิต ศศ.ม. ภาควิชาภาษาไทย. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บุญยงค์ เกศเทศ. (2530). เขียนไทย. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- บุญเหลือ เทพสุวรรณม.ล. (2539). แฉวรรณกรรม. พิมพ์ครั้งที่ 2 (พิมพ์ครั้งแรก). กรุงเทพฯ: อัมรินทร์
บุ๊คเซ็นเตอร์.
- พรพิมล เฉลิมมีประเสริฐ. (2542). สัมมนาภาษาการสื่อสาร. มหาสารคาม. สถาบันราชภัฏ
มหาสารคาม.
- เพียงฤดี ธีระวุฒิชูวงศ์. (2543). การสื่อความหมายจากประเด็นทางการเมือง ผ่านการ์ตูนการเมือง.
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ศศ.ม. ภาควิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- เพียรศิริ วงศ์ภานนท์. (2534). โครงสร้างบทความในภาษาไทยข้อเขียนประเภทแสดงความคิดเห็นใน
สาขามนุษยศาสตร์. กรุงเทพฯ: คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพวัน บุญทะวง. (2556). พัฒนาการของหนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ใน สปป.ลาว ค.ศ.1975-2010.
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ศศ.ม. สาขาภาษาลาว. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม.

- มณิษา บุญชิต. (2542). การสื่อสารทางการเมืองด้วยภาพการ์ตูน: ศึกษาเฉพาะกรณีหนังสือพิมพ์ภาษาไทยรายวัน สมัยรัฐบาลพล.อ. ชวลิต ยงใจยุทธ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- มาณิษา พิศาลบุคร. (2533). การสื่อความหมายในนิตยสารการ์ตูนชายหัวเราะ ฉบับกระเป๋. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ศศ.ม. ภาควิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มารศรี สอทิพย์. (2542). ลีลาเสียดสีในวรรณกรรมของลาว คำหอม. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ศศ.ม. ภาควิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ยศ สันตสมบัติ. (2548). มนุษย์กับวัฒนธรรม (พิมพ์ครั้งที่ ๑). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ยุรฉัตร บุญสนิท. (2543). วรรณคดีกับสังคมเมือง. เอกสารการสอนชุดวิชาพัฒนาการวรรณคดีไทย, พิมพ์ครั้งที่ 4. สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- รมย์ธีรา ศิริพงษ์วรกุล. (2555). วรรณกรรมการ์ตูนสำหรับเด็กและการนำเสนอภาพอุดมการณ์ทางสังคม. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. สาขาวิชาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2539). พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมอังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (พิมพ์ครั้งที่ ๑). กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- ราตรี ทิพนา. (2559). ภาษาพาดปกนิตยสารรายสัปดาห์ วิเคราะห์แนวการเมืองไทยปีพุทธศักราช 2554 – 2557. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาและวรรณกรรมไทย.
- วรพร อินทเชื้อ. (2526). วิเคราะห์อารมณ์ขันเชิงเสียดสีในงานประเภท Fiction ของ เอเลน ซิลลิโ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วรรณวรพงษ์ หงส์จินดา. (2538). เอกสารประกอบการสัมมนาเรื่อง แบบแผนการตั้งถิ่นฐานและการใช้ประโยชน์ จากสภาพแวดล้อมของชุมชนสมัยก่อนประวัติศาสตร์ตอนปลายใน จ.ราชบุรี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ศศ.ม. ภาควิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วสันต์ ปัญญาแก้ว. (2559). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสังคมวิทยา. เชียงใหม่ : ภาควิชาสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา คณะสังคมศาสตร์. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- เว็บไซต์หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ออนไลน์. (2560). เว็บไซต์หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ออนไลน์ [ออนไลน์] ได้จาก: <https://www.vientianemai.net/> [สืบค้นเมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 2560].
- ศักดิ์ดา วิมลจันทร์. (2548a). เข้าใจการ์ตูน. กรุงเทพฯ : เรือนแก้วการพิมพ์.
- ศักดิ์ดา วิมลจันทร์. (2548b). เข้าใจการ์ตูน. โครงการสื่อการ์ตูนเพื่อการพัฒนาสุขภาวะทางจิตวิญญาณ สถาบันการ์ตูนไทย มูลนิธิเด็ก. กรุงเทพฯ: เรือนแก้วการพิมพ์.
- ศิริพร จันทร์สว่าง. (2543). การวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาของหนังสือการ์ตูนเพื่อสร้างแบบฝึกหัดเสริม ทักษะวิชาภาษาไทยระดับประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ศศ.ม. ภาควิชาภาษาไทย. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศิริพร ภักดีผาสุก. (2549). อารมณ์ขันในการ์ตูนการเมืองไทย. รายงานการประชุมระดับชาติเรื่อง “ภาษา การสื่อสาร และสังคม.” กฤษฎาวรรณ หงส์ลดารมภ์ และจันทิมา เอี่ยมานนท์, บรรณาธิการ.
- ศุภเกียรติ เหล่าธีรศิริ. (2545). การ์ตูนการเมืองภาพสะท้อนทางการเมือง : ศึกษาเฉพาะกรณีรัฐบาล นายชวน หลีกภัย เดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2540 ถึงเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2543. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์ มหาบัณฑิต ศศ.ม. สาขาวิชารัฐศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ไศรยา วิมลสถิตพงษ์. (2549). กลวิธีทางภาษาในการวิจารณ์การเมืองทางอ้อมในบทความแสดงความคิดเห็นทางการเมืองในหนังสือพิมพ์ไทย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ศศ.ม. ภาควิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สังเขต นาคไพจิตร. (2530). การ์ตูน. มหาสารคาม : ปริดาการพิมพ์.
- สันติภาพ ชาร์มย์. (2550). เรื่องสั้นในนิตยสารช่อเกด พ.ศ. 2550-2553: การศึกษาในแง่การเล่าเรื่อง. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ศศ.ม. ภาควิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สันติ ทิพนา พร้อมคณะ. (n.d.). แนวคิดและกลวิธีการนำเสนอในวรรณกรรมนวนิยายเรื่องไส้เดือนตาบอดในเขาวงกต. วีรพร นิติประภา. บทความ.
- สายทิพย์ นกุลกิจ. (2543). วรรณกรรมไทยปัจจุบัน (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: เอส.อาร์. ฟรินตั้งแมสโปรดักส์.
- สุชาดา ทวีสิทธิ์. (2550). ผู้หญิง ผู้ชาย และเพศวิถี : เพศภาวะศึกษาในงานมานุษยวิทยา. วารสารสังคมสังคมศาสตร์.
- สุพัตรา สุภาพ. (2543). สังคมและวัฒนธรรมไทย ค่านิยม: ครอบครัว: ศาสนา: ประเพณี. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

สุวรรณมา เกรียงไกรเพ็ชร. (2518). พระอภัยมณี: การศึกษาในเชิงวรรณคดีวิจารณ์. กรุงเทพฯ:

กรุงเทพการพิมพ์.

แสงจัน สุขะเสมอ. (2560). โหมเรื่องสั้น: ทำนองชีวิต. สำนักพิมพ์นักประพันธ์ลาว. เวียงจันทน์.

แสงจัน สุขะเสมอ. (2561). แสงจัน สุขะเสมอ. [สัมภาษณ์]. มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว, 12 มิถุนายน

2561. (12 มิถุนายน). [สัมภาษณ์]. มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว.

อธิกา มงคลคำนวนเขตต์. (2527). เรื่องสั้นไทยประเภทมุ่งเสนอแนวคิดระหว่าง พ. ศ. 2475-2484.

วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ศศ.ม. ภาควิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

อภิญา คำยา. (n.d.). ภาษาที่ใช้ในการประชุมรัฐสภาไทย : การวิเคราะห์ข้อความ. 2541.

วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ศศ.ม. สาขาวิชาภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ:

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อุมาภรณ์ สังขมาน. (2559). กลวิธีทางภาษาในวัจนกรรมเสียดสีเพื่อสร้างความตลกขบขันของไทย.

บทความ.

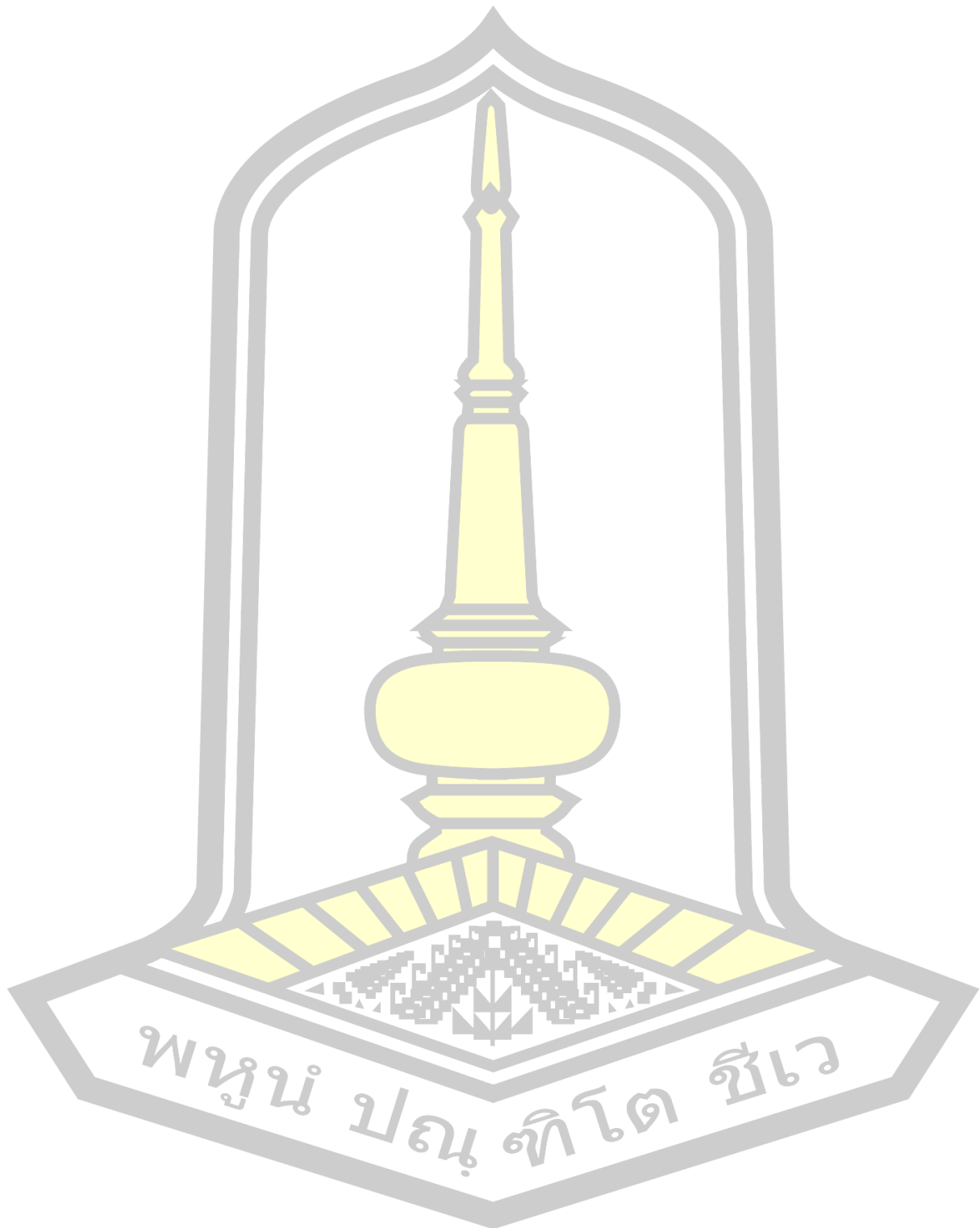
Fitz Gerald, G. (1971). The Satiric Stories: The Impropriety Principle. Illionis:

Scott, Foresman and Company. Illionis: Scott, Foresman and Company.

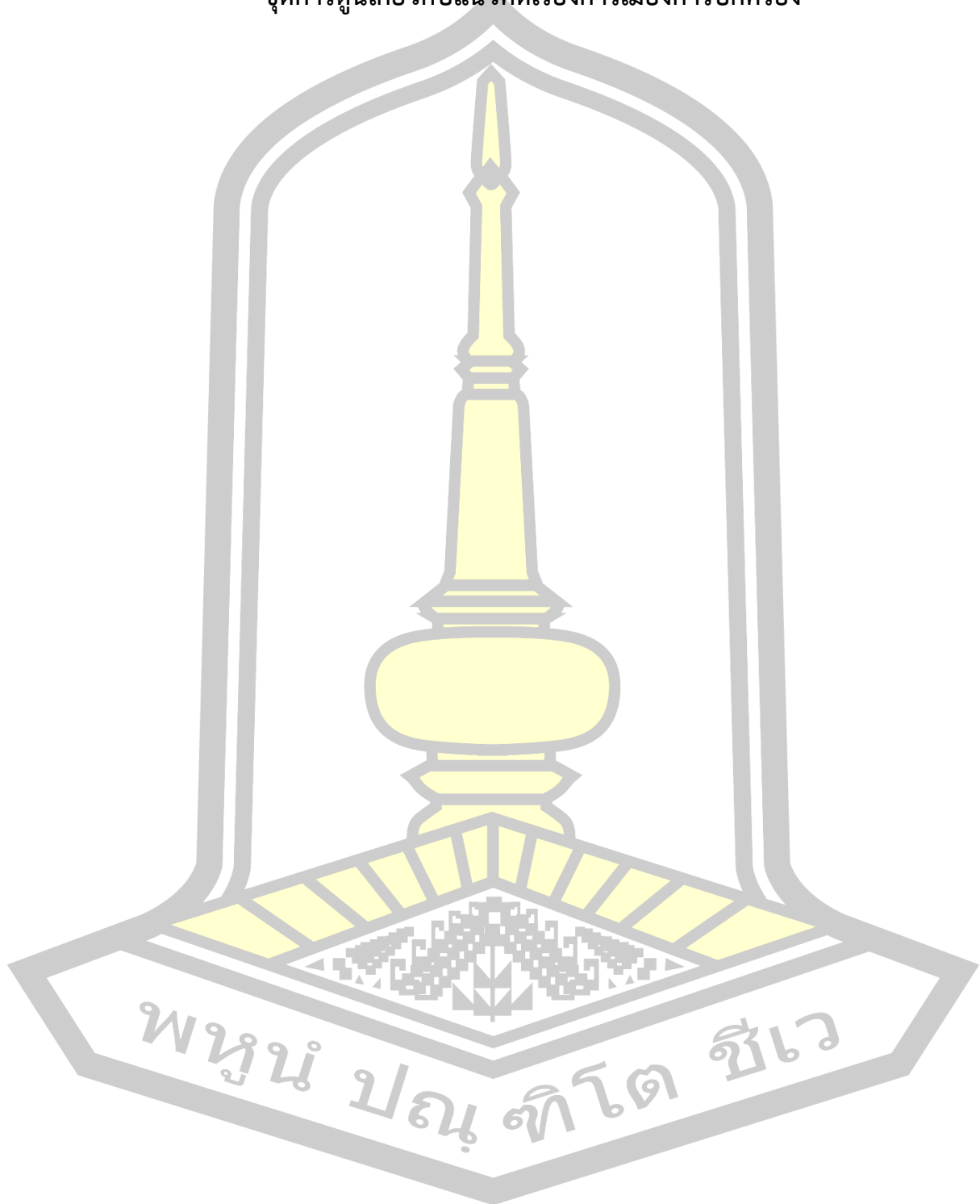
Hight, G. (1962). The Anatomy of Satire. London: Princeton

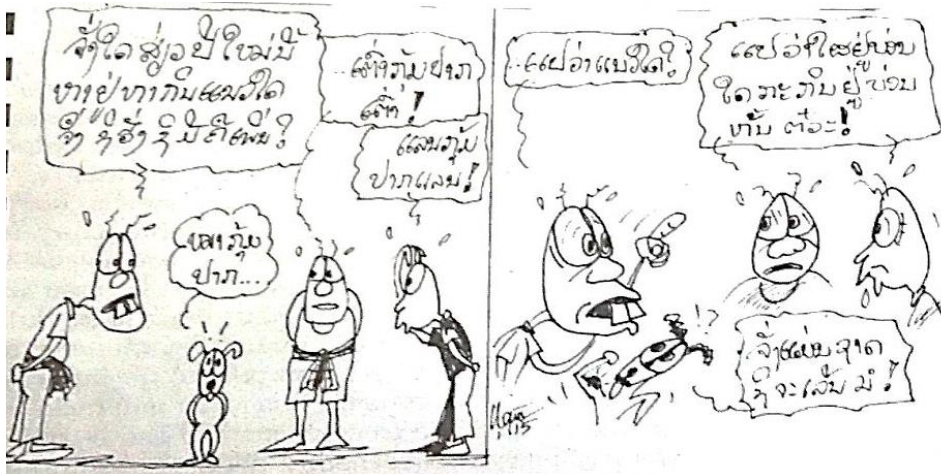

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
ชุดการ์ตูนเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องการเมืองการปกครอง

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 14 มกราคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 22 มกราคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 22 พฤษภาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 11 มิถุนายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 5 มิถุนายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 22 มิถุนายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 23 มิถุนายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 26 มิถุนายน พ.ศ. 2558

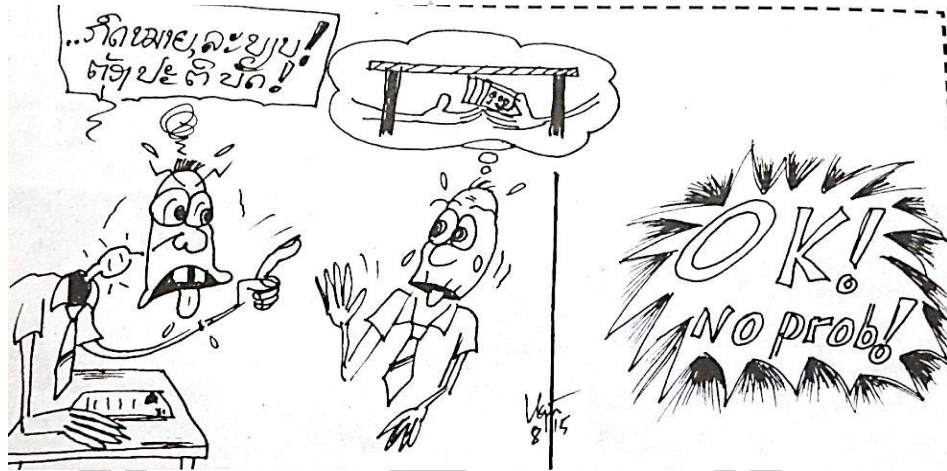
หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 14 กรกฎาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 27 กรกฎาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 11 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 24 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 21 กันยายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 25 กันยายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 9 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 25 ธันวาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 14 มกราคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 9 ธันวาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 14 กันยายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 18 กันยายน พ.ศ. 2558

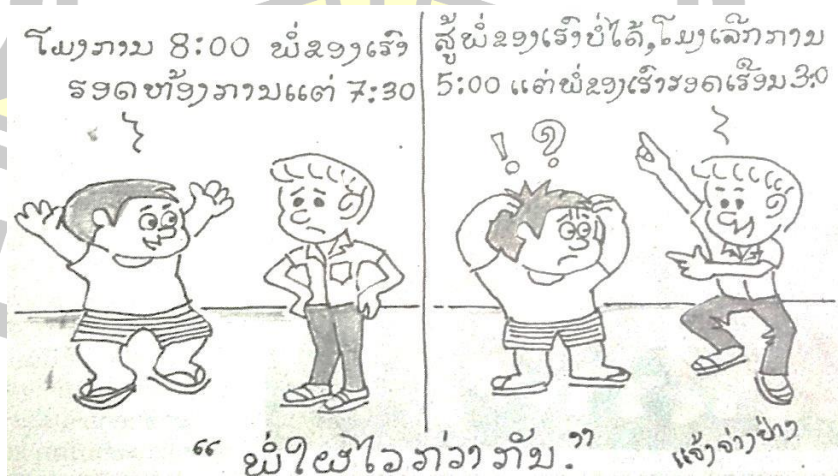
หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 28 กันยายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 9 ตุลาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 12 ตุลาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 19 ตุลาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 6 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 5 มิถุนายน พ.ศ. 2558

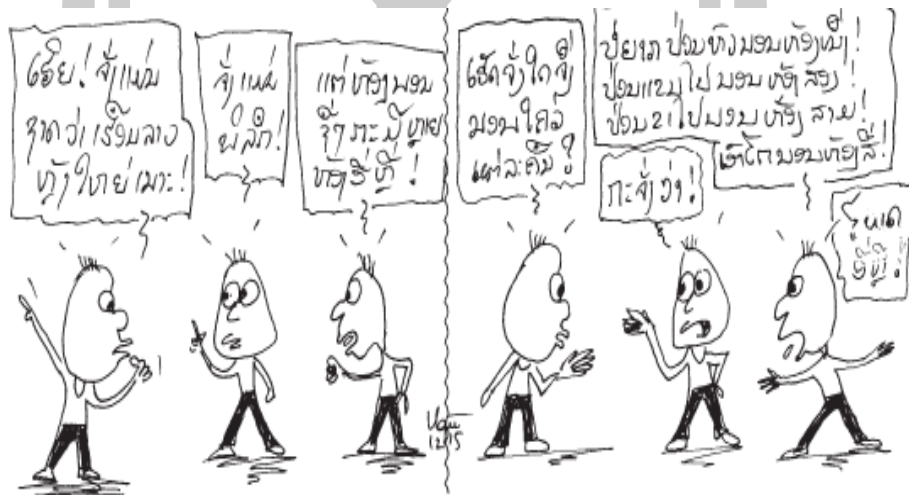
หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 29 มกราคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 11 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 17 มีนาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 24 ธันวาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 28 ธันวาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 29 ธันวาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 16 ธันวาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 9 ธันวาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 24 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 16 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 17 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 5 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 16 มกราคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 16 กันยายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 8 กันยายน พ.ศ. 2558

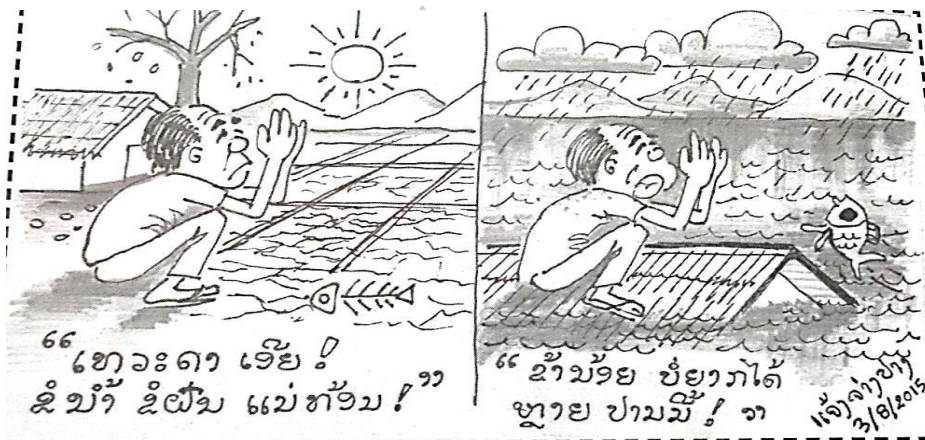
หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 9 กันยายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 27 สิงหาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 28 สิงหาคม พ.ศ. 2558

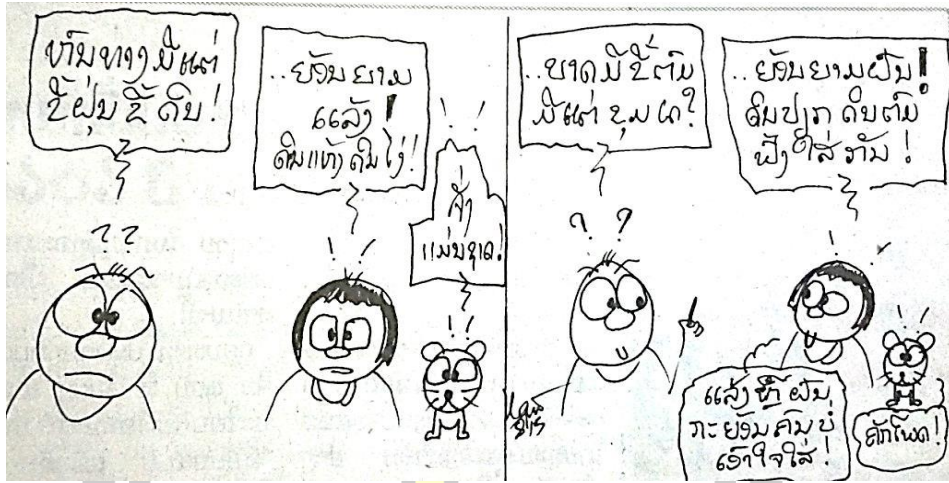
หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 26 สิงหาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 4 สิงหาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 6 สิงหาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 7 สิงหาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 10 สิงหาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 12 สิงหาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 14 สิงหาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 29 กรกฎาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 9 กรกฎาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 10 กรกฎาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 16 กรกฎาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 17 กรกฎาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 7 กรกฎาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 15 มิถุนายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 1 มิถุนายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 3 มิถุนายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 19 พฤษภาคม พ.ศ. 2558

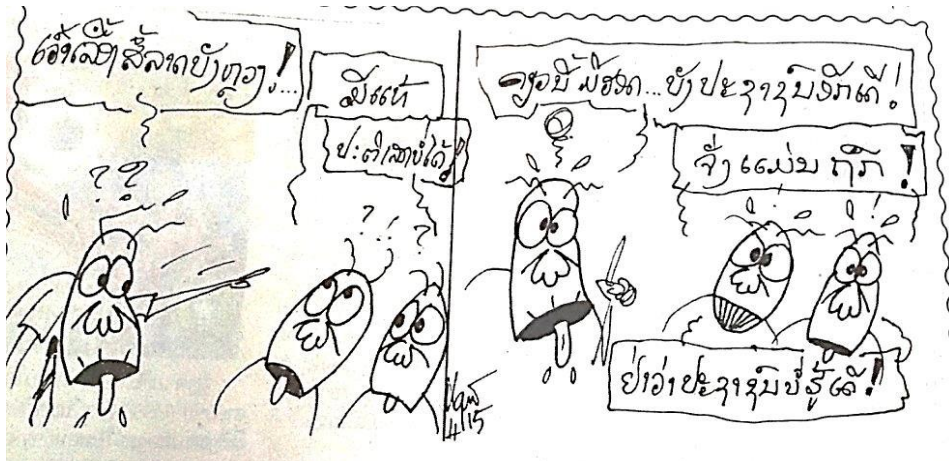
หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 14 พฤษภาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 15 พฤษภาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 7 พฤษภาคม พ.ศ. 2558

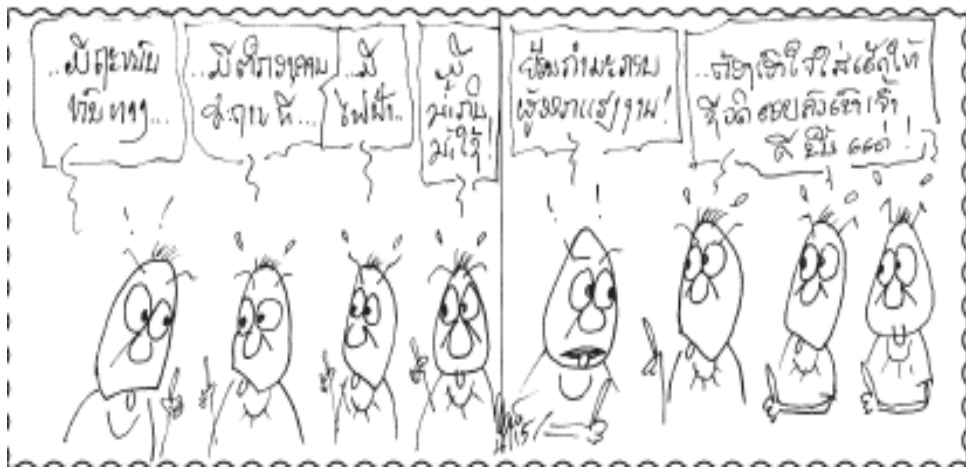
หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 13 พฤษภาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 28 เมษายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 24 เมษายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 29 เมษายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 30 เมษายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 21 เมษายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 10 เมษายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 7 เมษายน พ.ศ. 2558

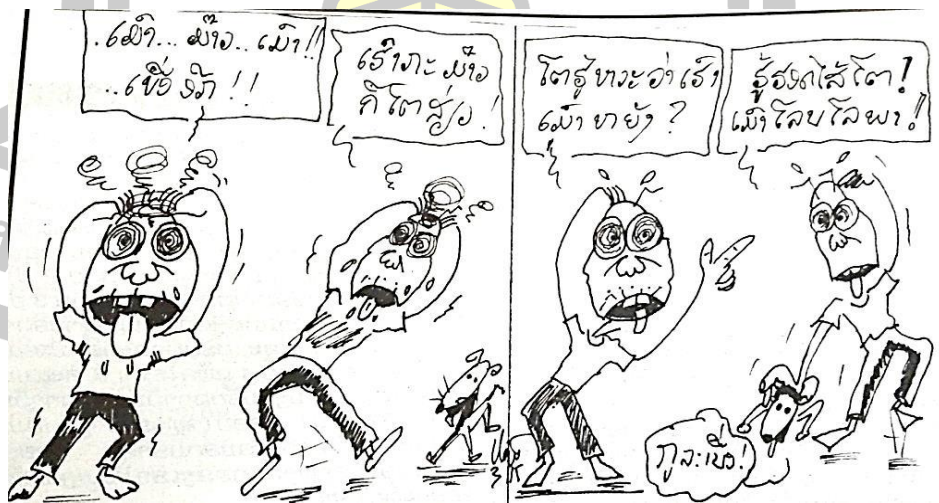
หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 24 มีนาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 25 มิถุนายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 11 มีนาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 3 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2558

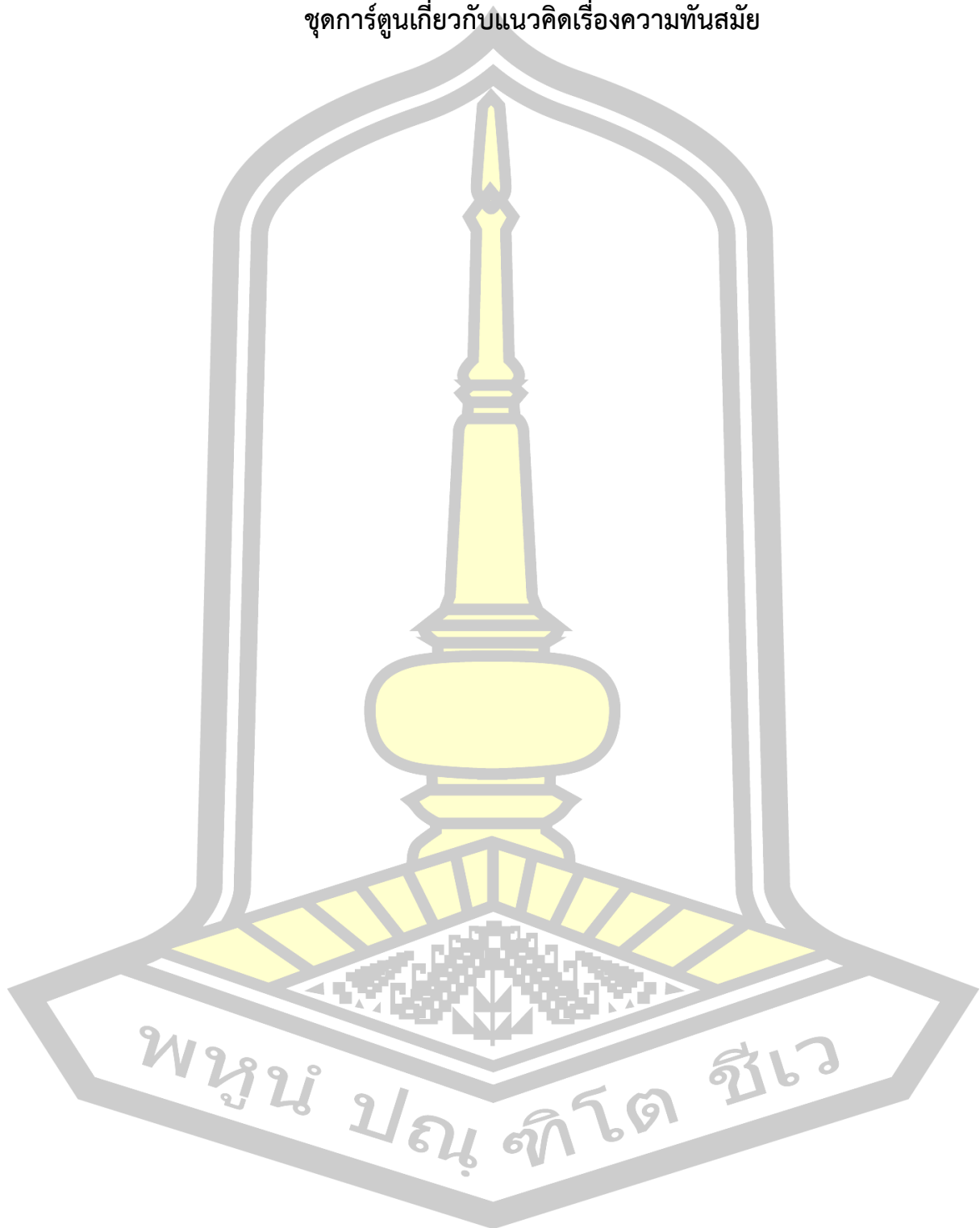
หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 4 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 29 มกราคม พ.ศ. 2558

ภาคผนวก ข
ชุดการ์ตูนเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องความทันสมัย

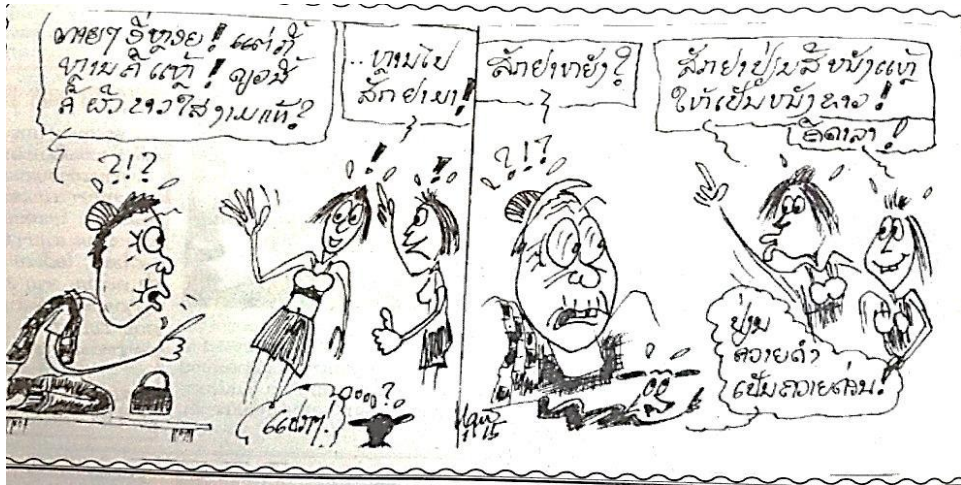
หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 9 มกราคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 12 มกราคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 15 มกราคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 20 มกราคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 27 มีนาคม พ.ศ. 2558

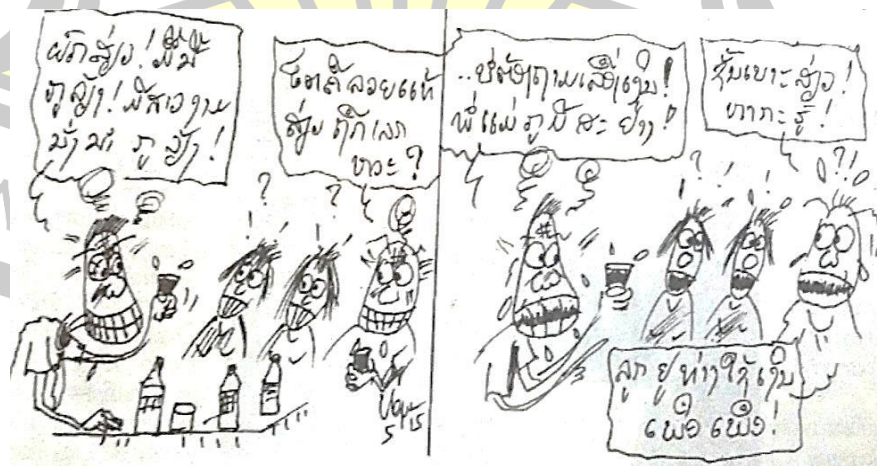
หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 4 มิถุนายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 13 มกราคม พ.ศ. 2558

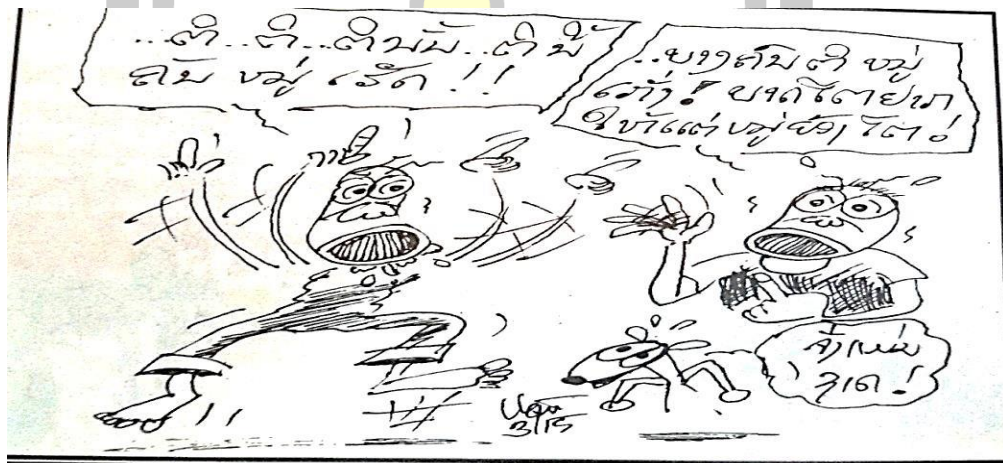
หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 6 มีนาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 27 พฤษภาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 3 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 23 มีนาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 3 มิถุนายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 18 ธันวาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 22 ธันวาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 23 ธันวาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 11 ธันวาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 14 ธันวาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 8 ธันวาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 25 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 27 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 4 ธันวาคม พ.ศ. 2558

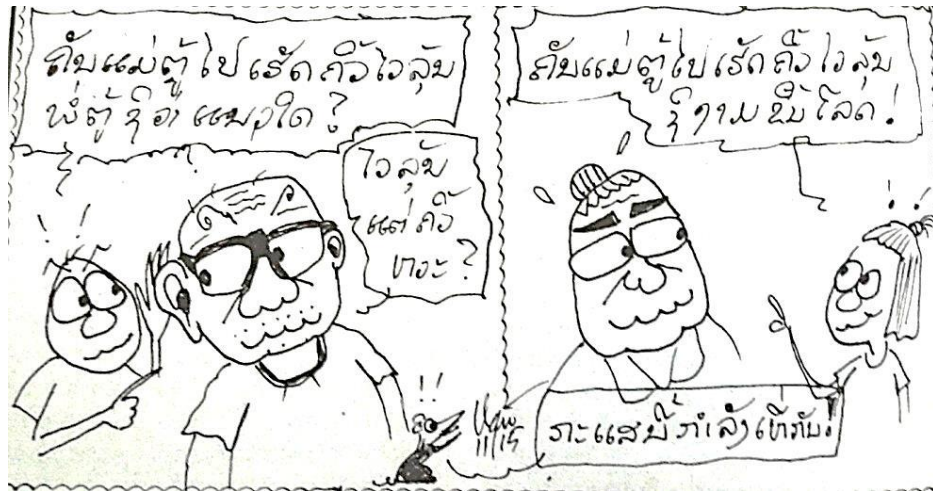
หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 7 ธันวาคม พ.ศ. 2558

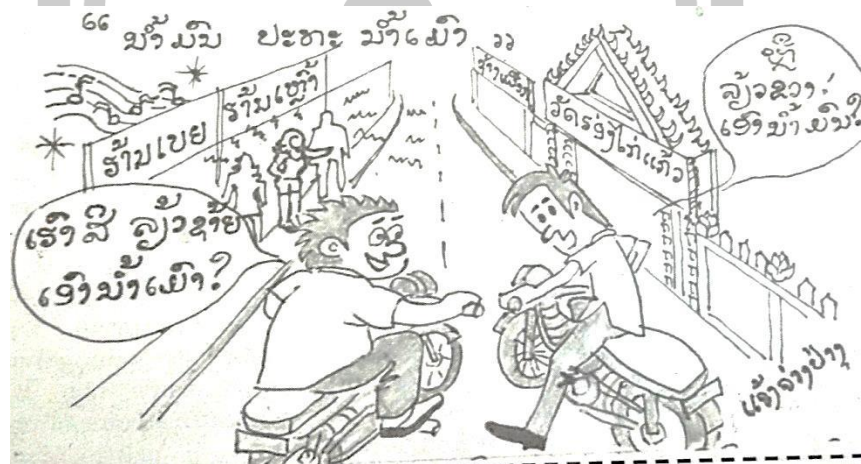
หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 18 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 19 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 10 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 20 มกราคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 28 มกราคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 29 มกราคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 30 มกราคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 4 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 29 กันยายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 5 มกราคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 6 มกราคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 7 มกราคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 8 มกราคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 3 กันยายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 18 สิงหาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 19 สิงหาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 30 กรกฎาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 20 กรกฎาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 23 กรกฎาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 8 กรกฎาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 6 กรกฎาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 29 มิถุนายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 16 มิถุนายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 25 มิถุนายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 12 มิถุนายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 25 พฤษภาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 26 พฤษภาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 17 มิถุนายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 27 เมษายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 23 เมษายน พ.ศ. 2558

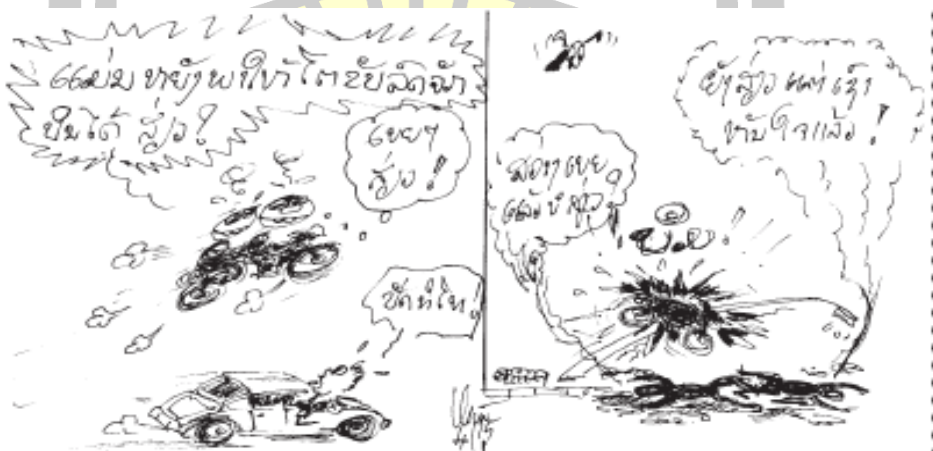
หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 13 เมษายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 20 เมษายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 9 เมษายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 6 เมษายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 12 มีนาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 13 มีนาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 23 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2558

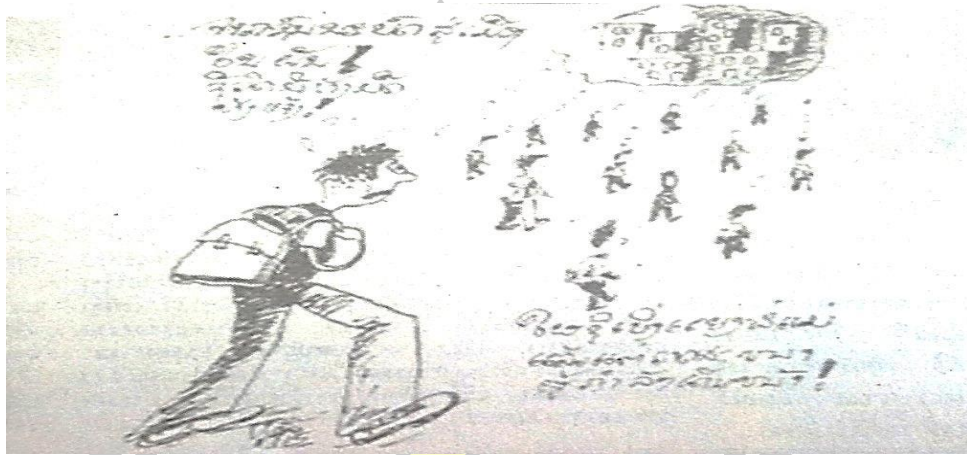
หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 24 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 26 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 5 มีนาคม พ.ศ. 2558

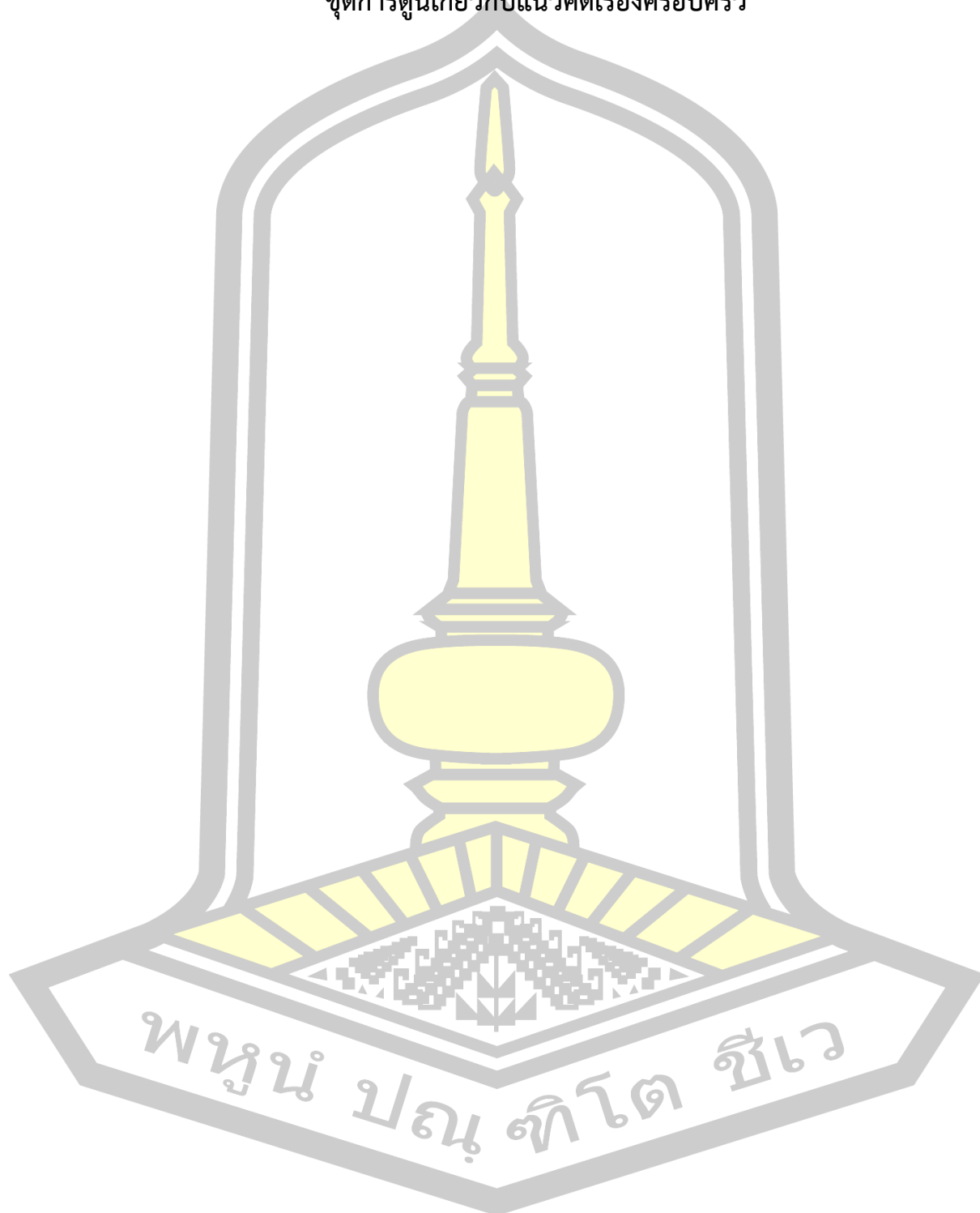
หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 26 มกราคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 27 มกราคม พ.ศ. 2558

ภาคผนวก ค
ชุดการ์ตูนเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องครอบครัว

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 18 มีนาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 18 มีนาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 30 มีนาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 2 เมษายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 4 เมษายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 18 มิถุนายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 28 กรกฎาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 13 สิงหาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 4 กันยายน พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 3 มีนาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 4 มีนาคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 9 มีนาคม พ.ศ. 2558

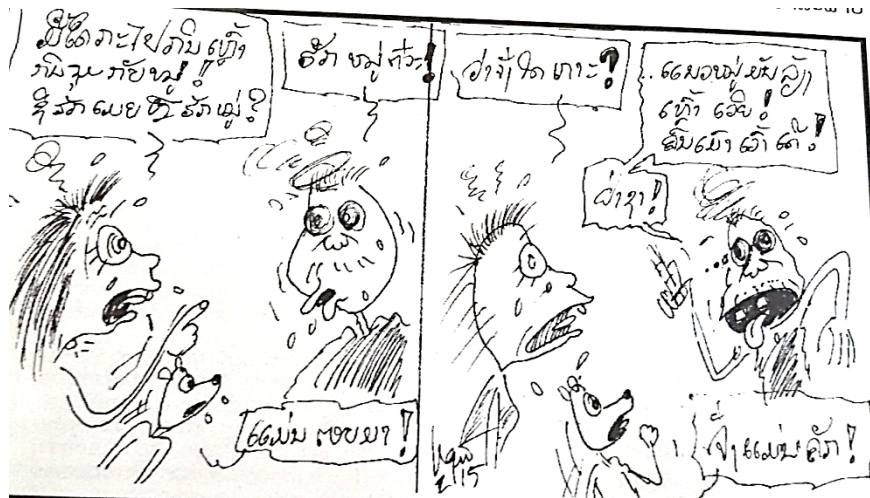
หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 21 มกราคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 5 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 21 มกราคม พ.ศ. 2558

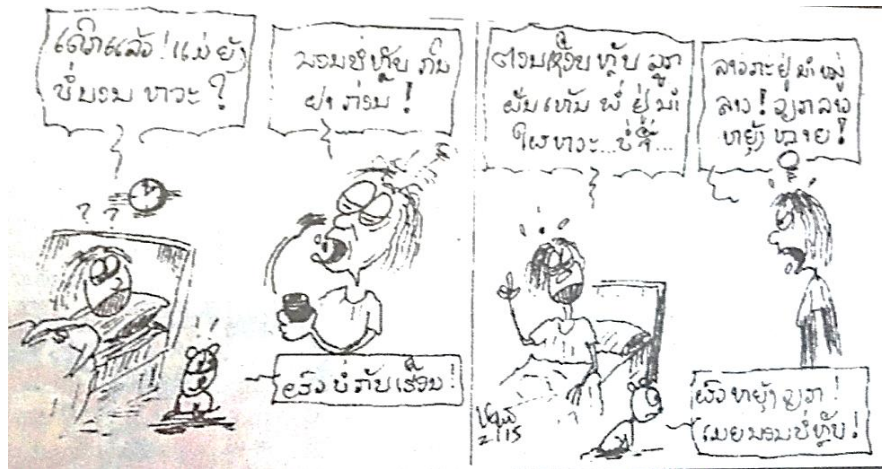
หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 5 มกราคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 9 มกราคม พ.ศ. 2558

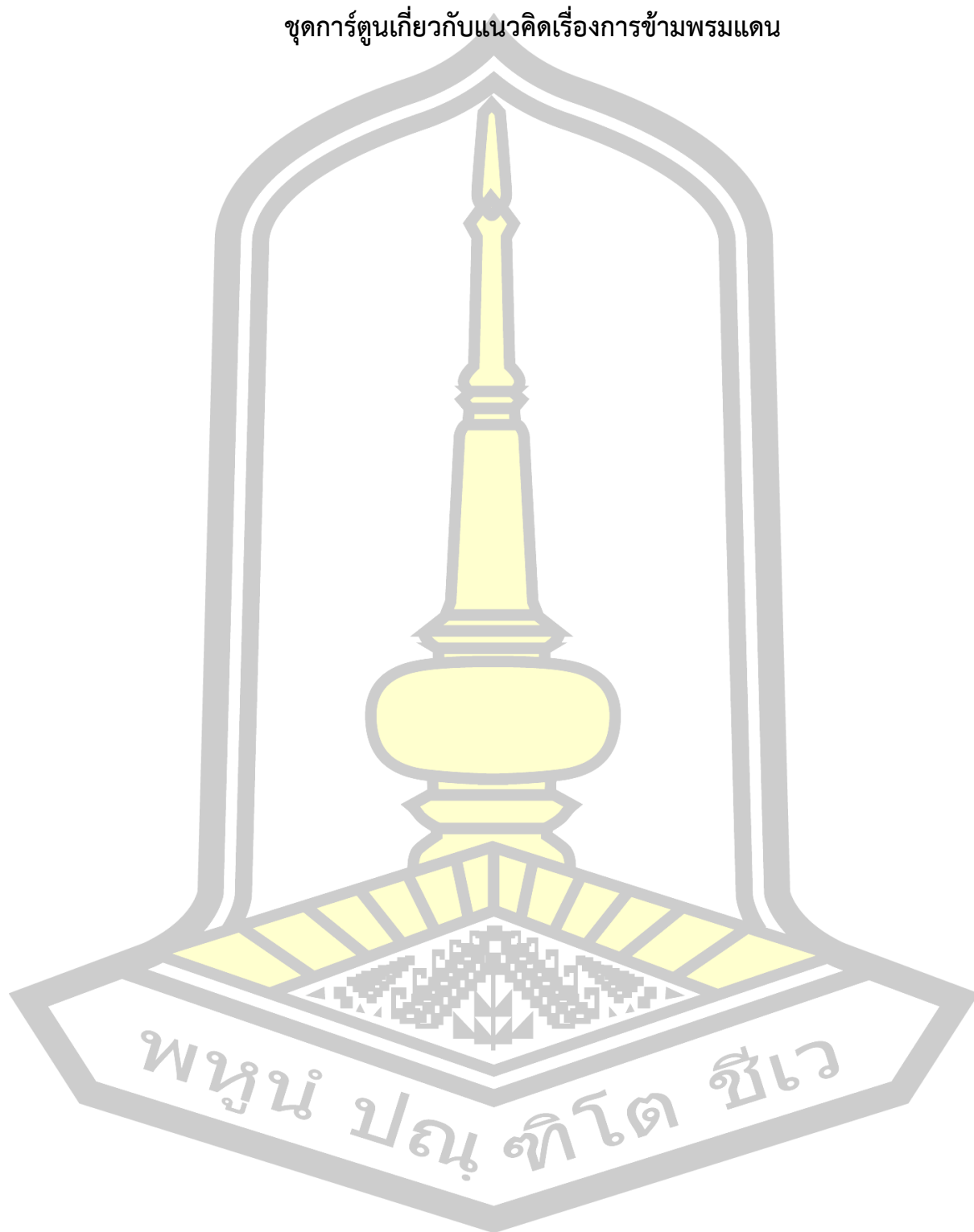
หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 12 มกราคม พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 13 มกราคม พ.ศ. 2558

ภาคผนวก ง
ชุดการ์ตูนเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องการข้ามพรมแดน

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 26 มกราคม พ.ศ. 2558

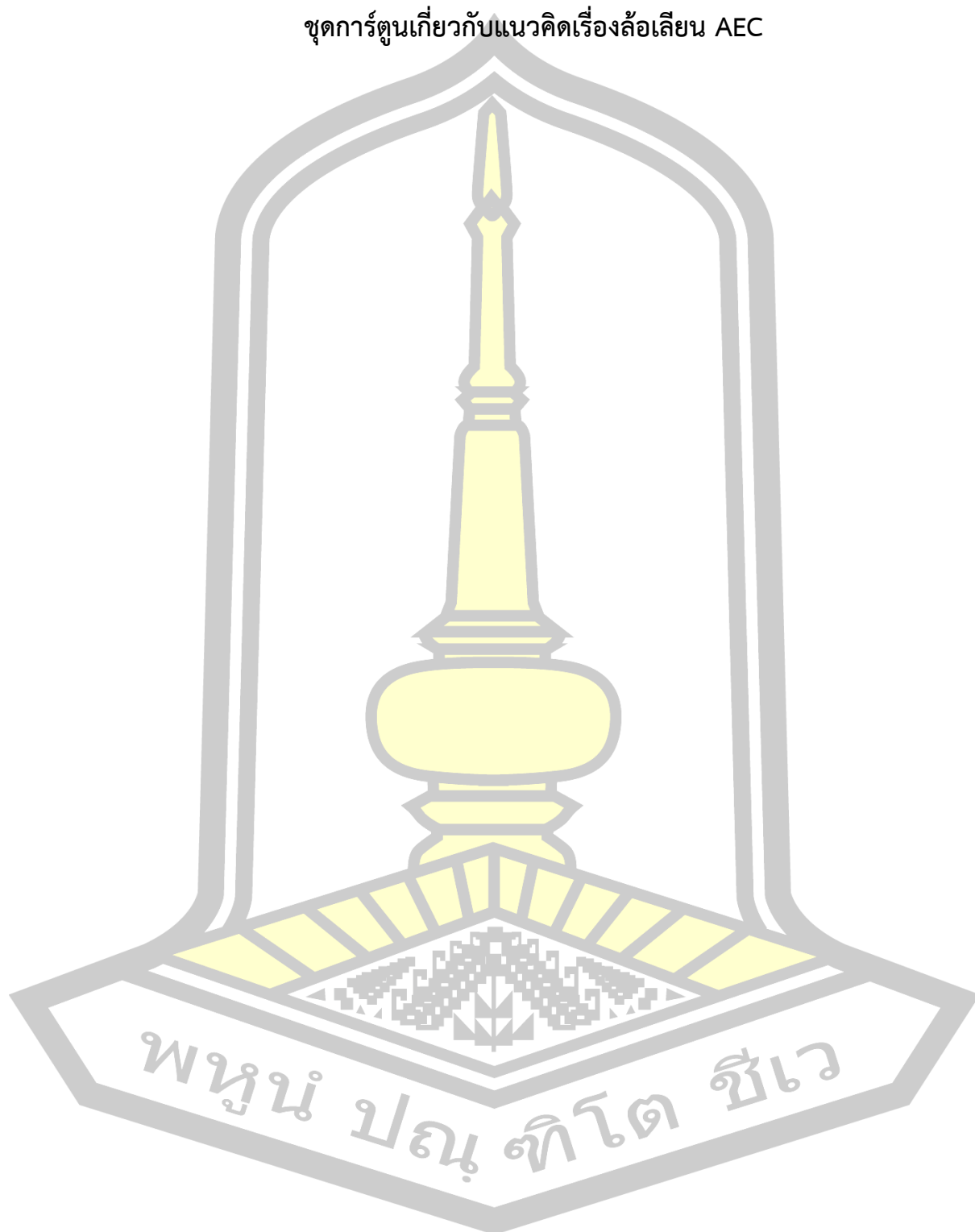

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 6 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 8 ตุลาคม พ.ศ. 2558

ภาคผนวก จ
ชุดการ์ตูนเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องล้อเลียน AEC

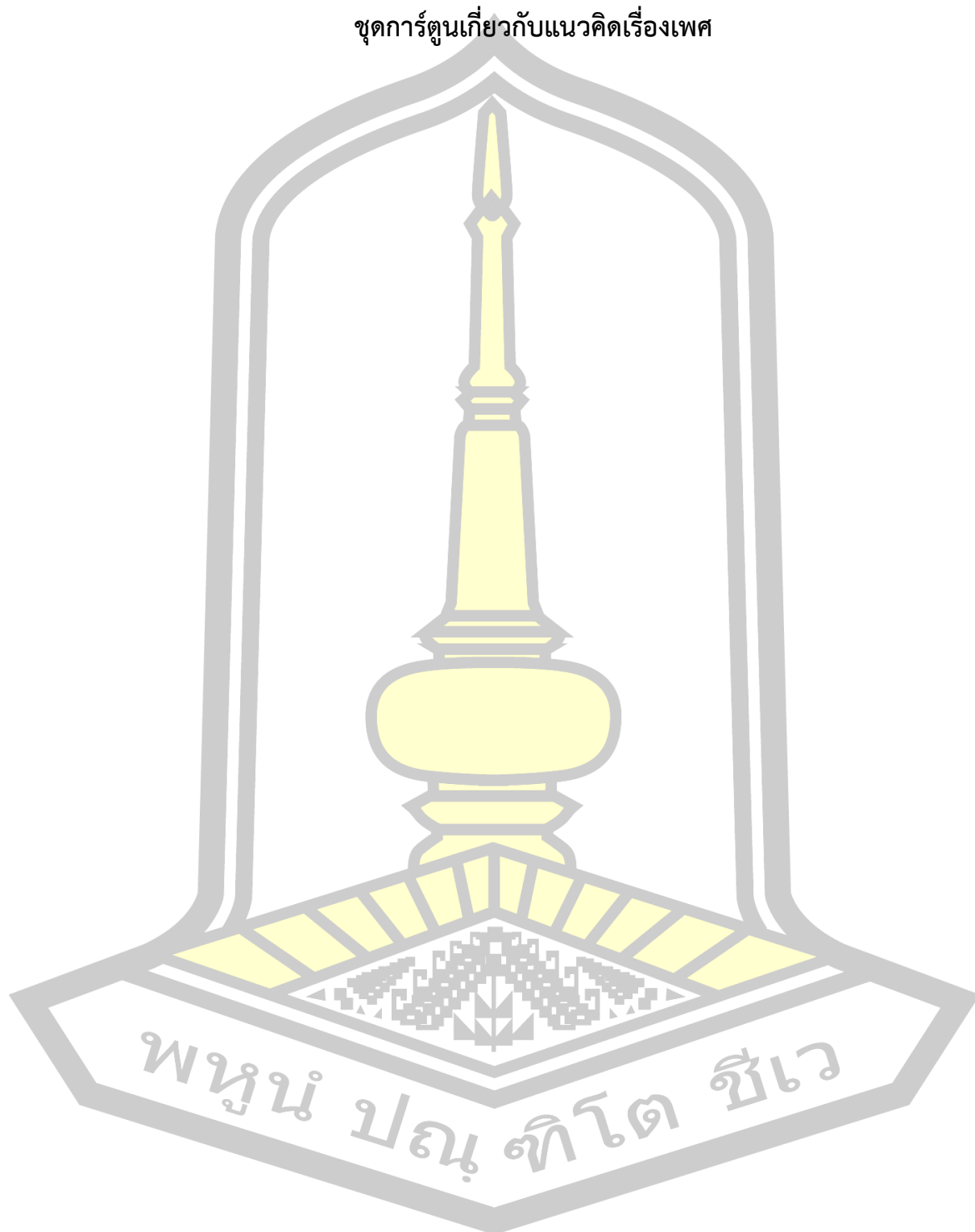
หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 17 สิงหาคม พ.ศ. 2558

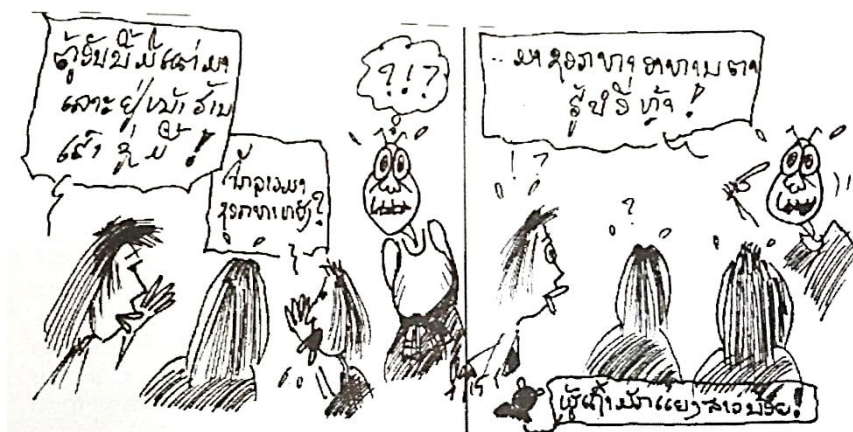

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 25 สิงหาคม พ.ศ. 2558

ภาคผนวก ฉ
ชุดการ์ตูนเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องเพศ

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 10 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2558

หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ฉบับวันที่ 11 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางปาลิตา ลัดสิมมา
วันเกิด	วันที่ 3 กันยายน พ.ศ. 2530
สถานที่เกิด	เมืองปะทุมพอน แขวงจำปาสัก
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 003 เมืองปะทุมพอน แขวงจำปาสัก รหัสไปรษณีย์ 16050
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	อาจารย์
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ภาควิชาสื่อสารมวลชน คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว ถนน 450 บ้านดงโดก เมืองไซธานี นครหลวงเวียงจันทน์ รหัสไปรษณีย์ 7322
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2548 มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปะทุมพอน เมืองปะทุมพอน แขวง จำปาสัก พ.ศ. 2553 ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว พ.ศ. 2561 ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม.) สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พูน ปณ ทิโต ชีเว